

Thiên cơ 38 Cục

THIÊN CƠ TUYỆT HỌC

HIỆN THIÊN HẠ ĐỆ NHẤT BỐ CỤC DỊ ĐIỂN

MỤC LỤC

Thiên Cơ Tự: Kiến Tử Bất Cửu, Kiến Lộ Bất Tẩu.....	3
Thiên Cơ Cục 01: Âm Tuyền Xuyên Châu Cục.....	5
Thiên Cơ Cục 02: Thừa Ngụy Hành Trá Cục.....	9
Thiên Cơ Cục 03: Đả Ngự Sát Già Cục.....	13
Thiên Cơ Cục 04: Đạo Vương Cần Vương Cục.....	18
Thiên Cơ Cục 05: Dịch Thủy Cồn Châu Cục.....	21
Thiên Cơ Cục 06: Điều Cung Thiên Lang Cục.....	24
Thiên Cơ Cục 07: Đoan Lộ Tu La Cục.....	27
Thiên Cơ Cục 08: Cách Sơn Bái Phật Cục.....	30
Thiên Cơ Cục 09: Hải Mộng Nhiếp Tâm Cục.....	33
Thiên Cơ Cục 10: Hỏa Thiêu Liên Doanh Cục.....	36
Thiên Cơ Cục 11: Kích Cổ Truyền Hoa Cục.....	38
Thiên Cơ Cục 12: Gian Thân Âm Quỷ Cục.....	40
Thiên Cơ Cục 13: Tá Thế Hoán Kỳ Cục.....	43
Thiên Cơ Cục 14: Tự Thân Hoán Đề Cục.....	46
Thiên Cơ Cục 15: Quyền Tước Đoạt Sào Cục.....	48
Thiên Cơ Cục 16: Kháng Long Cồn Hồng Cục.....	50
Thiên Cơ Cục 17: Không Trung Tác Nhị Cục.....	52
Thiên Cơ Cục 18: Lăng Dũng Đôi Ngạn Cục.....	55
Thiên Cơ Cục 19: Lệ Tả Lâm Thanh Cục.....	58
Thiên Cơ Cục 20: Man Thiên Quá Hải Cục.....	61
Thiên Cơ Cục 21: Tiềm Long Cồn Hồng Cục.....	63
Thiên Cơ Cục 22: Nhiếp Hành Hải Thị Cục.....	65
Thiên Cơ Cục 23: Nhiều Lương Hoàn Điền Cục.....	67
Thiên Cơ Cục 24: Tam Tiên Hiến Đình Cục.....	69
Thiên Cơ Cục 25: Thạch Trung Tể Du Cục.....	71
Thiên Cơ Cục 26: Thủy Mạn Kim Sơn Cục.....	73
Thiên Cơ Cục 27: Thuận Trai Cốc Quán Cục.....	75
Thiên Cơ Cục 28: Thuần Cầu Đình Hoa Cục.....	77
Thiên Cơ Cục 29: Tỏa Thú Khốn Thiên Cục.....	79
Thiên Cơ Cục 30: Đằng Long Hủy Huyết Cục.....	82
Thiên Cơ Cục 31: Khiêu Quan Vĩ Công Cục.....	84
Thiên Cơ Cục 32: Thấu Thiên Hoán Nhật Cục.....	86
Thiên Cơ Cục 33: Ngụy Nhaĩ Loạn Cung Cục.....	88
Thiên Cơ Cục 34: Nhất Tiểu Khuynh Thành Cục.....	90
Thiên Cơ Cục 35: Di Tinh Hoán Đẩu Cục.....	92
Thiên Cơ Cục 36: Âm Xâm Dương Đạo Cục.....	94
Thiên Cơ Cục 37: Ẩm Táo Diệc Tuý Cục.....	96
Thiên Cơ Cục 38: Tạo Kiếp Thừa Thế Cục.....	99

THIÊN CƠ TỰ: KIẾN TỬ BẤT CỨU, KIẾN LỘ BẤT TẦU

Kiến tử bất cứu và kiến lộ bất tầu là hai kiểu tư duy rất cao cấp.

Kiến tử bất cứu là gì? Chính là bạn sẽ phát hiện, rất nhiều cao nhân chân chính đều “tích tự như kim” (kiệm lời như vàng).

Ví dụ như khi bạn thỉnh giáo họ một việc, mặc dù họ nhìn rõ ràng, cũng biết bản chất sự việc nằm ở đâu, nhưng họ sẽ không dễ dàng nói cho bạn.

Tại sao?

Bởi vì họ hiểu rõ không thể dễ dàng can thiệp vào nhân quả của người khác. Một khi nhận thức của hai bên không cùng một tầng thứ, đối phương sẽ theo bản năng bài xích và chống đối, hơn nữa bạn còn có thể hại người hại mình.

Thứ nhất, điều này cũng là sự tiêu hao rất lớn cho bản thân bạn. Một khi bạn bắt đầu giúp người khác giải thích những sự vật vượt quá giới hạn nhận thức của họ, thì không phải chỉ vài câu nói là có thể giải thích rõ ràng. Bởi vì quyết định một việc nên làm như thế nào, nó là cả một hệ thống và logic đang phát huy tác dụng, quan hệ nhân quả, nó là một chuỗi liên tiếp, bạn không thể giải quyết vấn đề toàn cục.

Ngoài ra, điều quan trọng nhất là, một khi có một khâu nào đó họ không hiểu, hoặc trong quá trình thực hiện có sai lệch, kết quả cuối cùng sẽ khác với những gì bạn nói, cuối cùng việc không thành, họ còn có thể oán hận bạn. Vì vậy, loại chuyện tốn công mà không được việc này, chỉ có kẻ ngốc mới làm.

Kiến lộ bất tầu. Trước tiên, "lộ" là đường gì? Đường chính là kinh nghiệm và phương pháp do người đi trước tổng kết lại. Kiến lộ bất tầu là gì? Chính là khi chúng ta xử lý vấn đề, cách giải quyết không thể lẫn lộn trong kinh nghiệm và phương pháp sẵn có của bạn, mà phải kết hợp với điều kiện khách quan của bản thân, và tình hình thực tế gặp phải lúc đó, rồi mới tìm tòi ra một con đường phù hợp với mình.

Bạn phải biết rằng, đôi khi con đường bày ra trước mắt bạn thực ra là một con đường chết, bởi vì con đường mà tất cả mọi người đều đi, chỉ có thể nói là một con đường tầm thường, con đường bị đồng hóa. Giống như Lỗ Tấn tiên sinh thường nói: "Từ trước đến nay vẫn vậy, chính là đúng".

Vì vậy, bạn sẽ phát hiện, nếu một người có thể làm được kiến lộ bất tầu, thì trước tiên người đó sẽ đánh giá bản thân một cách rất khách quan, họ sẽ

không phóng đại, cũng không hạ thấp, họ rất dũng cảm, bởi vì đại đa số người trên thế giới này đều tin vào việc đi theo số đông, không bị đánh, đúng không? Họ không muốn tốn thời gian và công sức để suy nghĩ vấn đề, thậm chí họ căn bản không có khả năng suy nghĩ, mà chỉ biết chen chúc đến nơi có nhiều người nhất. Nhưng thực tế là, những người đi theo số đông không những sẽ bị đánh tơi bời, mà còn chắc chắn sẽ tằm thường, bởi vì họ chỉ biết giẫm đạp lẫn nhau, chém giết lẫn nhau. Điều quan trọng nhất là, những người kiến lộ bất tẩu, họ sẽ biết làm bài toán lựa chọn.

Bạn hãy nhìn vào sự phát triển của thời đại hiện nay, vài ngày là có một thay đổi nhỏ, vài tháng là một thay đổi lớn, kể cả sự giác ngộ của con người cũng vậy. Vì vậy, người xưa cho rằng kiếm tiền là tích lũy dần dần, nhưng bây giờ rất nhiều người chỉ cần dùng hai ba năm, thậm chí vài tháng là đã kiếm đủ tiền cả đời.

Kiến lộ bất tẩu có một ví dụ rất hình tượng, ví dụ như livestream bán hàng phiên bản 1.0 là diễn xuất, và tăng bốc, đúng không? Hơn nữa kịch bản càng phóng đại thì khán giả càng thích, nhưng nếu bạn cho rằng đây cũng là một con đường, bạn không cần suy nghĩ gì, cứ thế mà làm theo, thì kết quả khỏi cần tôi nói nhiều, bởi vì khán giả bây giờ đã không còn tin vào những trò đó nữa.

Ngược lại, bạn hãy nhìn Đồng Vũ Huy, họ chính là điển hình của kiến lộ bất tẩu, họ không chỉ xem xét điều kiện của bản thân, mà còn xem xét xu hướng và sự thay đổi của nền tảng, lập tức trở nên nổi tiếng. Vì vậy, bạn thấy đấy, lựa chọn, thoát nhìn chỉ là một hành động rất đơn giản, chỉ cần nhấn một cái là xong, nhưng cốt lõi thúc đẩy bạn đưa ra lựa chọn đúng đắn là gì? Là nhận thức của bạn.

Có một câu nói rằng: "Bạn sẽ không bao giờ kiếm được số tiền vượt quá nhận thức của mình", vì vậy, chỉ có nâng cao nhận thức mới có thể xoay chuyển cuộc đời.

THIÊN CƠ CỤC Q1: ẨM TUYẾN XUYỀN CHÂU CỤC

Trong 38 Thiên Cơ Cục, đây là chiêu “Không tốn một xu” (Không Thủ Sáo Bạch Lang), cũng là thuật “tay không bắt tiền” (Quang Cước Lão Tiền Thuật) mà người Do Thái rất ưa dùng về sau –Xuyên Châu Bí Mật.

100 năm trước, người Do Thái chỉ là một nhóm người tị nạn lưu lạc đến Mỹ, nhưng 100 năm sau, nhóm người này đã lột xác, trở thành những ông trùm đứng sau hậu trường trong các lĩnh vực trọng yếu như chính trị, kinh tế, truyền thông... của toàn nước Mỹ. Đằng sau sự chuyển mình ngoạn mục này, chính là dựa vào khả năng “xâu chuỗi bí mật”.

Thậm chí đến ngày nay, vẫn còn không ít kẻ sở khanh và gian thương sử dụng chiêu trò mờ ám này. Hôm nay, chúng ta sẽ cùng bàn về thuật kiếm tiền đứng top 3 giang hồ này - Cục Xuyên Châu Bí Mật.

Thời nhà Tống, có một thương nhân tên là Lý Hữu Phúc, ban đầu làm ăn khá phát đạt, nhưng sau đó, môi trường kinh doanh ngày càng tệ, một mặt là sưu cao thuế nặng của triều đình, mặt khác là các đối thủ cạnh tranh dùng đủ mọi chiêu trò hãm hại. Chưa hết, đoàn thương nhân còn thường xuyên bị bọn cướp chặn đường. Lý Hữu Phúc sống lay lắt trong hoàn cảnh khó khăn này. Một hôm, ông vừa bận việc xong về đến nhà, thì nhận được tin nhắn do đàn em của bọn cướp gửi đến, con trai ông đã bị bắt cóc lên núi. Nhìn mảnh giấy nhỏ, hóa ra kẻ bắt cóc con trai ông chính là băng cướp khét tiếng nhất vùng Quan Trung - Tam Hồ Bang, trên đó còn đóng dấu của tên cầm đầu Ngao Bưu, đòi một trăm lạng vàng tiền chuộc. Lý Hữu Phúc vốn đã sống chật vật, trong nhà sắp hết lương thực, lấy đâu ra tiền chuộc người? Nhưng ông biết rõ thủ đoạn của Tam Hồ Bang, nếu không cứu, con trai chắc chắn sẽ chết. Hơn nữa, con tin bị bắt cóc mỗi ngày đều phải chịu đựng những cực hình tra tấn, cho dù cuối cùng có trở về, cũng có thể bị tàn tật suốt đời. Nhưng Lý Hữu Phúc chỉ có một đứa con trai duy nhất, nhất định phải cứu, vậy phải làm sao? Sau một đêm suy nghĩ kỹ càng, ông nghĩ ra một kế sách táo bạo.

Trước tiên, ông gom góp tất cả tiền bạc trong nhà, sắm sửa lễ vật, rồi đến phủ quan tri huyện để cầu hôn, ông biết tri huyện vừa có một cô con gái 16 tuổi, xinh đẹp như hoa. Tri huyện ngạc nhiên, cảm thấy bị xúc phạm, chất vấn Lý Hữu Phúc: “Ông dựa vào đâu mà nghĩ ta sẽ gả con gái cho con trai một thương nhân sa cơ thất thế?”. Lý Hữu Phúc chậm rãi nói: “Ngài không biết đấy thôi, con trai tôi hiện giờ đã là cô đông lớn của thương hội vải bông lớn nhất Giang Nam, hơn nữa nó đã nhận bang chủ Tam Hồ Bang Ngao Bưu làm cha nuôi. Chỉ cần ngài đồng ý hôn sự này, về sau nạn cướp bóc ở đây sẽ được giải quyết mà không tốn

một bình một tốt nào, hơn nữa có thương hội vải bông Giang Nam dẫn đầu thông thương, chẳng bao lâu nữa, huyện ta ai ai cũng sẽ giàu có.” Tri huyện suy nghĩ một hồi, liền đồng ý. Thế là Lý Hữu Phúc cầm theo giấy chứng nhận cầu hôn có chữ ký của tri huyện, tìm đến thương hội vải bông lớn nhất Giang Nam, nói với họ rằng con trai ông hiện là con rể của tri huyện, con nuôi của bang chủ Tam Hồ Bang. Nếu cho ông góp cổ phần, sau này đoàn thương nhân của họ tuyệt đối sẽ không còn bị cướp bóc nữa, lại còn được miễn giảm thuế, thông quan dễ dàng... nói trắng ra là cho họ cơ hội “một tay che trời”. Sau một hồi thuyết phục, Lý Hữu Phúc không tốn một xu đã trở thành cổ đông của thương hội vải bông Giang Nam. Cuối cùng, ông cầm giấy chứng nhận cầu hôn và giấy chứng nhận cổ phần còn chưa kịp ấm tay, một mình đến Tam Hồ Bang. Bọn cướp tưởng ông đến nộp tiền chuộc, kết quả ông không mang theo một xu nào, Ngao Bưu suýt nữa vung đao lên chém. Lúc này, Lý Hữu Phúc mới lên tiếng: “Bang chủ, con trai tôi muốn nhận ngài làm cha nuôi, nó hiện là con rể của tri huyện, cổ đông lớn của thương hội vải bông Giang Nam. Ngài chỉ cần nhận đưa con nuôi này, nghĩa là sau này chúng ta có người chống lưng cả đường quan lẫn đường buôn, ngài thấy thế này có đáng giá hơn một trăm lạng vàng không?”. Có lẽ con trai Lý Hữu Phúc nằm mơ cũng không ngờ, từ một con tin có thể bị xé xác bất cứ lúc nào, bỗng chốc trở thành con rể tri huyện, cổ đông của thương gia giàu có, con nuôi của trùm cướp.

Câu chuyện này nghe có vẻ hoang đường, nhưng nghĩ kỹ lại, người Do Thái chẳng phải cũng phát lên như vậy sao? Từ một nhóm người tị nạn bị khinh rẻ, đến nay đã kiểm soát cả nước Mỹ, chẳng phải là đi theo con đường mà Lý Hữu Phúc đã vạch ra cho con trai mình sao? Cả thế giới đều biết người Do Thái là dân tộc thông minh nhất, có chỉ số IQ cao nhất, nhưng có lẽ mọi người không biết, việc người Do Thái thông minh ban đầu là do chính họ tự thổi phồng lên. Họ dựa vào hình tượng “thông minh giỏi kinh doanh” này, ban đầu đã thu hút được một lượng lớn người theo dõi trong giới chính trị và thương mại ở Châu Âu. Có sự ủng hộ của những người này, họ đã thiết lập được uy tín trong dân gian, làm ăn buôn bán, cho vay nặng lãi, bóc lột dân chúng dễ như trở bàn tay. Đến khi tài sản ngày càng nhiều, nhóm người này ngày càng giàu có, kết quả này ngược lại chứng minh cho hình tượng “thông minh giỏi kiếm tiền” của họ, tạo thành một vòng lặp hoàn hảo.

Năm xưa, có một họa sĩ trẻ người Đức, không ưa cách làm ăn này của họ, đã đuổi họ ra khỏi Châu Âu. Ai ngờ nhóm người này đến Mỹ lại càng làm tới, vẫn dựa vào hình tượng “thông minh giỏi kiếm tiền”, ban đầu bóc lột ở Mỹ, sau đó tham vọng ngày càng lớn, liền dẫn cả nước Mỹ đi bóc lột toàn thế giới. 100 năm qua, họ đã tạo ra những gia tộc tài phiệt khổng lồ như Rothschild, Rockefeller, Morgan, đồng thời cũng tạo ra một hệ thống bá quyền với đồng đô la làm chủ trên toàn thế giới.

Logic lập cục của Cục Xuyên Châu Bí Mật là giả vờ như bạn có tất cả, sau đó cứ như thể bạn thực sự có tất cả, để mặc cả và chơi trò chơi với sự việc. Rồi bạn sẽ phát hiện, những thứ ban đầu không có, cuối cùng đều có.

Tôi nhớ Phùng Luân từng nói: "Làm ăn lớn thì phải có tiền, nhưng ban đầu ai cũng không có tiền. Bạn có thể biết mình không có tiền, nhưng người khác thì không thể. Khi mọi người đều nghĩ bạn có tiền, đều muốn hợp tác kiếm tiền với bạn, thì lúc đó bạn mới thực sự có tiền."

Vậy là chúng ta đã cùng nhau khám phá câu chuyện Cục Xuyên Châu Bí Mật qua nhân vật Lý Hữu Phúc. Bạn thấy đấy, chỉ bằng vài lời nói khéo léo và một chút "diễn sâu", Lý Hữu Phúc đã biến từ kẻ trắng tay, con tin sắp chết thành cổ đông lớn, con rể tri huyện, con nuôi bang chủ. Thật là một màn "vẽ rồng thêm mây" đỉnh cao, phải không?

Nói tới đây bạn đã hiểu ra logic "Ám Tuyến Xuyên Châu Cục" chưa? Đúng vậy, đó chính là "Vẽ Rồng Thêm Mây!"

Nó nằm ở chỗ tạo ra một "giá trị ảo", một "vàng hào quang" xung quanh bản thân, dù thực tế bạn chẳng có gì trong tay. Giống như câu nói của Phùng Luân mà tôi đã nhắc: "Làm ăn lớn thì phải có tiền, nhưng ban đầu ai cũng không có tiền. Bạn có thể biết mình không có tiền, nhưng người khác thì không thể. Khi mọi người đều nghĩ bạn có tiền, đều muốn hợp tác kiếm tiền với bạn, thì lúc đó bạn mới thực sự có tiền."

Chìa khóa ở đây là "người khác thì không thể biết". Bạn phải diễn cho thật giỏi, tạo dựng hình tượng thật hoàn hảo, khiến người ta tin rằng bạn "có tất cả". Khi niềm tin đó đã lan tỏa, tự khắc "mây" sẽ kéo đến, "gió" sẽ nổi lên, và bạn sẽ "thừa thếp" mà phát lên như điều gặp gió.

Bạn đừng nghĩ rằng chiêu này chỉ có trong sách vở cổ điển hay chuyện xưa tích cũ. Trong xã hội hiện đại, "Ám Tuyến Xuyên Châu Cục" vẫn sống nhăn răng và được biến tấu muôn hình vạn trạng.

- Startup "Vốn Hóa Khủng": Bạn thấy đấy, đây rầy những startup mới ra đời, chưa có doanh thu, lợi nhuận gì sất, nhưng lại được định giá "vốn hóa tỷ đô". Họ "vẽ" ra một "tương lai tươi sáng", một "công nghệ đột phá", một "thị trường tiềm năng"... Thế là nhà đầu tư xếp hàng rút vốn, nhân viên giỏi ùn ùn kéo đến, đối tác lớn tranh nhau hợp tác. Thực tế thì "mây" toàn khói, "rồng" toàn giấy, nhưng ai dám nói không có tiền?
- "Chuyên Gia" Online: Lên mạng xã hội, bạn thấy nhan nhản "chuyên gia" nọ kia, từ chuyên gia tài chính, chuyên gia bất động sản, đến chuyên gia tình yêu, chuyên gia làm giàu... Họ "vẽ" ra những "bí quyết thành công", những "phương pháp độc quyền", những "câu chuyện đổi đời"... Thế là

học viên đăng ký âm âm, khóa học "cháy hàng", tiền bạc đổ về như nước. Hỏi thật, "bí quyết" của họ có thật sự "thần thánh" như lời đồn? Hay chỉ là "mây khói" phù phiếm?

- "Influencer" và "KOL": Mấy bạn trẻ "hot" trên mạng, được gọi là "influencer" hay "KOL" (Key Opinion Leader), cũng là bậc thầy "Vẽ Rồng Thêm Mây". Họ "vẽ" ra một "cuộc sống đáng mơ ước", một "phong cách thời thượng", một "cá tính độc đáo"... Thế là nhãn hàng săn đón, fan hâm mộ cuồng nhiệt, tiền quảng cáo chảy vào túi âm âm. Cuộc sống "trong mơ" đó có thật sự màu hồng như trên mạng? Hay chỉ là "mây" được tô vẽ kỹ càng?

Tôi không có ý định "vơ đũa cả nắm" hay phủ nhận tất cả. Trong số startup, chuyên gia, influencer, KOL... chắc chắn có người tài giỏi, có tâm huyết thật sự. Nhưng bạn phải tỉnh táo, đừng để bị "mây" che mắt. Hãy nhìn vào bản chất, đừng chỉ nhìn vẻ bề ngoài. Hãy tự mình đánh giá, đừng để người khác "vẽ" hộ tương lai của bạn.

"Vẽ Rồng Thêm Mây" là một mưu kế lợi hại, nhưng cũng đầy rủi ro. Nếu bạn "vẽ" không khéo, "mây" sẽ tan, "rồng" sẽ hiện nguyên hình là "giấy", và bạn sẽ "lĩnh đủ". Còn nếu bạn "vẽ" quá đà, "mây" che kín cả "trời", thì có khi "gió lớn" thổi đến, "mây" tan "rồng" gãy, và bạn sẽ "vỡ trận" tan tành.

Vậy nên, hãy nhớ kỹ lời tôi: "Vẽ Rồng Thêm Mây" chỉ là "mưu kế nhất thời", "thực lực mới là vĩnh hằng". Đừng chỉ chăm chăm "vẽ rồng", hãy lo "nuôi rồng" cho thật khỏe mạnh, thật "có giá trị thực" đã rồi hãy tính đến chuyện "thêm mây!"

THIÊN CƠ CỤC 02: THỪA NGUY HÀNH TRÁ CỤC

Đây là một thủ đoạn lập cục không chút sơ hở, gần như không có khả năng phá giải. Chỉ cần nơi nào có giao dịch, nơi đó sẽ có sự tồn tại của mưu kế này. Hôm nay, chúng ta sẽ cùng tìm hiểu về Thừa Giả Hành Trá Cục, được những kẻ gian thương trong lĩnh vực đồ cổ, ngọc bích, trang sức, và cả những kẻ livestream bán hàng sử dụng một cách thành thạo.

Thời xưa, bạn chính là một tên ác bá nổi tiếng tàn ác, tích lũy được khối tài sản nhờ việc ép mua ép bán. Sau khi chỗ dựa sụp đổ, bạn chuyển sang làm ăn chân chính, mở một cửa hàng đồ cổ lớn. Do trước đây đã đắc tội không ít người, bạn bị một nhóm người nhắm vào. Một buổi sáng, có một chàng trai ăn mặc sang trọng tên là Lão Lục bước vào cửa hàng, tay cầm ba món đồ cổ, nói với bạn: "Tôi có việc gấp phải lên kinh thành, mang theo hai món đồ sứ và một chiếc quạt này không tiện. Tôi đưa anh ba mươi hai lạng bạc làm phí gửi đồ, nếu có người ưng ý, anh cũng có thể bán hộ tôi, nhưng phải bán cả ba món một lúc, giá tối thiểu bốn nghìn hai trăm lạng bạc." Bạn xem qua đồ cổ, nhận ra toàn là hàng giả, chắc cũng chẳng ai mua, nghĩ bụng dù sao cũng được ba mươi hai lạng bạc phí gửi, bèn đồng ý.

Nhưng bạn không ngờ rằng, câu chuyện chỉ mới bắt đầu, bạn đã rơi vào bẫy, và thủ đoạn lập mưu tiếp theo khiến bạn không thể nào thoát ra được.

Ba ngày sau, một ông lão ăn mặc thời thượng dẫn theo cháu trai đến cửa hàng, vừa đi vừa xem đồ cổ, vừa giải thích cho cháu trai cách phân biệt đồ cổ thật giả. Bạn cũng nhận ra, ông lão này không phải tay mơ. Lúc này, ông lão nhìn thấy ba món đồ cổ trên kệ, đột nhiên quát lớn: "Sao lại thế này? Cửa hàng đồ cổ nổi tiếng mà cũng bán hàng giả à?" Bạn sợ hãi vội vàng giải thích: "Đây là đồ người ta gửi, không phải đồ của cửa hàng." Ông lão mới thôi. Sau đó, ông lão tiện tay cầm chiếc quạt lên xem, nói: "Cái quạt này cũng là đồ giả." Bạn đứng bên cạnh, cảm thấy ngượng ngùng. Ông lão lại xem một lúc, rồi đột nhiên quay sang nói với bạn: "Chiếc quạt này tôi trả bốn trăm lạng." Bạn sửng sốt, tự hỏi tại sao lại có người trả giá cao như vậy cho một món đồ giả? Liệu chiếc quạt này có gì đặc biệt chẳng? Bạn vội vàng nói: "Chiếc quạt này là khách gửi bán, nếu muốn mua thì phải mua cả ba món, giá không dưới bốn nghìn tám trăm lạng." Bạn cũng khá khôn khéo, dù sao thương nhân cũng ham lợi, nếu bán được, bạn còn lãi thêm sáu trăm lạng. Ông lão sa sầm mặt, nói: "Tôi trả bốn trăm lạng đã là cao lắm rồi, anh còn dám hét giá gấp mười lần, hai món kia tôi không cần, lại còn bán kèm, giá quá cao, quá vô lý!" Nói xong, ông lão dẫn cháu trai bỏ đi.

Sau đó, cứ cách một hai ngày, ông lão lại đến cửa hàng mặc cả với bạn. Bạn nghĩ bụng, lần này chắc chắn sẽ vật được ông già khờ khạo này, quyết không giảm giá bốn nghìn tám trăm lạng. Hai mươi ngày sau, ông lão cuối cùng cũng đồng ý mua với giá bốn nghìn tám trăm lạng. Ông lão thở dài nói: "Ai bảo tôi thích bức thư pháp trên chiếc quạt này chứ." Lúc này, cháu trai ông lão nói: "Ông ơi, chẳng phải ông nói chiếc quạt này xấu xí lắm sao?" Ông lão đáp: "Mua là vì bức thư pháp do Trương đại sư mô phỏng Tô Đông mà thôi." Nghe câu này, bạn giật mình thon thót, nghĩ bụng Trương đại sư là bậc thầy đương thời, đừng nói là 4800 lạng, cho dù 48000 lạng cũng khó mà mua được tác phẩm của ông. Nhưng giá cả đã thỏa thuận xong, nếu nuốt lời thì hỏng uy tín cửa hàng. Đang lúc bạn ngẩn ngơ tiếc nuối, ông lão lại nói: "Tôi đến đây thăm bạn, bây giờ chỉ mang theo hai trăm lạng, hay là thế này, tôi đặt cọc hai trăm lạng, tôi về kinh thành lấy tiền, trong vòng bảy ngày sẽ trả đủ số bạc còn lại. Nếu quá bảy ngày mà tôi không quay lại, hai trăm lạng này là của anh, anh cũng chẳng mất gì." Bạn vui vẻ đồng ý. Ông lão lại nói: "Nếu trong vòng bảy ngày tôi đến lấy quạt, mà anh lại bán mất rồi, chẳng phải tôi chạy công toi sao? Nếu bảo bối này bị người khác mua mất, anh phải bồi thường gấp đôi cho tôi, tức là chín nghìn sáu trăm lạng." Bạn nghĩ thầm, sau khi ông đi tôi sẽ tìm chuyên gia thẩm định, nếu đúng là hàng thật của Trương đại sư, thì bồi thường gấp đôi cũng chẳng sao. Nếu là hàng giả, đến lúc ông đến lấy, mình vẫn có lãi. Dù chiếc quạt là thật hay giả, mình đều có lời, có sao lại không đồng ý.

Sau khi ông lão rời đi, ngày hôm sau Lão Lục xuất hiện. Bạn chưa kịp mang chiếc quạt đi thẩm định, Lão Lục thấy đồ chưa bán, liền nói muốn lấy lại. Trời ơi, bạn hoảng hốt, con vịt đã chín tới miệng rồi mà bay mất thì sao? Nhưng để giữ lại chiếc quạt, chỉ còn cách mua lại nó. Thế là bạn đành bỏ ra bốn nghìn hai trăm lạng mua cả ba món đồ. Lão Lục nhận tiền rồi quay lưng rời khỏi cửa hàng. Bạn còn đang đắc ý, nghĩ bụng lần này kiếm bộn rồi. Nhưng sau đó, ông lão không bao giờ xuất hiện nữa, Lão Lục cũng biến mất tăm.

Xong việc phải áo ra đi, không dính một chiếc lá. Logic cốt lõi của mưu kế này là lợi dụng lòng tham của con người, tạo ra thông tin giả một chiều và gây áp lực buộc người bị hại hành động hấp tấp, hoàn thành giao dịch. Mưu kế này rất phổ biến trong đời sống thực tế, ví dụ như một số livestream bán chén trà, bát ngọc, mở ngọc trai... nói mãi toàn là hàng lỗi, cuối cùng lại xuất hiện một bảo vật tuyệt thế, độc nhất vô nhị, 198 tệ "lên xe", chậm tay thì hết, rồi bán được hàng trăm, hàng nghìn đơn hàng giống hệt nhau. Bạn mua về mới phát hiện trên Taobao bán 9 tệ 9 được 3 cái còn miễn phí vận chuyển. Những trường hợp tương tự như thế này vô số kể. Hãy nhớ, nhận biết được mưu kế trong mưu kế mới không bị sa bẫy.

Câu chuyện Lão Lục và cửa hàng đồ cổ mà tôi vừa kể, chính là một ví dụ điển hình của "Kế Biến Giả Thành Thật". Bạn thấy đấy, chỉ bằng một màn kịch được dàn dựng tinh vi, những món đồ giả vốn chẳng có giá trị gì, đã được "hô

biến" thành "báu vật" khiến người chủ cửa hàng "mắt tròn mắt dẹt" tin sái cổ. Đúng là một màn "mập mờ đánh lận con đen" đỉnh cao, khiến người ta rơi vào bấy lúc nào không hay!

Bản chất "Thừa Ngụy Hành Trá Cục" nằm ở đâu?

Không phải chỉ đơn thuần là "bán đồ giả", mà là "tạo ra niềm tin vào cái giả". Mấu chốt là khiến nạn nhân tin rằng món đồ giả kia thực sự là thật, thực sự có giá trị, thậm chí còn đặc biệt quý hiếm. Khi niềm tin đó đã bén rễ, mọi nghi ngờ đều tan biến, và nạn nhân sẽ "sẵn sàng móc hầu bao" để sở hữu "báu vật" trong mơ.

Những "chiêu thức" Biến Giả Thành Thật:

- "Tạo dựng câu chuyện": Lão Lục "vẽ" ra câu chuyện "gửi bán gấp", ông lão "diễn" vai chuyên gia am hiểu đồ cổ, chiếc quạt "bồng dung" có "bức thư pháp Trương Đại Sư"... Tất cả đều nhằm mục đích tạo ra một "câu chuyện" giả mà như thật, khiến người chủ cửa hàng tin vào "giá trị đặc biệt" của món đồ.
- "Sử dụng yếu tố 'thật' để che đậy cái 'giả'": "Chuyên gia" là người thật (diễn viên), "bức thư pháp Trương Đại Sư" có thể là thật (nhưng giá trị không cao), cửa hàng đồ cổ là thật... Những yếu tố "thật" này được "trộn lẫn" khéo léo với cái "giả" (đồ cổ giả), tạo ra một "màn khói" che mắt nạn nhân.
- "Đánh vào lòng tham và nỗi sợ mất mát": "Giá hời" bất ngờ, cơ hội "có một không hai", "nguy cơ" bị người khác "nẫng tay trên"... Những yếu tố này đánh vào lòng tham và nỗi sợ bỏ lỡ cơ hội của người chủ cửa hàng, khiến ông ta hành động vội vàng mà thiếu suy xét.

Trong xã hội hiện đại, *Biến Giả Thành Thật* vẫn tung hoành ngang dọc, thậm chí còn tinh vi và khó lường hơn xưa.

- Livestream Hàng Hiệu Giá Rẻ: Bạn thấy mấy livestream bán hàng hiệu *giá sập sàn, xả kho lỗ vốn* chứ? Hàng thì nhái tràn lan, *giá gốc* toàn vẽ, *chất lượng* thì hên xui. Nhưng họ trộn vào đó vài món hàng thật, vài feedback xịn, vài chuyên gia tung hô... Thế là người xem hoa mắt chóng mặt, mờ mắt vì ham rẻ, nhắm mắt mua liền tay.
- Dự Án Ma Bất Động Sản: Bạn thấy mấy dự án vẽ ra *thiên đường nghỉ dưỡng, biệt thự triệu đô, cam kết lợi nhuận khủng* chứ? *Vị trí đắc địa* thì toàn đồng không mông quạnh, *tiện ích đẳng cấp* thì toàn trên giấy, *chủ đầu tư uy tín* thì toàn mới toanh. Nhưng họ trộn vào đó vài sa bàn hoành tráng, vài lời hứa hẹn ngọt ngào, vài hình ảnh 3D long lanh... Thế là nhà

đầu tư mờ mắt vì lợi nhuận, nhắm mắt xuống tiền liền tay, để rồi ôm hận khi dự án đắp chiếu vô thời hạn.

- Khóa Học Làm Giàu Nhanh: Bạn thấy mấy khóa học *dạy làm giàu, bí mật triệu phú, đổi đời sau 3 tháng* chứ? Giảng viên thì toàn tay mơ, kiến thức thì toàn sách vở, phương pháp thì toàn sáo rỗng. Nhưng họ trộn vào đó vài câu chuyện thành công ảo, vài hình ảnh xe sang nhà lầu, vài cam kết hoàn tiền 100%... Thế là học viên mờ mắt vì viễn cảnh giàu sang, nhắm mắt đăng ký liền tay, để rồi tiền mất tật mang khi nhận ra *bánh vẽ* chỉ là bánh vẽ.

Kế Biến Giả Thành Thật là một cái bẫy tinh vi, giăng ra khắp mọi nơi trong xã hội hiện đại. Muốn không bị *lận*, bạn phải luôn giữ cho mình cái đầu tỉnh táo, con mắt sáng suốt, và trái tim cảnh giác. Đừng để lòng tham che mờ lý trí, đừng để vẻ bề ngoài đánh lừa bản chất. Hãy luôn thẩm định kỹ càng, kiểm chứng thông tin, và hỏi ý kiến chuyên gia trước khi đưa ra bất kỳ quyết định quan trọng nào.

Nhớ kỹ nhé, "cái gì diễn ra quá tốt đẹp, thì thường là không phải sự thật đâu!"

THIÊN CƠ CỤC Đ3: ĐẢ NGƯ SÁT GIA CỤC

Bạn đã từng nghe đến “Trung Quốc hảo sinh ý” chưa? Hôm nay, chúng ta sẽ cùng nhau tìm hiểu về một trong "Thiên Môn Bát Tướng" (Tám bậc thầy lừa đảo): Ván cờ Đả Ngư Sát Gia Cục.

"Đả Ngư Sát Gia Cục" thực chất giống như "Kim Bình Mai", đều là ngoại truyện của "Thủy Hử", chỉ khác là "Kim Bình Mai" kể về câu chuyện của Phan Kim Liên và Tây Môn Khánh, còn "Đả Ngư Sát Gia Cục" kể về Nguyễn Tiểu Thất trong 108 anh hùng Lương Sơn Bạc. Câu chuyện gốc khá đen tối, thậm chí có phần tàn bạo, nên sau này đã được ông Mai Lan Phương cải biên, và đó là lý do tại sao chúng ta có vở kịch "Đả Ngư Sát Gia Cục" phiên bản trong sáng như ngày nay.

Câu chuyện kể rằng sau khi Lương Sơn Bạc sụp đổ, hơn một nửa trong số 108 anh hùng đã chết, những người sống sót cũng bắt đầu cuộc sống lưu vong. Nguyễn Tiểu Thất, một trong ba anh em họ Nguyễn, cùng con gái Quế Anh chạy trốn đến một làng chài ven hồ Thái Hồ, đổi tên thành Tiêu Ân, thuê thuyền và dụng cụ đánh cá từ tên địa chủ ác bá Đinh Tam Báo, sống qua ngày bằng nghề đánh cá. Cuộc sống tuy vất vả nhưng ít nhất cũng có được sự bình yên tạm thời. Họ cứ nghĩ có thể sống yên ổn như vậy cho đến hết đời, nhưng số phận dường như không buông tha hai cha con bất hạnh này.

Vào năm thứ tám kể từ khi họ đến làng chài, một trận hạn hán trăm năm chưa từng có đã xảy ra, mực nước hồ Thái Hồ giảm mạnh, ruộng đồng mất mùa, đánh cá xuống lưới chỉ toàn xương cá và vỏ tôm. Trớ trêu thay, Tiêu Ân gần 50 tuổi đột nhiên ngã bệnh, chỉ có thể sống dựa vào vay nợ, không có sức lao động, đói khát, lại còn nợ nần chồng chất tiền lãi, tiền thuê nhà và thuế đánh cá. Gần như tất cả ngư dân đều thuê thuyền và dụng cụ đánh cá từ Đinh Tam Báo, hắn ta thường dựa vào quyền thế ức hiếp người khác, không coi ai ra gì, dân làng chỉ biết khúm núm nhìn sắc mặt hắn, răm rắp nghe lời hắn, tất nhiên trong đó có cả Tiêu Ân. Nếu không nghe lời, hắn ta không chỉ không cho thuê thuyền mà còn khiến bạn không có ngày nào yên ổn, dù thiên tai, địch họa, hạn hán hay đói kém, tiền thuê nhà bạn vẫn phải trả đủ.

Một ngày nọ, Đinh Tam Báo dẫn theo đám tay sai đến nhà Tiêu Ân. Lúc này, đừng nói đến tiền thuê nhà, gạo trong nồi cũng đã hết, nên Tiêu Ân cầu xin hắn ta cho khát nợ vài ngày. Nhưng Đinh Tam Báo không hề có ý định buông tha cho họ, hắn nói với Tiêu Ân: "Không trả được tiền, ta sẽ bắt con gái ngươi để trừ nợ". Nói xong, mấy tên tay sai lực lưỡng bắt đầu lôi Quế Anh ra khỏi nhà.

Dù từng là một anh hùng hảo hán trên Lương Sơn Bạc, nhưng giờ đây Tiêu Ân chỉ là một ông lão bệnh tật, chỉ biết bắt lực nhìn con gái bị Đinh Tam Báo bắt đi.

Đêm đó, Tiêu Ân cầm thanh đao dài 40 mét chạy đến nhà Đinh Tam Báo, muốn cứu con gái Quế Anh. Thời kỳ đỉnh cao, Nguyễn Tiểu Thất có thể một mình đấu với mười mấy tên côn đồ, nhưng giờ đây, ông đã già yếu, kết cục có thể đoán trước được. Tiêu Ân bị đám tay sai của Đinh gia dễ dàng khống chế. Để trút giận, Đinh Tam Báo đã hành hạ và làm nhục Quế Anh một cách tàn nhẫn ngay trước mặt Tiêu Ân. Bị đè xuống đất, Tiêu Ân đau khổ cầu xin nhưng chỉ nhận lại được những tiếng cười nhạo của những kẻ có mặt. Cuối cùng, Quế Anh đã chết.

Đêm khuya, anh hùng Lương Sơn Bạc một thời Nguyễn Tiểu Thất ôm thi thể con gái bước lên thuyền đánh cá. Ông nhớ về Lương Sơn Bạc xưa, nhớ về những người anh em tốt ngày nào, ông hối hận vì đã đến làng chài này, hối hận vì đã thuê chiếc thuyền đánh cá này. Trong lúc suy nghĩ miên man, chiếc thuyền nhỏ đã trôi ra giữa hồ Thái Hồ. Tiêu Ân run rẩy châm lửa vào mớ bùi nhùi tẩm dầu trong khoang thuyền. Ngọn lửa bùng cháy dữ dội cho đến nửa đêm.

Có lẽ vì không chịu nổi cốt truyện quá đau lòng, quá thực tế, không phù hợp với các giá trị chủ đạo, sau khi xem xong, ông Mai Lan Phương đã cải biên lại cốt truyện. Trong vở kịch của ông, cuối cùng Tiêu Ân đã giết chết Đinh Tam Báo, cứu được Quế Anh, hai cha con lại tiếp tục cuộc sống lưu vong.

Mặc dù đây chỉ là một câu chuyện, thậm chí các nhân vật trong đó có thể không có thật, nhưng so với cốt truyện đau lòng, ẩn dụ hiện thực trong câu chuyện mới là điều đáng sợ nhất, bao gồm cả chương trình tạp kỹ của một đài truyền hình rất nổi tiếng gần đây, những hành vi của họ chẳng phải còn tệ hơn cả Đinh Tam Báo sao? Dù bạn là "ánh sáng của người Hoa" hay là ca sĩ nổi tiếng, trên địa bàn của tôi, tôi là người cho các bạn thuê thuyền, tôi muốn ai thắng thì người đó thắng, ai không có tiền thì bị loại, ai ảnh hưởng đến việc kiếm tiền của tôi thì bị đánh, các bạn nghĩ thuyền của tôi chỉ là cái đài truyền hình nhỏ bé này thôi sao?

Quay trở lại vấn đề chính, hãy thử nghĩ xem, dù là thiên tai hay đói kém, tiền thuê nhà vẫn phải trả đủ, trước những người nắm giữ tư liệu sản xuất của bạn, có bao nhiêu người có thể cứng rắn chống lại? Ba năm qua, đã có bao nhiêu người vì vậy mà tán gia bại sản, nợ nần chồng chất? Dù là thiên tai hay nhân họa, những khoản nợ bạn mắc phải sẽ không bao giờ biến mất. Những người đã mua dự án nhà đang dở, mua nhà giá cao, nhưng vẫn trả góp hàng tháng chắc chắn sẽ thấm thía điều này hơn.

Tại sao "Đả Ngư Sát Gia" được gọi là "Cục"? Mục đích của việc bày "cục" này là gì? Là để bạn trở thành Tiêu Ân anh hùng tuổi xế chiều? Hay là để bạn

trở thành Đinh Tam Báo tàn ác? Điều không phải, nó đang nói cho bạn một quy luật bất biến: **khi bạn nắm giữ tư liệu sản xuất, bạn nắm giữ sinh mệnh của vô số người dân tầng lớp thấp**. Địa chủ thời xưa vì có đất nên quyết định sự sống chết của nông dân, bây giờ các đại gia giàu có vì có tiền nên đương nhiên quyết định số phận của vô số người lao động. Đài truyền hình cao cao tại thượng kia vì có lưu lượng truy cập nên dễ dàng quyết định sự sống chết của tất cả mọi người trong chương trình. Tại sao đồng đô la chỉ cần gắn liền với dầu mỏ là có thể dễ dàng bòn rút cả thế giới? Bởi vì năng lượng là tư liệu sản xuất cứng nhất, còn bây giờ, trong thời đại internet, chẳng phải lưu lượng truy cập cũng là con át chủ bài trong tay những kẻ hành quyết đó sao?

Logic của "Đả Ngư Sát Gia Cục" là nắm giữ tư liệu sản xuất để kiểm soát những người không có, sau đó chuyển nhượng và cho thuê, không chỉ kiểm soát con người mà còn chuyển giao rủi ro, từ đó thu được lợi nhuận mà không có rủi ro. Quá trình một người làm giàu từ hai bàn tay trắng chính là quá trình tích lũy tư liệu sản xuất từ con số không, dù quy mô lớn hay nhỏ. Khi bạn có thể kiểm soát người khác và có thu nhập không rủi ro, thì "cục" đã thành hình.

Trong câu chuyện Tiêu Ân, "tư liệu sản xuất" chính là thuyền và dụng cụ đánh cá. Đinh Tam Báo nắm trong tay những thứ này, nghiêm nhiên trở thành kẻ "cầm trịch" cuộc sống của cả làng chài.

- **Quyền lực tuyệt đối:** Hắn ta muốn cho ai thuê thuyền thì cho, không cho ai thuê thì thôi. Hắn ta muốn tăng giá thuê bao nhiêu cũng được, mặc kệ thiên tai, địch họa. Hắn ta muốn "bắt con gái trừ nợ" cũng chẳng ai dám cản. Quyền lực của hắn ta là tuyệt đối, không ai dám chống lại.
- **Kiểm soát sinh mệnh:** Ngư dân muốn sống được, phải thuê thuyền của Đinh Tam Báo. Không thuê thuyền, không có kế sinh nhai, đói khát, bệnh tật, rồi chết dần chết mòn. Sinh mệnh của cả làng chài nằm trong tay Đinh Tam Báo.
- **Lợi nhuận không rủi ro:** Dù thời tiết tốt hay xấu, dù cá tôm nhiều hay ít, Đinh Tam Báo vẫn nghiêm nhiên thu tiền thuê thuyền, thu thuế đánh cá. Mọi rủi ro, khó khăn đều do ngư dân gánh chịu, còn hắn ta chỉ việc "ngồi mát ăn bát vàng".

Ví dụ, trung tâm thương mại này là tài sản cá nhân của tôi, tôi cho thuê trung tâm thương mại, tương đương với việc tôi cho các thương hiệu thuê tư liệu sản xuất của tôi. Hiệu quả kinh doanh như thế nào, có bao nhiêu người xem, bao nhiêu người bị thu hút, bao nhiêu người tiêu dùng, thu nhập có thu hồi vốn hay không, những rủi ro này đều không liên quan đến tôi, tôi cho thuê một cái thì thu tiền một cái, đây gọi là thu nhập không rủi ro. Nói trắng ra là không khác gì việc địa chủ thu thuế đánh cá, chủ nhà thu tiền thuê nhà. Bản chất của "Đả

Ngư Sát Gia Cục" là lợi dụng nguồn lực độc quyền của tôi để bạn tham gia, kiểm soát bạn, mượn sức lực của bạn để bạn ngoan ngoãn làm việc cho tôi, tôi chắc chắn sẽ không thua lỗ, còn bạn thì tùy vào số phận của mình. Tuy nhiên, lần này, tôi tin rằng đài truyền hình khó lay chuyển này sẽ giống như phiên bản cải biên của ông Mai Lan Phương, cuối cùng sẽ bị đánh bại, vì điều này phù hợp hơn với các giá trị chủ đạo, cho dù không đánh bại được thì cũng phải làm nó bị thương nặng.

Bạn đừng nghĩ rằng *Năm Tư Liệu Bóp Họng* chỉ là chuyện của địa chủ thời xưa hay đài truyền hình trong câu chuyện ví dụ nhé. Trong xã hội hiện đại, *cục* này vẫn bủa vây chúng ta khắp nơi, chỉ là nó được "ngụy trang" tinh vi hơn mà thôi.

- "Nền tảng" và "Người dùng": Bạn dùng mạng xã hội, xem video trực tuyến, mua sắm online... Bạn nghĩ mình tự do lựa chọn? Không đâu bạn ạ. Các nền tảng (Facebook, Google, Amazon, TikTok...) mới là kẻ nắm giữ "tư liệu sản xuất" thời đại số: dữ liệu người dùng, thuật toán, hạ tầng công nghệ...

Họ có quyền quyết định bạn thấy gì, nghe gì, mua gì, thậm chí là nghĩ gì. Họ có thể "bóp nghẹt" tiếng nói của bạn, "khóa tài khoản" của bạn, "bán dữ liệu" của bạn cho bên thứ ba. Bạn chỉ là con cá nhỏ bơi trong ao của họ, muốn vẫy vùng cũng khó, muốn thoát ra càng không thể.

- "Chủ đầu tư" và "Người mua nhà": Bạn mơ ước có một căn nhà "an cư lạc nghiệp"? Ước mơ đó ngày càng trở nên xa vời, khi chủ đầu tư nắm trong tay đất đai, vốn, quyền lực pháp lý... (tư liệu sản xuất), còn bạn chỉ là người mua nhà tay trắng.

Họ có quyền "thổi giá", "bán nhà trên giấy", "chậm tiến độ", "bỏ mặc" cư dân sau khi bán xong. Bạn phải "còng lưng trả góp", "sống trong lo âu", "mất trắng" nếu dự án "vỡ nợ". Giấc mơ an cư của bạn nằm trong tay lòng tham của họ.

- "Công ty" và "Nhân viên": Bạn đi làm công sở, nghĩ mình "có việc làm ổn định"? Đừng vội mừng bạn ạ. Công ty (tập đoàn, doanh nghiệp...) mới là kẻ nắm giữ vốn, thương hiệu, mạng lưới khách hàng... (tư liệu sản xuất), còn bạn chỉ là nhân viên làm công ăn lương.

Họ có quyền "sa thải" bạn bất cứ lúc nào, "ép bạn làm thêm giờ", "trả lương bèo bọt", "không tăng lương" dù vật giá leo thang. Sự nghiệp và tương lai của bạn nằm trong tay quyết định của họ.

Bạn đừng ảo tưởng rằng sẽ có ai đó đến giải cứu bạn khỏi *Đả Ngư Sát Gia Cục*. Thực tế phũ phàng là, một khi đã rơi vào tròng, bạn gần như đơn độc.

Kẻ mạnh đã nắm chặt "tư liệu sản xuất" trong tay, và họ chẳng đại gì buông tha miếng mồi ngon như bạn. Vậy nên, đừng mơ mộng đến những điều viển vông như "công bằng" hay "lòng tốt". Trong cái thế giới "cá lớn nuốt cá bé" này, luật chơi đã được định sẵn, và bạn chỉ có một con đường duy nhất: tự cứu lấy mình. Hãy tỉnh táo mà chấp nhận thực tế nghiệt ngã, khôn ngoan tìm kiếm "kẽ hở" dù là nhỏ nhất để "luồn lách", và dốc cạn sức lực mà "tự cường" vươn lên. Bởi vì, trong cuộc chơi này, chẳng ai là bạn của bạn cả. Đừng tin vào bất cứ ai, ngoài chính bản thân bạn, và sự tỉnh táo đến lạnh lùng của lý trí. Khi bạn đã "mắc kẹt" trong cái *cục* nghiệt ngã này, thì chỉ có bạn mới có thể tự cứu lấy mình mà thôi. Và đôi khi, tự cứu lấy mình đã là một thành công lớn rồi.

THIÊN CƠ CỤC 04: ĐẠO VƯƠNG CẦN VƯƠNG CỤC

Trong Thiên Cơ có một dương mưu, sách vở ghi chép rất ít, gọi là Đạo Vương Cần Vương Cục.

Chiêu này được thể hiện rõ ràng trong chiến tranh Iraq. Nước Mỹ, tự xưng là “cảnh sát thế giới”, để có danh nghĩa xuất binh, đã công khai tuyên bố Iraq tàng trữ vũ khí hủy diệt hàng loạt, mượn danh nghĩa ổn định khu vực Trung Đông và hòa bình thế giới, nhanh chóng tổ chức liên quân quét sạch lực lượng vũ trang chính quy của Iraq, khiến khu vực Trung Đông đến nay vẫn chìm trong khói lửa.

Người thực sự có thể vận dụng mưu cục này một cách thuần thực, xuất sắc nhất phải kể đến Gia Cát Lượng thời Tam Quốc. Vào cuối thời Hán, đầu thời Tam Quốc, Thục Hán về mọi mặt đều kém hơn so với Tào Ngụy và Đông Ngô. Lưu Bị, người đứng đầu Thục Hán, sau khi mới thành lập, vì vấn đề Kinh Châu mà nảy sinh mâu thuẫn với Đông Ngô. Do Đông Ngô lấy nhàn đánh mệt, dùng hỏa công đốt trại liên hoàn, Lưu Bị đã sớm phải phó thác con côi ở thành Bạch Đế, để lại một cục diện rối ren cho Gia Cát Lượng. Nội bộ Thục Hán, các thế lực rục rịch nổi dậy, các thế gia đại tộc địa phương, các bộ lạc Di địch, các phe phái quân sự chính trị... vô cùng phức tạp, lại thêm ngoại hoạn, chính quyền Tào Ngụy đang mài dao, giương cung, tưởng chừng như chính quyền mà tiên đế gây dựng bao công sức sắp sụp đổ trong chốc lát. Gia Cát Lượng ngày đêm trăn trở, ăn không ngon, ngủ không yên, làm thế nào để có thể vượt qua được cục diện rối ren này, trở thành nỗi lo lắng lớn của ông. Sau khi tự mình suy nghĩ kỹ lưỡng, Gia Cát Lượng đã sử dụng ba chiến lược ba kế sách.

Thứ nhất, chấn chỉnh kỷ cương quân đội và chuỗi cung ứng hậu phương, chuẩn bị ổn định nội bộ.

Thứ hai, chuyển hướng mâu thuẫn nội bộ, mũi nhọn chĩa vào Tào Ngụy, sáu lần xuất quân Kỳ Sơn.

Thứ ba, trọng dụng người mới, nâng đỡ nhân tài dòng chính như Khương Duy.

Để thống nhất chiến lược, ông đã chém Mã Túc để răn đe. Sau những hành động công khai và bí mật này của Gia Cát Lượng, Thục Hán đã được nâng lên một tầm cao mới, có thể cạnh tranh với Tào Ngụy. Công lao của Gia Cát Lượng là không thể phủ nhận. Nếu không phải trời không chiều lòng người và Gia Cát Lượng cục cung tận tụy đến chết, lịch sử sau này đã có thể được viết lại.

Vậy là chúng ta đã thấy rõ “Đạo Vương Cần Vương Cục” qua những ví dụ lịch sử và thời sự. Bạn thấy đây, mưu kế này lợi hại ở chỗ nó mượn một cái áo nghĩa hiệp, chính danh, rồi ung dung thực hiện những mục đích riêng tư, thậm chí là đen tối của mình. Thực chất, logic của mưu kế này nằm ở chỗ mượn danh chính nghĩa để che đậy tư lợi cá nhân. Nó giống như câu nói “Treo đầu dê, bán thịt chó” mà người xưa hay dùng, nhưng ở một tầm cao và quy mô lớn hơn nhiều.

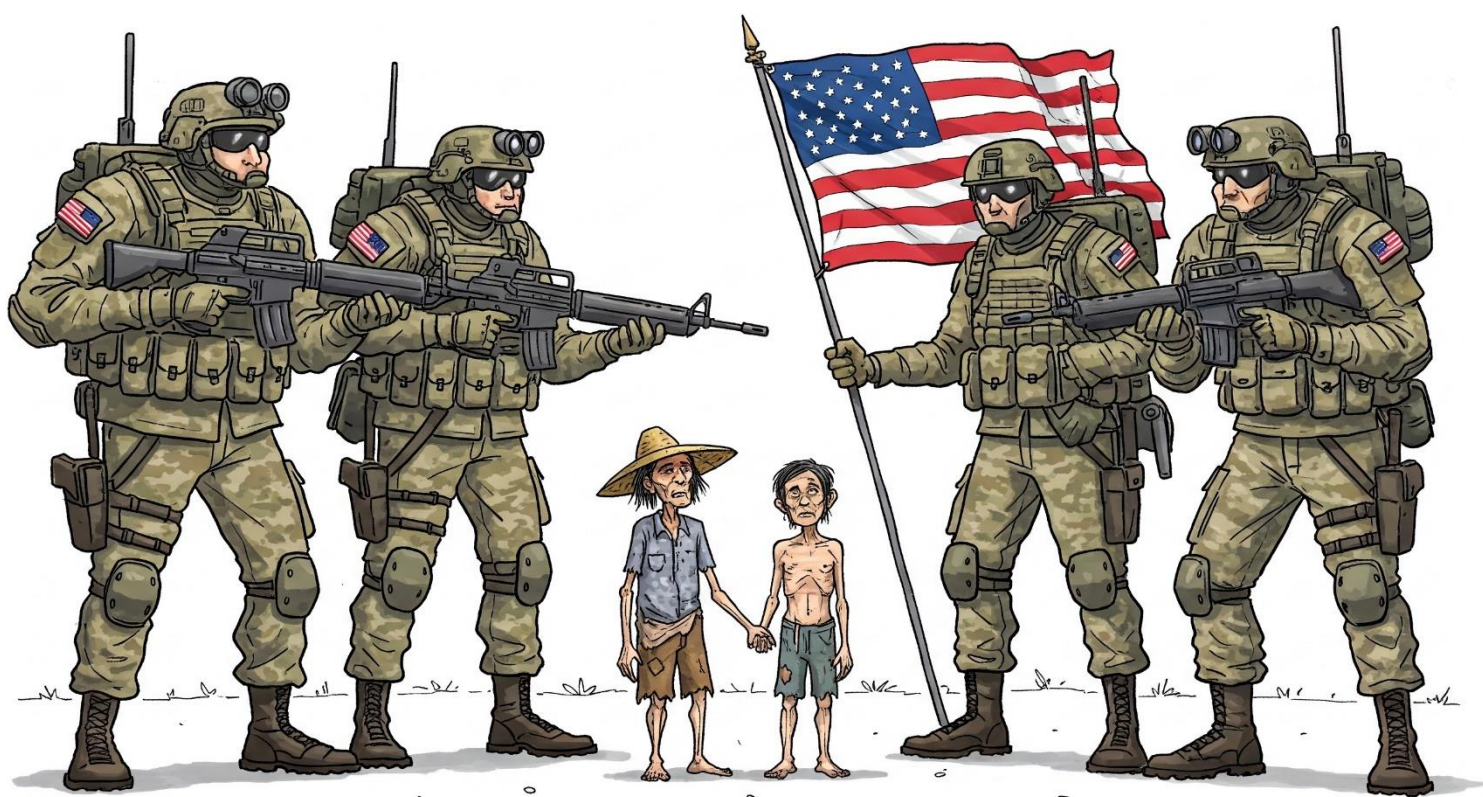
Hãy hình dung thế này, bạn muốn làm một việc gì đó mà biết chắc chắn sẽ bị người đời phản đối, thậm chí là lên án. Vậy thì phải làm sao? Đơn giản thôi, hãy “khoác” lên việc đó một cái “áo Cần Vương” thật đẹp, thật lộng lẫy, hô hào vì đại nghĩa, vì lợi ích chung... Thế là thiên hạ trầm trồ, tung hô, ai dám nói gì nữa?

Bạn đừng nghĩ rằng chiêu này chỉ dành cho vua chúa, chính trị gia hay mấy ông lớn đầu nhé. Trong xã hội hiện đại, “Đạo Vương Cần Vương Cục” vẫn được sử dụng đầy rẫy, chỉ là “chiếc áo” và “mục đích” nó khác đi thôi. Chẳng hạn, bạn thấy đầy rẫy những doanh nghiệp tự xưng là “doanh nghiệp xã hội”, “vì cộng đồng”, “vì môi trường”... Họ khoác áo trách nhiệm xã hội, đạo đức kinh doanh để PR, đánh bóng thương hiệu, kêu gọi đầu tư, thậm chí là trốn thuế, lách luật. Hỏi thật, họ “vì cộng đồng” thật lòng hay chỉ là mượn áo Cần Vương để kiếm lợi? Rồi bạn thấy không ít quỹ từ thiện được lập ra với mục đích cao đẹp là giúp đỡ người nghèo, trẻ em mồ côi, người già neo đơn... Họ khoác áo nhân ái, từ bi để kêu gọi quyên góp, nhận tài trợ, thậm chí là rửa tiền, tham nhũng, biến thủ công quỹ. Hỏi thật, họ từ thiện thật tâm hay chỉ là mượn áo Cần Vương để trục lợi cá nhân? Rồi cả những phong trào vì môi trường kêu gọi “sống xanh”, “bảo vệ hành tinh”, “chống biến đổi khí hậu”... Họ khoác áo bảo vệ môi trường để PR sản phẩm xanh, bán lối sống xanh, kêu gọi tẩy chay doanh nghiệp ô nhiễm, thậm chí là gây rối, phá hoại, cản trở phát triển kinh tế. Hỏi thật, họ vì môi trường thật sự hay chỉ là mượn áo Cần Vương để đánh bóng tên tuổi, kiếm chác lợi lộc?

“Đạo Vương Cần Vương Cục” rất khó nhận diện, vì nó đánh vào lòng tin, vào những giá trị tốt đẹp của con người. Khi thấy ai đó khoác áo chính nghĩa, chúng ta dễ dàng tin tưởng, ủng hộ, mà quên mất việc “soi” kỹ xem “bên trong chiếc áo” là gì.

Vậy nên, bạn hãy luôn nhớ: “Cái áo” thì đẹp đấy, nhưng “người mặc áo” mới là quan trọng. Đừng vội tin vào những lời hô hào “đại nghĩa”, hãy nhìn vào hành động thực tế, vào mục đích sâu xa của kẻ “khoác áo Cần Vương”. Hãy luôn giữ cho mình một cái đầu lạnh và trái tim nóng, để không bị lợi dụng, không bị dắt mũi bởi những kẻ mượn danh chính nghĩa bạn nhé!

“Đạo Vương Cần Vương Cục” là một mưu kế nguy hiểm, nhưng cũng là một bài học đắt giá. Nó nhắc nhở chúng ta về sự cần thiết của “sự sáng suốt, tinh tường, phòng ngừa từ trước”, như lời cuốn sách đã nói. Đừng để mình trở thành “quân cò” trong ván cờ của kẻ khác, hãy luôn là người chủ động, tinh táo và “cần vương” chính bản thân mình!

THIÊN CƠ CỤC 05: ĐÍCH THỦY CỒN CHÂU CỤC

Năm 1919, sau khi Chiến tranh Thế giới thứ nhất kết thúc, một thợ sơn đã dựa trên ý tưởng này để phát minh ra mô hình Ponzi, và sau Chiến tranh Thế giới thứ hai, hai người Do Thái đã phát minh ra mô hình bán hàng đa cấp (MLM), gây ra một cơn bão tài chính ở Nhật Bản.

Vài năm trước, một nhóm con buôn gian xảo đã tạo ra một mô hình P2P lending (cho vay ngang hàng) khiến vô số nhà đầu tư tư nhân bị lừa đến mức than khóc thảm thiết.

Hôm nay chúng ta hãy cùng nhau tìm hiểu về cái bẫy không thể đưa lên mặt bàn này. "Tích Thủy Cồn Châu Cục" (Tích Tiểu Thành Đại), cái tên này thực ra bắt nguồn từ một trò lừa đảo buôn bán trang sức thời nhà Minh. Khi đó, một thương gia giàu có đã mua một chiếc đĩa ngọc với giá cao từ một người bán trang sức, nhưng chỉ vài ngày sau khi mua về, ông ta phát hiện đó là hàng giả. Phương pháp kiểm tra thời đó còn lạc hậu, chỉ cần nhỏ nước lên đĩa ngọc, nếu hình dạng giọt nước giống như ngọc trai lăn tròn tản ra, giống như trong bài thơ "Tỳ Bà Hành" của Bạch Cư Dị đã viết:

"Tào tào thiết thiết thố tạp bàn, đại châu tiểu châu lạc ngọc bàn"
(Tạm dịch: "Tiếng đàn xen kẽ lẫn vào nhau, như ngọc rơi trên đĩa"), thì chiếc đĩa ngọc này rất có thể là thật. Nếu giọt nước nhỏ lên mà lan ra, không có hình dạng, thì đó là hàng giả. Rõ ràng, chiếc đĩa ngọc mà vị thương gia này kiểm tra là hàng giả. Vậy phải làm sao? Mua với giá cao như vậy, chẳng phải là mất trắng sao?

Vị thương gia đã suy nghĩ ba ngày ba đêm, ông ta quyết định dùng một số thủ đoạn để bán chiếc đĩa này đi. Ông ta phủ một lớp dầu lên đĩa, giống như cảm giác trên giấy gói da bò ngày nay. Sau khi có lớp dầu này, đĩa ngọc có hiệu ứng nước nhỏ vo tròn ngọc trai. Nhờ chiêu trò nhỏ này, vị thương gia đã bán thành công "cục than nóng" này. Nhưng ông ta không ngờ rằng, vì vẻ ngoài xuất sắc và sự đảm bảo của chính ông ta, món đồ này nhanh chóng được lưu hành giữa những người buôn bán trang sức, và giá càng ngày càng cao. Tuy nhiên, lớp dầu phủ trên đó ngày càng mỏng đi sau nhiều lần mua bán và kiểm tra. Nếu một ngày nào đó lớp dầu này hoàn toàn biến mất, thì lúc đó chiếc đĩa ngọc rơi vào tay ai, người đó sẽ trở thành kẻ ngốc. Kẻ ngốc này, bây giờ chúng ta gọi là người nhận lấy cục than nóng —hay còn gọi là "người ôm bom" (**bag holder**).

Nhưng bạn có nghĩ rằng những thương gia này đều ngốc nghếch không? Chẳng lẽ họ không nhận ra sao? Tất nhiên là không, chỉ là họ đều biết rằng, mua chiếc đĩa này về, rồi bán đi, họ sẽ kiếm được nhiều tiền hơn. Miễn là có tiền để kiếm, thật hay giả có quan trọng không?

Năm 1919, một thợ sơn tên là Charles Ponzi đã lợi dụng sự chênh lệch tỷ giá của tem bưu chính Mỹ để tạo ra một sản phẩm tài chính lừa đảo, hứa hẹn lợi nhuận lên đến 50% chỉ trong 90 ngày. Vì một vài người đầu tiên đã nhận được lợi nhuận thực sự, sản phẩm tài chính của Ponzi nhanh chóng thu hút một lượng lớn nhà đầu tư, và ông ta cũng ngay lập tức tích lũy được một lượng lớn tiền. Nhưng thực tế, sản phẩm này không hề tồn tại. Nó chỉ sử dụng tiền của các nhà đầu tư sau để trả lãi suất cao cho các nhà đầu tư trước. Miễn là liên tục có người đầu tư tiền cho ông ta, thì chuỗi này sẽ không bị đứt. Ở thời kỳ đỉnh cao, Ponzi nắm trong tay 15 triệu đô la Mỹ, cần phải biết rằng đó là năm 1919, số tiền này nếu tính đến bây giờ cũng phải trăm tỷ. Tuy nhiên, trò chơi lấy của người này đắp vào cho người kia của ông ta nhanh chóng bị bại lộ, chưa kịp bỏ trốn đã bị bắt. Vì liên quan đến 86 tội danh lừa đảo, Ponzi đã bị kết án 5 năm tù. Sau khi trò lừa đảo của ông ta bị phanh phui, một nhân viên cũ của ông ta đã lên tiếng nói rằng Ponzi là một kẻ hoàn toàn mù mờ về tài chính, thậm chí không thể tính toán được những phép cộng trừ nhân chia đơn giản nhất. Ông ta giỏi nhất là ngồi trong văn phòng, hai chân gác lên bàn làm việc, miệng ngâm tấu thuốc đánh kim cương, thao thao bất tuyệt về những hoạt động tài chính không hề tồn tại của mình. Nhưng điều nực cười là, lại có hơn mười nghìn người tin ông ta. Trong số đó không thiếu những người làm việc lâu năm trong ngành tài chính, nhưng họ thực sự không nhận ra sao? Tôi nghĩ có lẽ giống như vô số “người nhận lấy cục than nóng”, nghĩ rằng chỉ cần mình không phải là người cuối cùng, thì sẽ kiếm được bộn tiền. Mô hình lừa đảo kim tự tháp này sau đó được đặt tên theo Ponzi, đó chính là mô hình Ponzi khét tiếng trong lịch sử Hoa Kỳ.

Thực ra, thời buổi này không ai ngốc cả, ai cũng biết tiền ảo chỉ là một đồng mã, metaverse chỉ là một đồng hình ảnh, nhà cửa chỉ là một đồng bê tông cốt thép. Lý do tại sao nhiều người vẫn lao vào như vậy, về bản chất vẫn là do may mắn và tham lam. Đây chính là điểm lợi hại nhất của "Tích Thủy Cồn Châu Cục", bạn biết rõ thứ này không đáng giá, nhưng vẫn sẵn sàng bỏ ra số tiền lớn để thử vận may, đánh cược xác suất. Tất nhiên, là một trong những mưu kế nổi tiếng nhất trong Thiên Cơ, "Tích Thủy Cồn Châu Cục" không phải là hoàn toàn vô dụng, tùy thuộc vào cách bạn sử dụng. Nếu bạn biến mình thành một dự đoán, tự phủ lên mình lớp dầu, tự nâng cao giá trị của mình. Điểm khác biệt giữa bạn và chiếc đĩa ngọc là, đĩa ngọc là giả, cả đời nó cũng không thể trở thành thật. Nhưng bạn thì khác, có thể hôm nay bạn chỉ là một món đồ giả mạo trong giới danh lợi, biết đâu sau này bạn sẽ trở thành hàng thật, phải không?

Cần phải nhớ rằng, “cục” này không chỉ tồn tại trong quá khứ, mà còn đang hiện diện khắp nơi trong xã hội hiện đại, dưới muôn hình vạn trạng.

Những "chuyên gia" dạy làm TikTok trên các nền tảng lớn, các "cao thủ" tiền ảo hứa hẹn lợi nhuận "khủng," hay thậm chí cả những dự án bất động sản "ma" đều mang bóng dáng của Đích Thủy Cồn Châu Cục. Họ đều dùng một chiêu bài chung: vẽ ra một tương lai tươi sáng, một cơ hội làm giàu nhanh chóng, đánh vào tâm lý muốn đổi đời của con người.

Vậy làm thế nào để nhận biết và tránh rơi vào bẫy của “cục” này? Đầu tiên, hãy luôn ghi nhớ câu nói: “Không có bữa trưa nào miễn phí.” Nếu một cơ hội đầu tư nào đó nghe có vẻ quá tốt để trở thành sự thật, thì rất có thể đó chính là một cái bẫy. Hãy luôn đặt câu hỏi: Tại sao họ lại chia sẻ cơ hội này với tôi? Họ được lợi gì từ việc này?

Thứ hai, hãy tìm hiểu kỹ thông tin trước khi đầu tư. Đừng vội tin vào những lời quảng cáo hoa mỹ, những lời hứa hẹn "ngọt ngào." Hãy tự mình tìm hiểu, nghiên cứu, phân tích, và đánh giá rủi ro. Nếu cần thiết, hãy tìm đến sự tư vấn của những chuyên gia uy tín.

Thứ ba, hãy luôn giữ được sự tỉnh táo và lý trí. Đừng để lòng tham che mờ mắt, đừng để FOMO chi phối quyết định của bạn. Hãy nhớ rằng, đầu tư luôn đi kèm với rủi ro, và không có gì là chắc chắn tuyệt đối.

Cuối cùng, hãy học cách "kiên tử bất cứ, kiên lộ bất tẩu." Đừng cố gắng cứu vớt những người đã rơi vào bẫy, và đừng đi theo con đường mà người khác đã vạch sẵn. Hãy tự mình tìm tòi, khám phá, và lựa chọn con đường phù hợp với bản thân. Chỉ có như vậy, bạn mới có thể tránh được những cạm bẫy trên đường đời và đạt được thành công thực sự.

Đích Thủy Cồn Châu Cục không phân biệt tuổi tác, giới tính, hay trình độ học vấn. Bất kỳ ai cũng có thể trở thành nạn nhân, từ những người nông dân chất phác đến những tỷ phú giàu có. Vì vậy, hãy luôn cảnh giác, tỉnh táo, và đừng bao giờ đánh giá thấp sức mạnh của "giọt nước" nhỏ bé này. Nó có thể không giết chết bạn ngay lập tức, nhưng nó sẽ dần dần mài mòn ý chí, niềm tin, và cuối cùng là cả cuộc đời của bạn. Hãy nhớ, trên con đường danh lợi, lòng tham chính là kẻ thù lớn nhất của bạn.

THIÊN CƠ CỤC Q6: ĐIỀU CUNG THIÊN LANG CỤC

Hôm nay tôi sẽ kể cho các bạn một mưu kế thâm độc, nếu bạn vô cùng căm ghét một người nào đó, cảm thấy giết hẳn ta cũng không hả giận, vậy thì bạn không ngại thử phương pháp mà chúng ta sắp nói đến, mưu kế này gọi là Điều Cung Thiên Lang Cục.

Nói một câu có thể bị mắng, những người trẻ tuổi bị hiện thực dày vò đến mức thân tàn ma dại, uất ức không thể thành đạt, 90% đều là do mắc phải mưu kế này. Hôm nay tôi chia sẻ logic của mưu kế này không phải để bạn thực sự đi hại người, mà là để cho mọi người biết cách nhận biết và phá giải nó.

Thời xưa có một thần xạ thủ, không chỉ có kỹ thuật bắn cung tuyệt vời, mà còn có sức mạnh phi thường. Anh ta phiêu bạt nửa đời người, đi khắp nơi, chỉ để thách đấu với các cao thủ khắp nơi, trở thành đệ nhất thiên hạ. Trên đường đi, cơ bản không có ai là đối thủ của anh ta. Vì không có người sống nào có thể đánh bại được, anh ta bắt đầu thách đấu với người chết. Đầu tiên, anh ta phá kỷ lục bắn trăm bước xuyên liễu của Dương Nghiệp Tướng, sau đó phá kỷ lục bắn kích ở cửa quân của Lã Bố. Ngay khi anh ta nghĩ rằng mình đã vô địch thiên hạ, một ông lão bán trà đã kể cho anh ta nghe câu chuyện Hậu Nghệ bắn mặt trời. Thời cổ đại, trên trời có mười mặt trời, thiêu đốt mặt đất, nguồn nước cạn kiệt, cây cỏ héo úa. Vì vậy, chàng trai tên Hậu Nghệ đã giương cung bắn tên, bắn rơi chín trong số mười mặt trời, và anh ta được hậu thế xưng tụng là xạ thủ số một trong lịch sử. Sau khi nghe xong, chàng trai trẻ sôi sục, lấy cây cung điêu khắc bảo vệ ở bên hông, nhắm vào mặt trời chuẩn bị bắn một mũi tên. Ông lão vội vàng ngăn anh ta lại và nói: "Bây giờ trên trời chỉ còn một mặt trời, nếu anh thực sự bắn nó rơi xuống, thế giới này sẽ chìm trong đêm dài, mọi người sẽ khinh bỉ anh. Như thế này đi, đợi đến tối, trên bầu trời đêm có một ngôi sao gọi là sao Thiên Lang, nó là nguồn gốc của mọi khổ nạn, tai họa trên thế gian này. Nếu anh có thể bắn rơi sao Thiên Lang, để thế gian này không còn tai họa, thì anh nhất định sẽ lưu danh muôn thuở, trở thành xạ thủ số một trong lịch sử thực sự."

Từ đó về sau, chàng trai trẻ mỗi đêm đều giương cung bắn tên dưới bầu trời đêm, nhưng dù dây cung đã bị kéo đến bốc khói, cây cung điêu khắc bảo vệ sắp bị anh ta kéo gãy, sao Thiên Lang vẫn sáng rực trên đó. Thỉnh thoảng nó lại nhấp nháy, như thể đang chế nhạo chàng trai trẻ một cách tàn nhẫn. Vào một buổi sáng sau đó, có người phát hiện anh ta đã chết trên sườn núi, không biết là do sao Thiên Lang giáng họa khiến mũi tên rơi xuống xuyên qua đầu anh ta, hay

là anh ta không thể chấp nhận việc mình không phải là đệ nhất thiên hạ, nên đã tự sát.

Đó chính là điển tích của Điều Cung Thiên Lang Cục. Tương truyền sau đó lại có một võ trạng nguyên đi ngang qua nơi này, ông lão bán trà đã kể cho anh ta nghe câu chuyện Võ Tòng đánh hổ, kết quả là đêm đó võ trạng nguyên đã chết thảm trong miệng hổ.

Điều Cung Thiên Lang Cục, đúng như tên gọi của nó, thâm hiểm và tàn độc như một mũi tên tẩm độc, lặng lẽ bắn vào tâm trí con mồi, khiến họ đắm chìm trong ảo tưởng, cuối cùng tự chuốc lấy thất bại, thậm chí là cái chết. Nó lợi dụng sự non nớt, khát khao khẳng định bản thân, và lòng tự tôn của những người trẻ tuổi, vẽ ra những viễn cảnh huy hoàng, những mục tiêu “trên trời,” khiến họ mù quáng theo đuổi, đánh mất lý trí và phán đoán.

Giống như chàng xạ thủ trong câu chuyện, ban đầu anh ta chỉ muốn chứng tỏ bản thân, muốn trở thành “đệ nhất thiên hạ.” Nhưng khi đạt được mục tiêu đó, anh ta lại rơi vào một cái bẫy khác, một cái bẫy được giăng sẵn bởi chính lòng tham và sự tự mãn của mình. Ông lão bán trà, với vẻ ngoài đạo mạo, hiền từ, đã khéo léo dùng những câu chuyện hoang đường để kích lệ, kích động lòng hiếu thắng của chàng trai trẻ, khiến anh ta rơi vào vòng xoáy của sự ảo tưởng, cuối cùng tự chuốc lấy kết cục bi thảm.

Trong xã hội hiện đại, Điều Cung Thiên Lang Cục vẫn tồn tại và phát triển mạnh mẽ hơn bao giờ hết. Nó không chỉ là những câu chuyện hoang đường của ông lão bán trà, mà còn là những "bài học thành công" được tô vẽ, những "bí quyết làm giàu" được thổi phồng trên mạng xã hội, những "hình mẫu lý tưởng" được tạo dựng trên phim ảnh, truyền thông. Tất cả đều nhắm vào một mục tiêu duy nhất: thao túng tâm lý, khống chế suy nghĩ, và cuối cùng là điều khiển hành vi của con người.

Bạn thấy những cô gái trẻ đẹp, sống ảo trên mạng xã hội, hàng ngày đăng tải những hình ảnh sang chảnh, những chuyến du lịch xa hoa, những món đồ hiệu đắt tiền? Bạn thấy những "chuyên gia" tự xưng, dạy làm giàu nhanh chóng, hứa hẹn lợi nhuận "khủng" chỉ sau vài tháng? Bạn thấy những câu chuyện “cổ tích thời hiện đại” về những người “tay trắng làm nên sự nghiệp,” trở thành tỷ phú chỉ sau một đêm?

Tất cả đều là những "chiếc bẫy" được giăng sẵn, chờ đợi những "con mồi" nhẹ dạ cả tin sập bẫy. Họ dùng những câu chuyện hào nhoáng, những hình ảnh lung linh, những lời hứa hẹn “ngọt ngào” để đánh vào tâm lý ham muốn giàu sang, danh vọng, địa vị của con người. Họ biến bạn thành những “chàng xạ thủ” thời hiện đại, mù quáng theo đuổi những “ngôi sao Thiên Lang” trên bầu

trời ảo tưởng, cuối cùng chỉ nhận lại sự thất vọng, cay đắng, thậm chí là mất mát cả về vật chất lẫn tinh thần.

Vì vậy, hãy tỉnh táo, hãy sáng suốt, và đừng để mình trở thành nạn nhân của Điều Cung Thiên Lang Cục. Hãy nhớ rằng, thành công thực sự không đến từ những giấc mơ viễn vông, mà đến từ sự nỗ lực, kiên trì, và không ngừng học hỏi. Đừng để mình bị lừa bởi những vỏ bọc hào nhoáng, những lời hứa hẹn “có cánh.” Hãy luôn đặt câu hỏi, hãy luôn hoài nghi, và hãy luôn giữ vững lý trí của mình. Chỉ có như vậy, bạn mới có thể tránh được những cạm bẫy trên đường đời và đạt được thành công thực sự. Đừng để "nụ cười" của kẻ khác trở thành "giọt nước mắt" của chính mình.

THIÊN CƠ CỤC 38: ĐOẠN LỘ TU LA CỤC

Trong Thiên Cơ 38 cục có một thủ đoạn bày mưu đỉnh cao gọi là Đoạn Lộ Tu La Cục. Cục này lợi hại đến mức nào? Nó còn được gọi là cục kiếm tiền số một giang hồ.

Trong một hoặc hai trăm năm qua, đám tư bản Do Thái chính là dựa vào chiêu này đi đến đâu vơ vét đến đó. Trước mặt nó, Tích Thủy Cồn Châu Cục cũng chỉ được coi là mưu kế cấp thấp.

Thời nhà Tống, quốc lực suy yếu, bị Liêu và Tây Hạ lấn lướt, cứ thua trận là phải cắt đất, bồi thường, thông thương. Vì vậy, thời đó có rất nhiều thương nhân buôn bán, thương đội nhiều thì thổ phỉ cũng nhiều, thổ phỉ nhiều thì đương nhiên tiêu cục cũng nhiều, nên việc kinh doanh của tiêu cục thời đó cực kỳ phát đạt. Tuy nhiên, cần phải biết rằng, những tiêu sư áp tiêu đều là làm việc với cái đầu đặt trên lưng quân, nên mức phí có thể tưởng tượng được. Nghe nói, lúc cao điểm, phí áp tiêu lên tới 30% giá trị hàng hóa. Từ xưa đến nay, hề có thương lớn thì ắt có kẻ liều lĩnh, các cao thủ võ lâm đều gia nhập hàng ngũ áp tiêu. Bọn thổ phỉ thường xuyên đi cướp bóc, mỗi chuyến đi mất hai ba chục anh em, mà chưa chắc đã cướp được gì. Tất nhiên, tư duy quyết định lối thoát, bọn thổ phỉ cũng không ngốc, thay vì liều mạng cướp xe tiêu của người khác, chỉ bằng tự mình mở tiêu cục, an nhàn kiếm 30%. Dù sao thì nạn thổ phỉ cũng là do chính mình gây ra, mình sẽ không tự cướp tiêu của mình chứ? Như vậy, các tiêu cục thông thường sẽ không thể tồn tại. Nếu bạn muốn thuê cao thủ võ lâm, tôi không cần bạn áp tiêu, tôi không cần chín phần chết một phần sống, chi phí của tôi thấp, an toàn cao, tốc độ lại nhanh, bạn lấy gì mà so với tôi? Quan trọng nhất là, thổ phỉ mở tiêu cục, quan phủ vui mừng, không tốn một binh một tốt mà biến thổ phỉ thành người đóng thuế, không chỉ kiếm được tiền mà còn có thành tích dẹp loạn.

Vì vậy, thời đó dân gian lưu truyền câu nói: "Kẻ ngu mới lên Lương Sơn, thổ phỉ thông minh đều đi mở tiêu cục." Đến đây, bạn có thể hiểu được logic cốt lõi của Đoạn Lộ Tu La Cục, thực chất là tự tạo ra vấn đề, làm gay gắt mâu thuẫn, sau đó lấy danh nghĩa giải quyết vấn đề để kiếm lợi nhuận cao.

Bạn đã bao giờ nghĩ tại sao 20 năm trước không cần nhà, không cần xe, không cần nhẫn kim cương cũng có thể kết hôn, nhưng bây giờ thì không? Bạn hãy nhìn lại xem, 20 năm qua đã có bao nhiêu người dựa vào bán nhà, bán xe để trở thành tỷ phú? Nói đến đây, bạn hẳn đã biết ai là người tạo ra vấn đề, làm gay gắt mâu thuẫn rồi chứ?

Hơn 100 năm trước, những người Do Thái đã đứng vững chân ở châu Âu bắt đầu vơ vét tài sản. Có thể nói, thủ đoạn kiếm tiền của họ đã thể hiện tinh túy của Đoạn Lộ Tu La Cục đến mức tận cùng. Đầu tiên, họ dùng tiền trong tay để tích trữ một lượng lớn vật tư sản xuất và sinh hoạt, chẳng hạn như gạo, bột mì, những thứ không thể tích trữ như sữa thì mua về đổ bỏ, tạo ra nạn đói kém, đẩy giá cả lên cao. Nghe nói, họ đã từng đẩy giá một ổ bánh mì lên tới 500.000 đồng Mác Đức. Nhưng nếu bạn nghĩ rằng họ kiếm lời nhờ chênh lệch giá vật tư, thì bạn đã đánh giá thấp người Do Thái rồi.

Lúc này, người dân địa phương ở châu Âu hầu hết đều lương thiện, kiếm sống bằng nghề làm ruộng hoặc làm thuê, không ai mua nổi những thứ đắt đỏ như vậy. Tạo ra sự khan hiếm để đẩy giá cả lên cao chỉ là thủ đoạn làm gay gắt mâu thuẫn của họ. Thứ thực sự giúp họ kiếm tiền chính là khoản vay nặng lãi, thứ dường như có thể giải quyết khó khăn trước mắt cho bạn. Dù bạn không trả được nợ cũng không sao. Như đã nói ở trên, một ổ bánh mì 500.000 đồng Mác Đức, tương đương với thu nhập 10 năm làm việc chăm chỉ của một người dân địa phương. Điều đó có nghĩa là, tôi chỉ cần dùng một ổ bánh mì là có thể khóa chặt sức lao động của bạn trong 10 năm tới, và điều này chưa bao gồm cả tiền lãi.

Vì vậy, bạn có thể hiểu tại sao Hitler lại căm ghét người Do Thái đến vậy. Sau Chiến tranh Thế giới thứ hai, nhiều người Do Thái được giải cứu và chạy trốn sang Mỹ. Tuy nhiên, những trải nghiệm đau thương trước đó không hề khiến họ rút kinh nghiệm, ngược lại lần này họ còn chơi lớn hơn. Cần biết rằng nước Mỹ vốn là một cường quốc sản xuất dựa vào năng lực công nghiệp độc bộ thiên hạ, nhưng sau khi người Do Thái đến, họ không tập trung phát triển công nghiệp, mà chỉ muốn kiếm tiền nhanh. Chiếm hơn 50% phố Wall, người Do Thái nóng lòng muốn hoàn thành quá trình chuyển đổi ngành nghề của Mỹ, tạo ra một hệ thống tài chính dựa trên bá quyền đô la Mỹ. Đồng thời, Cục Dự trữ Liên bang dưới sự thao túng của người Do Thái bắt đầu in tiền điên cuồng. 29% các chủ tịch Cục Dự trữ Liên bang đều là người Do Thái, bao gồm cả hai vị cựu chủ tịch Greenspan và Bernanke. Điều này còn sinh lời hơn nhiều so với việc cho vay nặng lãi trước đây, chỉ cần in tiền là có thể bòn rút cả thế giới. Nói trắng ra là dựa vào việc tạo ra mâu thuẫn trên toàn cầu để đạt được mục đích kiếm tiền của họ.

Đoạn Lộ Tu La Cục, còn được gọi là “kế tạo nạn mượn cơ”, là một trong những mưu kế thâm độc và hiệu quả nhất trong Thiên Cơ 38 cục. Nó không chỉ đơn thuần là việc tạo ra vấn đề, mà còn là việc khéo léo lợi dụng vấn đề đó để thu lợi, thậm chí là thao túng cả một hệ thống, một quốc gia. Nó giống như một con dao hai lưỡi, vừa có thể dùng để “trị quốc,” vừa có thể dùng để “hại dân.”

Mấu chốt của Đoạn Lộ Tu La Cục nằm ở chỗ “tự tạo ra vấn đề.” Vấn đề ở đây có thể là bất cứ thứ gì, từ những vấn đề nhỏ nhất trong cuộc sống hàng

ngày, đến những vấn đề lớn lao ảnh hưởng đến cả một quốc gia. Ví dụ như đám thổ phi thời Tống, họ đã tự tạo ra nạn “thổ phi” để rồi sau đó lại tự mình mở tiêu cục, “giải quyết” nạn thổ phi đó và thu lợi nhuận kékéch xù.

Người Do Thái, với trí tuệ và sự nhạy bén của mình, đã vận dụng Đoạn Lộ Tu La Cục một cách “xuất quỷ nhập thần.” Họ tạo ra nạn đói kém, đẩy giá cả lên cao, sau đó lại dùng “khoản vay nặng lãi” như một “liều thuốc tiên” để “cứu giúp” những người dân khốn khổ. Họ không chỉ kiếm lời từ nạn đói, mà còn khống chế cả sức lao động của người dân trong suốt một thời gian dài. Thậm chí, họ còn “nâng cấp” mưu kế này lên một tầm cao mới, bằng cách thao túng hệ thống tài chính toàn cầu, in tiền điên cuồng, và bòn rút của cải trên toàn thế giới.

Bạn có thấy quen thuộc không? Thị trường bất động sản hiện nay, những "làn sóng" đầu tư tiền ảo, những khóa học làm giàu nhanh chóng, những "cơ hội" kinh doanh "trên trời,"... Tất cả đều là những biến thể của Đoạn Lộ Tu La Cục. Chúng ta đang sống trong một thời đại mà “cục” này được vận dụng một cách tinh vi và phổ biến hơn bao giờ hết.

Tuy nhiên, nói đi cũng phải nói lại, trong lịch sử, những ai chơi trò này giỏi thì hầu như đều không có kết cục tốt đẹp. Đám thổ phi mở tiêu cục thời Tống, sau khi Lương Sơn Bạc sụp đổ, đã bị triều đình tiêu diệt ngược trở lại, thậm chí sử sách cũng không ghi lại tên tuổi của họ. Những kẻ bán bánh mì với giá cắt cổ ở châu Âu sau đó cũng đã trải qua cuộc thảm sát kinh hoàng nhất trong lịch sử nhân loại, suýt chút nữa bị diệt chủng. Những công ty bất động sản cổ súy việc kết hôn mà không mua nhà là có lỗi với mẹ vợ giờ đây dường như cũng nợ hàng nghìn tỷ. Những nền tảng cho vay trực tuyến nói với bạn rằng cơ thể và tâm hồn phải luôn trên đường cũng đang trên đà phá sản và thanh lý.

Vì vậy, bạn có còn muốn thử cái mưu kế kiếm tiền số một giang hồ trong truyền thuyết này không?

THIÊN CƠ CỤC 08: CÁCH SON BÁI PHẬT CỤC

Cách Son Bái Phật là một trong 38 cục của Thiên Cơ, được ví như tuyệt kỹ hàng phục rồng. Châu Tinh Trì, Châu Kiệt Luân và gần đây là Dao Lang với bài hát "La Sát Hải Thị" gây sóng gió đều mang bóng dáng của cục này.

Hôm nay chúng ta sẽ cùng tìm hiểu về Cách Son Bái Phật Cục, còn được gọi là thuật ám sát thân linh. Từ xưa đến nay, nếu kiến muốn lật đổ voi, đây có thể là cơ hội duy nhất. Đừng thấy cái tên bình thường mà coi thường, nó không chỉ có sức sát thương cực mạnh mà còn được bố trí vô cùng kín đáo.

Những ngôi sao nổi tiếng đều mang bóng dáng của cục này. Còn bái ai thì sau khi đọc xong các bạn sẽ biết. Hôm nay chúng ta sẽ cùng nhau tìm hiểu về những mảnh khóc trong Cách Son Bái Phật Cục.

Chuyện kể rằng thời nhà Minh có một thư sinh họ Ngô. Ai cũng biết, ông ta thi tú tài đến hơn 40 tuổi vẫn không đỗ, nản lòng nghĩ rằng đời này có lẽ không có hy vọng làm quan, nên ông quyết định viết một bộ tiểu thuyết thần thoại lấy bối cảnh nhà Đường, kể về câu chuyện một cao tăng dẫn mấy đồ đệ đi Tây Thiên thỉnh kinh. Nói đến đây, chắc hẳn mọi người đã biết, vị tiên sinh họ Ngô này chính là Ngô Thừa Ân, còn bộ tiểu thuyết ông viết chính là "Tây Du Ký" nổi tiếng. Một bộ tiểu thuyết thần thoại, không nói về lịch sử, không có tình yêu chia ly, không nói về đại nghĩa dân tộc. Tại sao nó lại được xếp vào hàng tứ đại danh tác? Thực ra, hoàn toàn là do Ngô tiên sinh đã có một ý đồ riêng khi sáng tác, đó chính là nguồn gốc của Cách Son Bái Phật Cục.

Bối cảnh sáng tác của Tây Du Ký là thời nhà Đường, lúc đó tư tưởng Phật giáo dần trở thành tư tưởng chủ đạo được tầng lớp thống trị đề cao, còn Đạo giáo vốn giữ vị trí chủ đạo dần bị gạt ra bên lề. Vì vậy, trong quá trình sáng tác, việc đề cao Phật giáo, hạ thấp Đạo giáo cũng phù hợp với giá trị quan chủ đạo lúc bấy giờ. Bạn sẽ thấy, trong toàn bộ Tây Du Ký, những người chế ngự được Tôn Ngộ Không đều là người của Phật giáo, ví dụ như Phật Tổ, Đường Tăng, Quan Âm Bồ Tát. Ngược lại, những người bị Tôn Ngộ Không chế ngự đều là đạo sĩ, ví dụ như Thái Thượng Lão Quân bị lật đổ lò luyện đan, Trần Nguyên Đại Tiên bị đánh đổ cây nhân sâm. Tôn Ngộ Không kiên quyết trở thành biểu tượng của cuộc đấu pháp giữa Đạo và Phật, đặc biệt thể hiện rõ ràng ở nước Xa Trì, thầy trò Đường Tăng bốn người đấu với ba đại thiên sư, đây cũng là hình ảnh thu nhỏ của cuộc đấu tranh ngầm giữa hai trường phái trong toàn bộ Tây Du Ký. Nếu tiếp tục sáng tác theo hướng này, Tây Du Ký sẽ là một bộ tiểu thuyết thần thoại phù hợp với giá trị quan chủ đạo, giống như những bộ

phim truyền hình phát sóng vào giờ vàng trên các đài truyền hình ngày nay, không có vấn đề gì.

Nhưng vấn đề nằm ở chỗ, Ngô Thừa Ân tiên sinh đã cài một mạch truyện ngầm khác trong Tây Du Ký. Ai đã đọc Tây Du Ký đều biết, càng đến gần Tây Thiên, yêu quái càng nhiều và càng mạnh. Mỗi yêu quái đều từ trên trời xuống, đều có hậu thuẫn, không phải là thú cưng của vị thần tiên này trốn xuống trần gian gây họa, thì cũng là đồ đệ của vị thần tiên kia xuống trần làm yêu. Sư Đà Lỗ, nơi được ví như địa ngục trần gian đầy máu và xác chết, nằm ngay dưới chân núi Tiểu Lôi Âm, gần Tây Thiên. Nguyên tác miêu tả như sau: "Tóc người kết thành tấm da, thịt người nát thành bùn đất, ba yêu tàn bạo như quỷ dữ, ăn hết người trên thế gian." Ngay cả khi trải qua muôn vàn khó khăn, đến Tây Thiên thỉnh kinh vẫn phải trả phí công đức, phí thủ tục, v.v. Điều vô lý nhất là Phật Tổ nói rằng đây là ý của ngài. Chính mạch truyện ngầm này đã khiến toàn bộ Tây Du Ký từ một tác phẩm văn học mạng chạy theo thị hiếu trở thành một tác phẩm kinh điển đại diện cho tầng lớp bình dân chống lại giai cấp thống trị. Nhưng từ đầu đến cuối, Ngô Thừa Ân tiên sinh chỉ đang kể chuyện, kể một câu chuyện thần thoại cách xa chúng ta vạn dặm.

Nhắc lại lần nữa, đó là một câu chuyện thần thoại. Thực ra, nói đến đây, bạn sẽ không khó hiểu tại sao "La Sát Hải Thị" lại gây sóng gió chỉ trong vài ngày ngắn ngủi. 19 năm trước, album của Đào Lang bán chạy, bài hát của ông vang lên khắp phố phường. Lúc này, một số nhân vật lớn trong làng nhạc lần lượt lên tiếng nói rằng bài hát của Đào Lang không có thẩm mỹ, không có chất lượng, là nhạc của nông dân, khiến nhạc pop thụt lùi 15 năm. Thực chất là họ đang nghi ngờ gu thẩm mỹ của đại chúng, cho rằng những bài hát mà người bình thường thích là kém sang. Đây là một kiểu áp bức từ trên xuống. Từ đó về sau, Đào Lang biến mất. 19 năm sau, ông trở lại với bài hát "La Sát Hải Thị". Khác với trước đây, lần này ông cũng học cách kể chuyện, một câu chuyện xảy ra ở La Sát Hải Thị, cách xa chúng ta vạn dặm. Ở đây, giá trị quan đảo lộn, thẩm mỹ kỳ quái, thích lấy xấu làm đẹp, thích gọi lừa là ngựa.

Điều này làm tôi nhớ đến Châu Kiệt Luân khi mới ra mắt, bị giới chuyên môn nghi ngờ về lời bài hát lộn xộn, giai điệu kỳ quái, phát âm không rõ ràng. Vậy nên Châu Kiệt Luân đã đáp trả bằng bài hát "Bồ Câu Ấn Độ". Chim hải âu bay trên sa mạc cuối cùng biến thành bồ câu Ấn Độ. Trong sa mạc, chuyện kỳ lạ gì cũng có, cây xương rồng xấu hổ, thần lùn bò ngang, bồ câu học người ta nói, tất nhiên còn có cả đám chó con của mèo. Còn có câu nói đáp trả trong phim "Đại Nội Mật Thám 007" của Châu Tinh Trì năm xưa. Không biết còn ai nhớ lời nhận xét của giới điện ảnh về Châu Tinh Trì năm đó, giống như câu nói của ban giám khảo: "Diễn xuất nông nổi, hơi khoa trương." Nếu Châu Tinh Trì không khoa trương, liệu có Châu Tinh Trì của ngày hôm nay không? Phim của Châu Tinh Trì đơn giản nhưng độc đáo, khoa trương nhưng chân thành. Tại sao phim của Châu Tinh Trì luôn khiến người ta xem đi xem lại? Vì sức hút của

phim chính là lặng lẽ nói với khán giả rằng, trong hiện thực có rất nhiều bất lực và khó khăn, nhưng cũng có rất nhiều niềm vui và hy vọng. Cụ thể như thế nào, thực ra tôi cũng không rõ lắm, nhưng đôi khi chúng ta hãy dùng trái tim trẻ thơ để nhìn thế giới này.

Tại sao Tây Du Ký lại nổi tiếng? Tại sao Châu Tinh Trì, Châu Kiệt Luân, Đào Lang lại nổi tiếng? Thực ra, nói đến đây, tôi nghĩ mọi người đã hiểu được logic của Cách Sơn Bái Phật Cục. Dù là Tây Du Ký, Châu Tinh Trì, Châu Kiệt Luân hay La Sát Hải Thị, chìa khóa thành công của họ là vì họ đã chạm vào hạt giống ẩn giấu trong lòng mọi người, hạt giống đã ăn sâu bám rễ đó.

THIÊN CƠ CỤC 09: HẢI MỘNG NHIẾP TÂM CỤC

Trong Thiên Cơ 38 cục, có một thủ đoạn kiếm tiền bằng cách không chẻ tâm trí người khác, gọi là Hải Mộng Nhiếp Tâm Cục. Điều kỳ lạ của cục này là một khi rơi vào, người ta sẽ như bị ma ám, tìm mọi cách dâng tiền cho kẻ bày cục.

Dù bạn có kéo thế nào cũng không được, giống như những người già bị lừa đảo, cảnh sát đến tận nơi cũng không ngăn được họ chuyển tiền. Thậm chí có những phụ nữ, ngoài tiền bạc, còn dâng hiến cả thân xác, chủ động hiến thân, dù có mất cả bản thân cũng không màng. Nhưng đó vẫn chưa là gì. Ghê hơn là, nhiều người sau khi biết mình đã rơi vào bẫy, không những không tìm cách thoát ra, mà còn tự lừa dối bản thân, để mình tiếp tục lún sâu vào. Vì vậy, cục này mới được gọi là Hải Mộng Nhiếp Tâm Cục.

Cục này có nguồn gốc từ lâu đời trong lịch sử Trung Quốc, nhưng người thực sự vận dụng nó một cách xuất thần lại là một người hiện đại. Người này rất có thể sẽ được ghi vào sử sách để hậu thế suy ngẫm. Đó là một người thợ mộc ở Hồ Bắc tên là Vương Tế Ngưu. Chắc hẳn nhiều người đã từng nghe đến ông, tòa nhà cao nhất Tây Bắc chính là kiệt tác của ông. Nhưng hôm nay chúng ta không nói về tòa nhà đó, vì đó là chuyện sau khi ông thành công. Hôm nay chúng ta sẽ nói về việc ông đã sử dụng Hải Mộng Nhiếp Tâm Cục như thế nào để phát lên khi còn là một thợ mộc.

Mọi người đều biết, Vương Tế Ngưu sinh năm 1958 trong một gia đình nông thôn ở tỉnh Hồ Bắc. Năm 8 tuổi, gia đình ông gặp biến cố, cha qua đời vì bệnh, gia đình mất nguồn thu nhập. Ông bỏ học từ năm lớp 5, sau đó học nghề mộc, mọi người gọi ông là Vương Thợ Mộc. Sau đó, trong một lần tình cờ, ông đọc được câu nói nổi tiếng của Archimedes: "Cho tôi một điểm tựa, tôi có thể nâng cả Trái Đất." Vì vậy, Vương Tế Ngưu luôn tìm kiếm một điểm tựa, một điểm tựa có thể nâng đỡ cuộc đời mình, thay đổi vận mệnh.

Năm 26 tuổi, ông bắt đầu lang bạt xã hội, bắt đầu kinh doanh. Trong quá trình này, ông đã mở vũ trường, sân trượt băng, nhà nghỉ, nhưng đều thất bại. Sau đó, ông còn bị bắt vào tù vì khai man vốn. Nhưng lần vào tù này lại trở thành bước ngoặt trong cuộc đời Vương Tế Ngưu.

Trong tù, khi rảnh rỗi, ông tĩnh tâm suy nghĩ về cuộc đời mình. Trong quá trình suy nghĩ, bỗng nhiên ông ngộ ra, ông cảm thấy muốn kiếm tiền, muốn kiếm nhiều tiền, thì phải làm việc lớn.

Vì vậy, sau khi ra tù, việc đầu tiên ông làm là làm giả hộ khẩu, đổi tên từ Vương Tế Nguru thành Trịnh Trạch. Sau đó, ông dùng toàn bộ số tiền tiết kiệm 10.000 tệ để đến Hồng Kông đăng ký một công ty ma có tên là Kim Ứng. Cứ như vậy, Vương Tế Nguru 42 tuổi đã biến thành một doanh nhân Hồng Kông. Tiếp theo, ông tiếp tục chờ đợi thời cơ, chờ đợi một thời cơ có thể nâng cả Trái Đất.

Hai năm sau, ông nghe nói Ninh Hạ muốn cải tạo khách sạn Ninh Hạ, liền nhờ người môi giới tìm đến lãnh đạo Ninh Hạ, nói rằng có một doanh nhân Hồng Kông muốn đầu tư vào đại lục. Lãnh đạo Ninh Hạ nghe nói là doanh nhân Hồng Kông thì rất hào hứng, nhanh chóng sắp xếp gặp mặt Vương Tế Nguru. Khi gặp lãnh đạo, Vương Tế Nguru tuyên bố sẽ đầu tư 456 triệu tệ để xây dựng lại khách sạn Ninh Hạ, và đầu tư 3,6 tỷ tệ để hợp tác với Ninh Hạ xây dựng khu CBD của Ngân Xuyên. Thời đó, thân phận doanh nhân Hồng Kông khá đặc biệt, cũng không dễ kiểm chứng, cộng thêm sự cấp bách trong việc thu hút đầu tư, Vương Tế Nguru đã thành công lừa gạt được lãnh đạo địa phương. Họ ký kết hợp đồng đầu tư, nội dung là Ninh Hạ cung cấp đất xây dựng, công ty của Vương Tế Nguru đầu tư 380 triệu tệ để cùng nhau phát triển “Làng quốc tế Ninh Hạ”.

Rõ ràng, Vương Tế Nguru không có 380 triệu, ông ta thậm chí còn không có 10.000 tệ. Nhưng ông ta có cách, ông ta có rất nhiều chiêu trò. Sau khi có được đất, ông ta dùng chiêu "đấu thầu không mở thầu, mở thầu không trả lại tiền đặt cọc" để lừa đảo 32 đơn vị tham gia đấu thầu, tổng cộng 20,75 triệu tệ tiền đặt cọc. Sau đó, thông qua các hình thức vay vốn ảo, đổi nhà, thế chấp, v.v., ông ta lừa đảo Ngân hàng Công thương và Ngân hàng Nông nghiệp tổng cộng 179 khoản vay, trị giá 1,09 tỷ tệ. Tiếp đó, ông ta lại lừa đảo 140 doanh nghiệp tiền công trình và vật liệu, tổng cộng 3,8 tỷ tệ. Tức là, Vương Tế Nguru chỉ với 10.000 tệ làm chứng minh nhân dân giả và công ty ma đã lừa đảo được tổng cộng 5,1 tỷ tệ. Chưa dừng lại ở đó, sau khi lừa đảo các doanh nghiệp lớn, ông ta bắt đầu lừa đảo các cá nhân. Ông ta dùng lãi suất cao 20% làm mồi nhử, huy động vốn bất hợp pháp từ người dân Ngân Xuyên được 3,18 tỷ tệ. Trong thời gian lừa đảo, để đối phó với việc kiểm tra vốn của Ninh Hạ, ông ta dùng số tiền lừa đảo được đổi sang đô la Mỹ trên thị trường chợ đen, sau đó chuyển vào công ty ma của mình ở Hồng Kông, rồi lại chuyển vào tài khoản kiểm tra vốn dưới tên mình. Cứ như vậy, Vương Tế Nguru đã bỏ túi 8,2 tỷ tệ.

Tuy nhiên, 5 năm trôi qua, “Thành phố quốc tế Ninh Hạ” vẫn chỉ là một bộ khung, số tiền ông ta lừa đảo được đều chui vào túi riêng. Khi các lãnh đạo cuối cùng cũng biết mình bị lừa, không ai dám đứng ra vạch trần Vương Tế Nguru, ngược lại còn tìm cách bao che cho ông ta. Lý do là vì các lãnh đạo này đã đầu tư quá nhiều vào dự án này, không muốn chấp nhận sự thật, hơn nữa nếu thừa nhận mình bị lừa thì quá mất mặt. Họ cũng sợ rằng nếu sự việc bị phanh phui, bản thân họ cũng sẽ tiêu đời. Vì vậy, đã hình thành nên việc mọi người

đều biết là bẫy, không những không phá bẫy, mà còn tìm cách dâng hiến nhiều hơn, để mình tiếp tục lún sâu vào. Cuối cùng, không ai biết Vương Tế Ngưu là kẻ lừa đảo. Thấy sự việc không bị bại lộ, Vương Tế Ngưu lại dùng cách tương tự đến Tân Cương để xây dựng tòa nhà cao nhất Tây Bắc, và cũng lừa đảo được 900 triệu tệ ở đó. Tuy nhiên, cuối cùng, vì tòa nhà cao nhất Tân Cương được các lãnh đạo cấp cao hơn quan tâm, nên trò lừa đảo của Vương Tế Ngưu đã bị bại lộ, ông ta bị bắt.

Đó là câu chuyện về cuộc đời của Vương Tế Ngưu. Sau khi sự việc xảy ra, có người nói rằng nếu Vương Tế Ngưu biết kinh doanh bất động sản, tức là sau khi lừa được tiền, ông ta thực sự đầu tư vào bất động sản, thì với tình hình thị trường bất động sản lúc đó, ông ta đã có thể kiếm được nhiều tiền hơn. Nếu vậy, kết thúc câu chuyện sẽ khác, ông ta có thể đã trở thành một doanh nhân thành đạt điển hình thời hiện đại. Và nếu thực sự như vậy, cục này sẽ không được gọi là Hải Mộng Nhiếp Tâm Cục, mà nên gọi là Xích Thủ Trúc Mộng Cục (Mưu Tay Trắng Xây Mơ).

Tất nhiên, trong lịch sử có rất nhiều Xích Thủ Trúc Mộng Cục, sau này sẽ kể cho các bạn nghe. Quay trở lại vấn đề chính, tại sao cục này lại được gọi là Hải Mộng Nhiếp Tâm Cục? Trước tiên, hãy nói về hai chữ "hải mộng". "Hải" là biển, "mộng" là giấc mơ. "Hải mộng" là giấc mơ lớn, nói trắng ra là vẽ bánh vẽ, một chiếc bánh vẽ mà người khác không bao giờ ăn được. Còn "nhiếp tâm" là người rơi vào bẫy đã đầu tư quá nhiều vào chiếc bánh vẽ đó, chi phí chìm quá cao, cộng thêm tâm lý không ai muốn thừa nhận mình sai lầm, nên cục này khiến người ta dù biết mình bị lừa cũng không muốn đối mặt với sự thật, tự lừa dối bản thân, để mình tiếp tục lún sâu vào.

Vì vậy, cục này mới được gọi là Hải Mộng Nhiếp Tâm Cục. Giống như trong cuộc sống hiện tại, một người phụ nữ yêu một tên sở khanh, nhiều khi cô ấy biết rõ đối phương là sở khanh, nhưng vì đã đầu tư quá nhiều vào mối quan hệ này, không muốn thừa nhận mình yêu sai người, nên mãi không thoát ra khỏi vũng lầy. Vì vậy, cục này rất khó phá, vì rất khó đánh thức người giả vờ ngủ.

Tương tự, cục này cũng xuất hiện khắp nơi trong cuộc sống hiện đại, chẳng hạn như mô hình bán hàng đa cấp trước đây, thị trường tiền điện tử hiện nay, và gần đây là các mô hình lừa đảo tài chính bị vỡ nợ. Nhiều người sau khi rơi vào bẫy, biết mình bị lừa nhưng không chấp nhận được sự thật, liền tự lừa dối bản thân, tiếp tục lún sâu. Đó chính là sức mạnh của Hải Mộng Nhiếp Tâm Cục.

THIÊN CƠ CỤC 10: HỎA THIÊU LIÊN DOANH CỤC

Trong Thiên Cơ 38 cục, có một âm mưu gọi là Hỏa Thiêu Liên Doanh Cục. Đúng như tên gọi, nó là việc lợi dụng một sự kiện dường như ngẫu nhiên để gây ra thiệt hại khổng lồ.

Mưu kế này xuất phát từ thời Tam Quốc, khi Lưu Bị dẫn đại quân tiến sâu vào lãnh thổ Đông Ngô và đóng quân. Không ngờ lại rơi vào bẫy dụ địch thâm nhập của đại tướng Đông Ngô là Lục Tồn. Vùng đất này bằng phẳng, lại thường có gió đông thổi mạnh. Thấy thời cơ đã chín muồi, Lục Tồn đã phóng hỏa cầu suốt đêm, thiêu rụi doanh trại của quân Thục Hán, chỉ trong vài giờ đã đánh tan hàng chục vạn quân. Từ đó, Lưu Bị rút khỏi vũ đài lịch sử.

Ngày nay, Nhật Bản đang xả nước thải hạt nhân ra biển, gây ra mối nguy hiểm cực lớn với 64 chất phóng xạ, bao gồm cả tritium. Bất chấp cảnh báo từ các quốc gia trên thế giới, các chính trị gia Nhật Bản vẫn khăng khăng thực hiện kế hoạch này. Bạn có nghĩ rằng họ chỉ đơn giản là muốn tiết kiệm chi phí bảo trì? Nếu không có sự đồng ý của chính phủ Mỹ, các chính trị gia Nhật Bản chỉ có thể dừng lại ở ý tưởng. Thực chất, mục đích thực sự của họ, nhìn từ góc độ cao nhất, đây là một sự kiện chính trị nhằm “khơi mào” với Trung Quốc và Nga.

Hiện nay, Mỹ cần mượn tay Nhật Bản để làm đảo lộn tình hình khu vực châu Á. Trên cơ sở đó, Mỹ và Nhật Bản hoàn toàn không quan tâm đến cái gọi là điểm mấu chốt và tinh thần nhân đạo. So với việc trực tiếp phát động chiến tranh, việc này cũng có thể đạt được kết quả mong muốn, hơn nữa còn có thể giảm thiểu thiệt hại cho Nhật Bản, đồng thời có tác dụng như “hỏa thiêu liên doanh”.

Những sự kiện ngẫu nhiên xảy ra trong xã hội ngày nay khiến tôi nhớ đến một câu thoại kinh điển trong phim "Lưu Lạc Địa Cầu": "Ban đầu không ai quan tâm đến thảm họa này, nó chỉ là một tai họa, một trận hạn hán, một loài tuyệt chủng, một thành phố biến mất, cho đến khi thảm họa này liên quan đến tất cả mọi người."

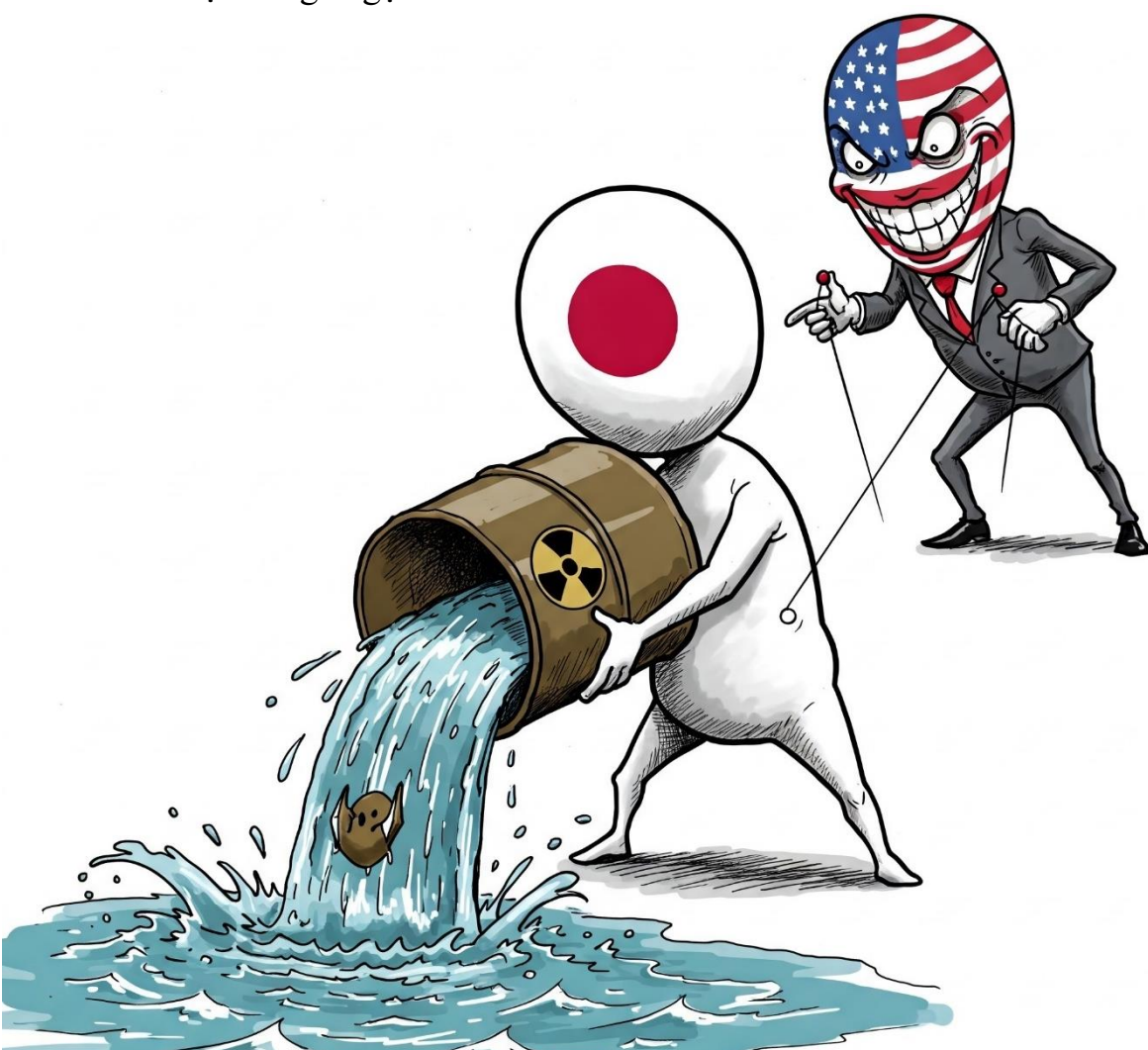
Hỏa Thiêu Liên Doanh, nghe qua có vẻ như một tai nạn bất ngờ, một sự cố ngoài ý muốn, nhưng thực chất lại là một âm mưu được tính toán kỹ lưỡng, một ván cờ được bày ra bởi những kẻ đứng sau hậu trường. Họ lợi dụng những sự kiện “ngẫu nhiên” để đạt được mục đích của mình, giống như Lục Tồn mượn gió đông để thiêu rụi doanh trại Thục Hán, hay như Mỹ “mượn tay” Nhật Bản để gây rối loạn tình hình châu Á.

Đừng vội tin vào những gì bạn thấy, đừng vội phán xét đúng sai dựa trên những thông tin bề nổi. Bởi vì, trong thế giới của Thiên Cơ, mọi thứ đều có thể bị thao túng, mọi sự thật đều có thể bị bóp méo. Như câu chuyện xả thải nước hạt nhân của Nhật Bản, bề ngoài là hành động “vô trách nhiệm,” gây nguy hiểm cho môi trường và sức khỏe con người. Nhưng nhìn từ một góc độ khác, đó lại là một “quân cờ” trong ván cờ địa chính trị, một “mồi lửa” được châm ngòi để khơi mào xung đột.

Bạn có bao giờ tự hỏi, tại sao những thảm họa, những biến cố lớn thường xảy ra một cách “bất ngờ,” “ngẫu nhiên”? Tại sao những “kẻ xấu” lại luôn có thể “thoát tội,” thậm chí còn được hưởng lợi từ những thảm họa đó? Bởi vì, họ là những bậc thầy trong việc thao túng, kiểm soát, và lợi dụng. Họ biết cách biến những “tai nạn” thành “cơ hội,” biến những “thảm họa” thành “lợi thế.”

Hỏa Thiêu Liên Doanh không chỉ là lửa, mà còn là gió, là nước, là đất, là tất cả những yếu tố có thể được lợi dụng để gây ra thiệt hại. Nó có thể là một cơn bão kinh tế, một cuộc khủng hoảng chính trị, một đại dịch toàn cầu, hay thậm chí chỉ là một tin đồn thất thiệt. Nhưng dù dưới hình thức nào, mục đích cuối cùng vẫn là: hủy diệt đối thủ, củng cố quyền lực, và thu về lợi ích.

Đừng nghĩ rằng bạn đứng ngoài cuộc chơi, đừng nghĩ rằng bạn an toàn. Bởi vì, trong thế giới của Thiên Cơ, không có khái niệm “người ngoài cuộc.” Ai cũng có thể trở thành con mồi, ai cũng có thể bị lợi dụng, ai cũng có thể bị thiêu rụi trong “ngọn lửa” của Hỏa Thiêu Liên Doanh.

THIÊN CƠ CỤC 11: KÍCH CỎ TRUYỀN HOA CỤC

Hôm nay chúng ta sẽ nói về Kích Cỏ Truyền Hoa Cục. Thiên hạ này chẳng qua chỉ là một cái bẫy, chỉ xem bạn có thể khuấy động sóng gió lớn đến mức nào, có thể lôi kéo bao nhiêu người vào bẫy của mình.

Ở Trung Quốc cổ đại, tầng lớp mưu sĩ "một cơn giận khiến chư hầu khiếp sợ, an cư thiên hạ, một kế sách lui binh địch, vài lời an định quân hùng, một lời nói còn quý hơn chín đỉnh đồng, ba tactic mạnh hơn trăm vạn hùng binh." Thiên Môn do Phục Hi sáng tạo, nhưng người được ghi nhận là tổ sư của Thiên Môn lại là Hạ Vũ, người dùng thuật Thiên Môn để giành thiên hạ, nhưng lại được muôn đời kính trọng. Người đời chỉ biết Hạ Vũ trị thủy có công, mà không biết thủ đoạn bày mưu tính kế của ông, cuối cùng đã bãi bỏ chế độ thiên nhượng thời thượng cổ, truyền ngôi cho con trai, bắt đầu triều đại đầu tiên là nhà Hạ.

Cục này chính là một trong 38 Thiên Cơ, Kích Cỏ Truyền Hoa Cục. Trước đó có một tình tiết nhỏ, khi Thuấn còn tại vị, Vũ đã nắm giữ đại quyền. Sau khi Thuấn qua đời, Vũ để tang ba năm, truyền ngôi cho con trai của Thuấn là Thương Quân. Nhưng khi các chư hầu đến triều bái, họ đều chỉ bái Vũ, không bái Thương Quân. Vì vậy, Vũ lên ngôi vua. Sau đó, Vũ truyền ngôi cho Cao Dao của bộ lạc đối địch, không lâu sau Cao Dao qua đời, nguyên nhân cái chết không rõ. Sau đó, Vũ lại chọn Bá Ích của bộ lạc khác làm người kế vị. Bá Ích chính là tổ tiên của Khương Tử Nha. Sau khi Vũ qua đời, Bá Ích nhường ngôi cho con trai của Vũ là Khải. Nhưng lần này, các chư hầu đến triều bái Khải, không bái Bá Ích, hoàn toàn trái ngược với lần trước. Vì vậy, Khải lên ngôi vua. Đó chính là Kích Cỏ Truyền Hoa Cục.

Vậy cục này có điều gì cần kiêng kỵ? Khi sử dụng cục này, nhất thiết phải hiểu rõ thế lực của các bên. Thiên Môn có quy tắc "bát thiếu ngũ bát khai hoa", tức là ít hơn năm người thì không bày cục, nếu bày cục mà đạt được kết quả thì chắc chắn sẽ bị phản phệ. Chỉ cần đủ năm người, cục này nhất định sẽ thành công, không một kẻ hờ.

Tình huống này có giống với việc Tống Giang trong Thủy Hử nhiều lần từ chối chức thủ lĩnh Lương Sơn không? Trong phim "Thiên Đạo", Đinh Nguyên Anh chỉ điểm cho Hàn Sở Phong "lùi một bước để tiến ba bước" trong cuộc cạnh tranh chức chủ tịch, hay việc lên kế hoạch giúp đỡ dự án xóa đói giảm nghèo của công ty Cách Luật Tư để đánh bại tập đoàn Lạc Thịnh, thực chất đều là sử dụng thủ đoạn bày mưu của Thiên Môn. Hàn Sở Phong là người được chủ tịch cũ tiến cử làm chủ tịch tiếp theo trước khi qua đời, nhưng điều

này không phù hợp với quy trình của hội đồng quản trị, hai phó chủ tịch có thâm niên hơn không phục, muốn cạnh tranh. Lúc này, Đinh Nguyên Anh khuyên Hàn Sở Phong rút lui, thể hiện thái độ cao thượng, thực chất là để hai phó chủ tịch tranh đấu với nhau. Mọi thứ của doanh nghiệp đều nhằm mục đích lợi nhuận, sau một thời gian dài nội bộ đấu đá, lợi nhuận của công ty giảm sút, Hàn Sở Phong được mời ra làm chủ tịch một cách hợp lý. Hơn nữa, ông ta còn tiếp quản với tư thế "cứu tinh", đó chính là Kịch Cổ Truyền Hoa Cúc.

Bạn thấy đấy, hàng ngàn năm qua, những thủ đoạn bày mưu này liên tục tái diễn, chúng không thay đổi theo thời đại.

Có người nói đây là âm mưu quỷ kế, bạn có thể không sử dụng, nhưng tốt nhất là nên hiểu rõ, để tránh những rủi ro tương tự, không hại người, chỉ hại tự vệ. Thiên Môn thực sự không phải là lừa đảo, mà là một loại trí tuệ cao siêu, một loại mưu kế cao thâm, nó sẽ cho bạn biết thế nào là "tiểu cục thủ tài, trung cục thủ nhân, đại cục thủ quốc" (cục nhỏ lấy tiền, cục vừa lấy người, cục lớn lấy nước).

Đáng sợ hơn võ công chính là lòng người, hiệu quả hơn vũ lực cũng là lòng người. Dù võ công cao cường đến đâu, vẫn có thể bị người khác xoay như chong chóng. Dù bạn có mưu mô tính toán đến đâu, vẫn có thể "chuyển nguy thành an". Người Do Thái không có một binh lính, một khẩu súng nào, nhưng lại nắm giữ kinh tế, quân sự của Mỹ và cả châu Âu, đó chính là Thiên Cơ Thiên Môn.

Kịch Cổ Truyền Hoa, nói trắng ra, là nghệ thuật "đạo diễn" dư luận, "dàn dựng" một vở kịch hoàn hảo với đủ các vai diễn: người hùng, kẻ phản diện, nạn nhân, và cả những người chứng kiến "vô tội." Mục đích cuối cùng là thao túng đám đông, dẫn dắt họ đi theo kịch bản đã được vạch sẵn, phục vụ cho lợi ích của kẻ đứng sau giật dây. Hạ Vũ trị thủy, Lưu Bị xưng đế, hay Hàn Sở Phong lên làm chủ tịch, tất cả đều là những minh chứng hùng hồn cho sức mạnh của cục này. Họ đều khéo léo lợi dụng hoàn cảnh, mượn lực đẩy thuyền, biến mình thành "cứu tinh," "người được chọn," để thu phục lòng người, củng cố quyền lực. Đây không phải trò lừa bịp rẻ tiền, mà là nghệ thuật thao túng tâm lý bậc thầy. Bạn có thể không dùng nó để hại người, nhưng nhất định phải hiểu rõ nó, để không trở thành con rối trong tay kẻ khác. Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Trong thời đại bùng nổ thông tin như hiện nay, Kịch Cổ Truyền Hoa càng trở nên tinh vi và nguy hiểm hơn bao giờ hết. Hãy tỉnh táo, đừng để bị cuốn vào vòng xoáy dư luận, hãy tự mình phán đoán, và đừng bao giờ đánh mất lý trí của mình.

THIÊN CƠ CỤC 12: GIAN THÂN ÂM QUỶ CỤC

Hôm nay tôi sẽ giới thiệu với các bạn một trong 38 cục của Thiên Cơ, Gian Thân Âm Quỷ Cục. Đây là một thuật mưu mô thâm độc có lịch sử lâu đời, đã được sử dụng rộng rãi từ thời cổ đại và vẫn còn được áp dụng phổ biến trong xã hội hiện đại.

Thời xưa, để tranh giành quyền lực và của cải, nhiều người không từ thủ đoạn nào, sử dụng mưu kế để đạt được mục đích của mình. Gian Thân Âm Quỷ Cục chính là do những kẻ này phát minh và áp dụng rộng rãi. Cục này có thể giúp người ta dễ dàng chiếm đoạt quyền lực, địa vị và tài sản của người khác, giúp kẻ tranh đấu giành chiến thắng, không ngừng mở rộng quyền lực và của cải của mình.

Trong xã hội hiện đại, Gian Thân Âm Quỷ Cục được sử dụng rộng rãi trong lĩnh vực thương mại và chính trị. Trong lĩnh vực thương mại, nhiều công ty lớn sử dụng chiến lược này để tấn công đối thủ cạnh tranh, ví dụ như dùng thủ đoạn bất chính để phá hoại danh tiếng và hình ảnh của đối thủ, hoặc gây rối nội bộ công ty đối thủ trong quá trình cạnh tranh. Trong lĩnh vực chính trị, Gian Thân Âm Quỷ Cục cũng được sử dụng trong đấu tranh quyền lực. Một số chính trị gia hoặc đảng phái có thể bôi nhọ, phá hoại hình ảnh của đối thủ, tạo tin giả để hạ bệ đối thủ hoặc giành phiếu bầu.

Trong lịch sử, Gian Thân Âm Quỷ Cục được sử dụng rộng rãi trong đấu tranh quyền lực và chính trị, thậm chí một số hoàng đế và vua chúa cũng sử dụng chiến lược này để loại bỏ đối thủ chính trị của mình. Ví dụ như Võ Tắc Thiên thời nhà Đường, để giành ngôi hoàng đế, bà đã sử dụng các thủ đoạn như bôi nhọ đối thủ, gây chia rẽ, cuối cùng đã thành công lên ngôi.

Trong thời hiện đại, việc sử dụng Gian Thân Âm Quỷ Cục cũng có những trường hợp cực đoan. Ví dụ như một số tổ chức hacker có thể sử dụng các thủ đoạn như tấn công mạng, lừa đảo để đạt được mục đích của mình, chẳng hạn như đánh cắp thông tin bí mật, kiểm soát máy tính của người khác. Những tổ chức hacker này thường xuyên sử dụng các thủ đoạn như bịa đặt sự thật, ngụy tạo bằng chứng của Gian Thân Âm Quỷ Cục để khiến nạn nhân tin vào lời nói dối của chúng, từ đó đạt được mục đích khống chế người khác.

Nói chung, Gian Thân Âm Quỷ Cục là một thủ đoạn vô cùng hèn hạ và nham hiểm, nhưng lại là một thủ đoạn rất hiệu quả. Dù là thời cổ đại hay hiện đại, cục này đều được sử dụng rộng rãi, có thể giúp kẻ tranh đấu dễ dàng giành chiến thắng, nhưng đồng thời cũng sẽ gây tổn hại đến lợi ích và quyền lợi của

người khác. Vì vậy, khi sử dụng cục này, nhất thiết phải thận trọng, tránh gây ra tổn thất không thể cứu vãn cho bản thân và người khác.

Ở Trung Quốc có một trung tâm luyện thi công chức (tôi sẽ không nêu tên ở đây), họ đã sử dụng tư duy này để mở rộng chi nhánh ra khắp cả nước chỉ trong vài năm. Khóa học "đảm bảo đỗ" của họ khiến vô số người trẻ muốn thi công chức đổ xô đến. Logic của họ là sao chép nguyên vẹn từ những "lang băm" thời xưa, bao gồm cả việc "không đỗ hoàn tiền". Thực tế, trình độ giảng dạy của họ thì ai cũng biết, nhiều giảng viên trong đó thậm chí còn chưa từng thi, vậy mà dám đứng ra dạy người khác. Điều kỳ lạ là, hầu hết những học viên không đỗ cũng không muốn hoàn tiền, mà chọn tiếp tục học cho đến khi đỗ. Vì vậy, họ có thể mở rộng nhanh chóng và lên sàn chứng khoán, chính là nhờ nắm bắt được điểm yếu này trong tâm lý con người.

Tư duy "mượn thế đòi cò" được chia làm hai bước:

1. **Mượn thế:** "Lang băm" mượn thế là mong muốn sinh con trai của mọi người, còn trung tâm luyện thi này mượn thế là mong muốn thi đỗ công chức của mọi người.
2. **Đòi cò:** Bạn sinh được con trai, đương nhiên là do y thuật của tôi cao siêu. Bạn thi đỗ công chức, đương nhiên là do tôi dạy giỏi. Tất nhiên, nếu bạn thất bại, tôi sẽ hoàn tiền cho bạn, nhưng trách nhiệm là do bạn tự gánh chịu, còn tôi vẫn giữ được danh tiếng "chân thành, giữ chữ tín".

Tuy nhiên, bây giờ những kẻ "cắt lúa" trên TikTok dường như không cần danh tiếng này nữa. Vài ngày trước, có một người bạn của tôi đăng ký một khóa học đào tạo làm video ngắn, được quảng cáo là có giáo viên kèm cặp 1-1, dạy cách tạo tài khoản, cách làm video nổi tiếng, cách kiếm tiền. Kết quả là khi đến nơi mới phát hiện, giáo viên của anh ta cũng chỉ có vài nghìn người theo dõi, video đăng lên chỉ được vài chục lượt thích. Nhưng với tâm lý "đã đến rồi thì ở lại", anh ta vẫn học được 3-4 tháng, quay vài trăm video, nhưng không có video nào nổi tiếng. Nội dung giáo viên dạy cũng giống hệt như thuốc mà "lang băm" kê đơn. Video phải đăng lúc mấy giờ mới có lượt xem? Phải đăng từ nguồn nào mới ăn theo được xu hướng? Phải thêm hashtag nào mới có độ hot? Định dạng video có yêu cầu, ánh sáng có yêu cầu, phần mềm chỉnh sửa cũng có yêu cầu. Tóm lại, nếu video không có lượt xem, thì là do bạn chưa làm tốt ở khâu nào đó. Điều buồn cười nhất là, trong số hàng chục học viên, nếu có học viên nào làm video nổi tiếng, họ sẽ lập tức chụp màn hình đăng lên vòng bạn bè, kèm theo dòng trạng thái: "Học viên A chỉ với 3 video đã đạt triệu view, bỏ lỡ làn sóng video ngắn, bạn sẽ phải hối tiếc 10 năm." Sau đó, anh bạn này phát hiện mình bị lừa, muốn tìm giáo viên đòi lại tiền, nhưng câu trả lời nhận được là: "Thầy chỉ dẫn đường, học trò tự tu hành." Những người đăng video nổi tiếng bên cạnh còn

bệnh vực giáo viên, chỉ trích anh bạn của tôi. Cục này xuất hiện khắp nơi trong cuộc sống, nếu không phải người bày cục thì đừng rơi vào bẫy.

Gian Thân Âm Quỷ Cục, nói trắng ra, là nghệ thuật chơi bản. Đừng nghĩ nó chỉ dành cho mấy ông hoàng bà chúa thời xưa, trong thương trường, chiến trường tình ái, hay thậm chí ngay cả trong cuộc sống đời thường, nó vẫn đang được áp dụng triệt để. Muốn hạ bệ đối thủ, muốn loại bỏ kẻ ngáng đường, muốn dim hàng tình địch? Cục này chính là thứ bạn cần.

Thực tế thì chẳng ai muốn làm người tốt cả đời. Ai cũng có mặt tối, cũng có lúc muốn chơi bản, vấn đề là bạn có dám hay không, có đủ bản lĩnh hay không mà thôi. Lương tâm cắn rứt? Đừng lo, chỉ cần bạn thắng, sẽ chẳng ai quan tâm bạn đã làm gì cả. Lịch sử chỉ ghi nhớ người chiến thắng, kẻ thất bại chỉ là một cái tên bị lãng quên trong dòng chảy thời gian.

Nhìn cái trung tâm luyện thi công chức kia kìa, biết rõ trình độ giảng dạy “í ẹ” nhưng vẫn cứ “đảm bảo đậu,” vẫn cứ “nổ” ầm ầm trên mạng xã hội. Kết quả thì sao? Học viên có đỗ đâu, nhưng người ta vẫn cứ giàu, vẫn cứ lên sàn chứng khoán. Bởi vì sao? Bởi vì người ta nắm được tâm lý “sợ mất mặt” của đám học viên. Thà im lặng mất tiền chứ nhất quyết không để ai biết mình bị lừa. Thế mới thấy, đôi khi lòng tự tôn còn quan trọng hơn cả tiền bạc.

Còn mấy tay “cắt lúa” trên TikTok nữa chứ, đũa nào cũng tự xưng là chuyên gia, là bậc thầy, dạy bạn “bí kíp” làm video triệu view. Thực chất thì sao? Chẳng qua cũng chỉ là “mượn gió bẻ măng,” “ăn theo” xu hướng mà thôi. Học viên thì cứ tin sái cổ, cứ nghĩ mình sắp thành “ngôi sao,” kết quả thì “ôm bom” tập thể. Nhưng đời mà, ai chẳng thích mơ mộng hão huyền một chút. Miễn là còn người mơ mộng, thì mấy tay “cắt lúa” kia vẫn cứ ung dung “cắt.”

Vậy nên, muốn chơi Gian Thân Âm Quỷ Cục, bạn phải “mặt dày,” phải “máu lạnh,” và phải “tinh tướng.” Thà bị người ta mắng là “vô liêm sỉ” chứ nhất quyết không được “quê độ.” Đời mà, ai sợ ai chứ? Chỉ cần bạn thành công, bạn là người chiến thắng. Còn đạo đức ư? Cứ để lịch sử phán xét.

THIÊN CƠ CỤC 13: TÁ THỂ HOÁN KỲ CỤC

Trong Thiên Cơ 38 cục có một kế sách vô cùng nham hiểm gọi là "Tá Thể Hoán Kỳ Cục", mà bạn có thể thấy được ứng dụng hàng ngày trong cuộc sống.

Nhà đầu tư huyền thoại người Mỹ, Warren Buffett, đã áp dụng tư duy này để đầu tư vào Coca-Cola, Wrigley và BYD, thu về lợi nhuận gấp hàng nghìn lần. Trong ba mươi năm qua, những người mới phát lên, giàu có xung quanh ta phần lớn cũng dựa vào chiêu trò này để làm giàu từ hai bàn tay trắng.

Hiện nay, vô số kẻ lừa đảo và gian thương vẫn đang sử dụng nó ở khắp mọi nơi, ví dụ như những "chuyên gia" dạy làm TikTok trên các nền tảng lớn để "cắt cổ" người khác một cách điên cuồng. Họ cũng tuân theo kế "mượn thể đổi cờ" mà tôi sắp nói đến hôm nay.

Thời nhà Đường, có một lão trung y nổi tiếng gần xa nhờ bài thuốc gia truyền giúp người ta sinh con trai. Thanh niên đến tuổi lập gia đình ở khắp nơi đều tìm đến ông để xin thuốc nổi đời tông đường. Tuy nhiên, việc uống thuốc của ông có rất nhiều quy tắc, phải uống vào giờ Thìn, giờ Tý, giờ Mão mỗi ngày, dùng nước ấm để uống, cả nam và nữ đều phải uống, hơn nữa trong thời gian uống thuốc không được bị cảm lạnh, không được ăn đồ sống, lạnh, dầu mỡ, cay nóng,... nói chung là rất nhiều yêu cầu. Nếu sau khi uống thuốc mà bạn không sinh được con trai, thì rất có thể là do bạn đã làm sai ở một bước nào đó. Nhưng không sao, nếu gặp trường hợp này, bạn có thể đến tìm ông, ông sẽ hoàn tiền lại cho bạn. Tuy nhiên, phần lớn những người được hoàn tiền khi sinh con thứ hai, thứ ba vẫn sẽ quay lại tìm ông lấy thuốc, bởi vì họ cho rằng lần trước là do mình thao tác sai, lần sau nhất định sẽ được. Sau đó, có một vị bác sĩ tinh thông dược lý và y thuật đã nghiên cứu bài thuốc của lão trung y này và phát hiện ra rằng đó chỉ là một bài thuốc bổ khí an thần, hoàn toàn không có tác dụng quyết định việc sinh con trai hay con gái. Lão trung y này thực chất chỉ đang chơi trò xác suất kết hợp với đánh vào tâm lý.

Chúng ta đều biết xác suất sinh con trai hay con gái là 50%, tức là ít nhất một nửa số người đến lấy thuốc sẽ không cần hoàn tiền. Chỉ cần một nửa lợi nhuận này lớn hơn chi phí nguyên liệu làm thuốc, thì ông ta sẽ không bao giờ bị lỗ. Sau đó, những người sinh con trai sẽ quy công cho bài thuốc gia truyền của lão trung y, giúp ông ta quảng bá và tạo dựng uy tín. Mặt khác, đối với những người đã uống rất nhiều thuốc, làm đủ mọi quy trình mà vẫn không sinh được con trai, lão trung y cũng đã khéo léo "đẩy" trách nhiệm ra ngoài. Không sinh được con trai là do vấn đề của bạn, do bạn không tuân thủ đúng hướng dẫn của

bác sĩ. Cuối cùng, ông ta lại dùng chiêu hoàn tiền để bịt miệng bạn. Nghe có vẻ giống với hình thức bán khóa học hiện nay không? Theo một nghĩa nào đó, đây là một hình thức phòng ngừa rủi ro.

Ở Trung Quốc có một trung tâm đào tạo thi công chức mà tôi sẽ không nêu tên ở đây. Họ cũng áp dụng tư duy này, trong vài năm đã mở chi nhánh trên khắp cả nước. Các khóa học "cam kết đậu" của họ thu hút vô số người trẻ muốn thi công chức. Logic của họ là sao chép nguyên vẹn cách làm của lão trung y, bao gồm cả việc hoàn tiền. Thành thật mà nói, trình độ giảng dạy của họ ai cũng biết, rất nhiều giảng viên thậm chí còn chưa từng thi công chức bao giờ mà đã dám đứng ra dạy người khác. Nhưng điều kỳ diệu là, phần lớn những học viên không thi đậu cũng không muốn hoàn tiền mà chọn tiếp tục học ở đó cho đến khi thi đậu. Vì vậy, họ có thể mở rộng quy mô một cách nhanh chóng và sau đó niêm yết trên sàn chứng khoán. Đây chính là việc nắm bắt được điểm yếu trong tâm lý con người.

Tư duy mượn thế đổi cờ được chia làm hai bước:

Thứ nhất, mượn thế. Lão trung y mượn thế là mong muốn sinh con trai của mọi người, còn trung tâm đào tạo này mượn thế là mong muốn thi đỗ công chức của tất cả mọi người.

Thứ hai, đổi cờ. Bạn sinh được con trai, dĩ nhiên là do y thuật của tôi cao siêu. Bạn thi đỗ công chức, đó là do tôi dạy dỗ có phương pháp. Tất nhiên, nếu bạn thất bại, tiền sẽ được hoàn trả cho bạn, nhưng trách nhiệm thuộc về bạn. Tôi vẫn sẽ giữ được danh tiếng là người trung thực và đáng tin cậy.

Tuy nhiên, những kẻ "cắt cổ" trên Tiktok bây giờ dường như không cần danh tiếng này nữa. Mấy hôm trước, có một người bạn đã đăng ký một lớp học đào tạo làm video ngắn, được quảng cáo là có giáo viên hướng dẫn kèm cặp một kèm một. Giáo viên sẽ dạy anh ấy cách tạo tài khoản, cách làm video hot, cách kiếm tiền,... Kết quả là khi đến lớp, anh ấy phát hiện ra rằng giáo viên của mình chỉ có vài nghìn người theo dõi, video đăng tải chỉ được vài chục lượt thích. Nhưng với tâm lý "đã đến thì ở", anh ấy vẫn ở lại học ba bốn tháng, quay hàng trăm video mà không có video nào hot. Nội dung mà giáo viên dạy giống hệt như bài thuốc của lão trung y, video phải đăng vào mấy giờ mới có lượt xem? Phải đăng từ nguồn nào mới ăn theo được xu hướng? Phải thêm hashtag gì mới được nhiều người xem? Định dạng video có yêu cầu, ánh sáng khi quay có yêu cầu, phần mềm chỉnh sửa cũng có yêu cầu,... Tóm lại là video của bạn không có lượt xem là do bạn chưa làm tốt ở bước nào đó. Điều buồn cười nhất là, trong số hàng chục học viên, bất cứ ai có video hot đều lập tức chụp màn hình đăng lên vòng bạn bè kèm theo dòng trạng thái: Học viên A chỉ với ba video đã đạt triệu view, bỏ lỡ làn sóng video ngắn, mười năm nữa bạn hãy hối hận. Sau đó, anh bạn này phát hiện ra mình bị lừa, muốn đi tìm giáo viên hoàn tiền, nhưng nhận

được câu trả lời là: Thầy chỉ dẫn đường, tu hành tại cá nhân. Bên cạnh đó, những người có video hot còn giúp giáo viên "đổi phỏ" với anh bạn của tôi. Kế sách này có thể thấy ở khắp mọi nơi trong cuộc sống, đừng làm người bị lừa.

Lão trung y thời Đường hay những "chuyên gia" TikTok thời nay, về bản chất, đều là những bậc thầy trong việc vận dụng Tá Thế Hoán Kỳ. Họ "mượn thế" mong muốn chính đáng của người khác (sinh con trai, làm video triệu view), sau đó "đổi cò," biến mong muốn đó thành lợi ích cho riêng mình. Kết quả là gì? Họ giàu lên, nổi tiếng, còn bạn thì sao? Có thể thành công, nhưng phần lớn là thất bại, ôm một đống nợ nần, hay thậm chí là mất cả chì lẫn chài.

Cục này tinh vi ở chỗ, nó đánh vào tâm lý "trách nhiệm thuộc về bạn." Bạn thất bại, không phải do phương pháp sai, mà do bạn chưa đủ nỗ lực, chưa đủ kiên trì, chưa đủ "tuân thủ." Nghe quen không? Giống hệt những lời mà các "chuyên gia" thường nói.

Vậy nên, đừng vội tin vào những lời đường mật, những hứa hẹn "rót vào tai." Hãy nhìn vào thực tế, nhìn vào kết quả. Warren Buffett thành công, không phải nhờ "tá thế hoán kỳ," mà nhờ vào kiến thức, kinh nghiệm, và sự nhạy bén của ông ta trên thị trường chứng khoán. Những kẻ "cắt cò" trên TikTok kia, họ giàu lên, không phải nhờ tài năng, mà nhờ vào sự nhẹ dạ cả tin của bạn.

"Mượn thế" là một nghệ thuật, "đổi cò" là một kỹ năng. Nhưng nếu "mượn thế" để lừa đảo, "đổi cò" để trục lợi, thì đó không còn là mưu kế, mà là tội ác. Vì vậy, hãy tỉnh táo, hãy sáng suốt, đừng để mình trở thành con mồi cho những kẻ "cắt cò" ngoài kia. Họ có thể "mượn thế" của bạn, nhưng đừng để họ "đổi cò" cuộc đời bạn. Hãy nhớ, trên con đường thành công, không có chỗ cho sự lười biếng và cả tin.

THIÊN CƠ CỤC 14: TỰ THÂN HOÁN ĐỀ CỤC

Trong Thiên Cơ 38 cục, có một dương mưu đỉnh cao gọi là Tự Thân Hoán Đề Cục. Quân Trọng thời Xuân Thu đã sử dụng bốn lần, chiến thắng bốn quốc gia.

Trước khi hiểu rõ nội hàm của cục này, chúng ta cần phải hiểu rõ hai mưu kế là Thạch Bích và Tinh Mao. Quân Trọng phò tá Tề Hoàn Công trở thành bá chủ chư hầu, được Chu Thiên Tử phong làm Phương Bá quản lý chư hầu. Sau khi hội minh chư hầu, Tề Hoàn Công muốn dâng lễ vật cho Chu Thiên Tử để làm gương cho các chư hầu khác, nhưng chi phí dâng lễ không đủ, nên Quân Trọng đã nghĩ ra một kế sách rất khéo léo. Ông đề nghị xây thành ở đất Âm Lý (nay là thành phố Truy Bác, tỉnh Sơn Đông), xây ba cửa thành, chín cổng, lấy danh nghĩa là công trình xây dựng, phái thợ đá chế tạo các loại bích ngọc trong thành, giá một thước là 10.000 tiền, tám tấc là 8.000 tiền, ngọc khuê là 4.000 tiền, bích ngọc có lỗ lớn là 500 tiền. Sau khi các loại bích ngọc được chế tạo xong, Quân Trọng đến yết kiến Chu Thiên Tử. Là tể tướng của một nước lớn, Chu Thiên Tử rất coi trọng sự xuất hiện của Quân Trọng và lập tức triệu kiến ông. Sau khi hành lễ xong, Quân Trọng nói: "Để duy trì lễ nghi của vương thất, quân vương của nước tôi muốn dẫn các chư hầu đến tế tự tổ miếu của Tiên Vương, xin Đại Vương hạ lệnh, yêu cầu các chư hầu thiên hạ, phàm là những người đến tế tự tổ miếu của Tiên Vương và đến chỗ Chu Thiên Tử xem lễ, đều phải mang theo cung đồ và bích ngọc." Chu Thiên Tử liền hạ lệnh cho các nước chư hầu. Sau đó, các chư hầu đều mang vàng bạc, ngọc quý, lương thực, vải vóc đến nước Tề mua bích ngọc. Bích ngọc của nước Tề được lưu truyền thiên hạ, tài vật của thiên hạ đều về nước Tề. Nước Tề nhiều năm không cần thu thuế. Đây chính là Thạch Bích Mưu.

Tiếp theo, tôi sẽ nói về Tinh Mao Mưu. Sau khi Chu Vương dời đô về Lạc Dương, uy thế dần suy giảm, các nước chư hầu không còn nộp cống phẩm đúng hạn, tài chính dần thiếu hụt, liền đến nước Tề xin kế sách. Quân Trọng hiến kế cho Chu Thiên Tử rằng: "Giữa sông Trường Giang và sông Hoài Hà có một loại cỏ mao ba nhánh mọc thẳng đến tận gốc, gọi là tinh mao. Xin Chu Thiên Tử phong tỏa vùng đất sản xuất tinh mao, cử người canh gác, đồng thời hạ lệnh cho các chư hầu thiên hạ, phàm là những người đi theo Thiên Tử tế trời ở núi Thái Sơn, tế đất ở núi Lưỡng Phủ, đều phải mang theo một bó tinh mao làm chiếu tế lễ." Vì vậy, các nước chư hầu đều mang vàng bạc đến vùng sản xuất tinh mao tranh nhau mua, khiến giá tinh mao ở vùng Giang Hoài tăng gấp mười lần, một bó tinh mao có thể bán được trăm lạng vàng. Chỉ trong vài ngày,

vàng bạc từ khắp nơi đổ về như nước chảy, giúp Chu Thiên Tử giải quyết được chỉ tiêu trong nhiều năm.

Nếu như Dự Tái Cốc Quán là lợi dụng lòng tham của con người, thì tình túy của Thạch Bích Mưu và Tinh Mao Mưu chính là lợi dụng lòng hư vinh của con người. Tụ Thân Hoán Đê, nói trắng ra là lợi dụng lòng hư vinh của giới quý tộc nước khác để "phá vỡ con đê", tập trung nguồn nước về nước mình, hay còn gọi là "đào góc tường".

Ví dụ như trong thời hiện đại, nhiều đại gia đã quyên góp số tiền lớn cho một quốc gia nào đó để có được quyền cư trú và cho con cái học tập tại các trường đại học danh tiếng ở nước ngoài. Mưu kế của Quán Trọng có thể thực hiện thuận lợi và đạt được mục đích dự kiến là nhờ vào sự am hiểu sâu sắc về thời thế và sự thấu hiểu lòng người, dùng "mũi giáo" tham, sân, si của con người để tấn công điểm yếu của họ.

Logic cốt lõi của Tụ Thân Hoán Đê nằm ở việc **tạo ra một nhu cầu giả tạo hoặc phóng đại một nhu cầu có sẵn**, sau đó **kiểm soát nguồn cung cấp duy nhất** cho nhu cầu đó, từ đó thao túng thị trường và thu lợi. Quán Trọng đã vận dụng điều này một cách tài tình. Trong Thạch Bích Mưu, ông tạo ra nhu cầu về bích ngọc bằng cách biến nó thành vật phẩm bắt buộc trong nghi lễ tế tự. Vì chỉ có nước Tề sản xuất bích ngọc, các chư hầu buộc phải đến nước Tề để mua, khiến tài nguyên chảy về nước Tề. Tương tự, trong Tinh Mao Mưu, ông tạo ra nhu cầu về tinh mao bằng cách tương tự, biến nó thành vật phẩm thiết yếu trong nghi lễ tế trời và tế đất. Kết quả là, Chu Thiên Tử kiểm soát nguồn cung tinh mao, thu được lượng lớn vàng bạc.

Cục này không chỉ lợi dụng lòng hư vinh, mà còn khai thác **tâm lý đám đông** và **sự thiếu thông tin**. Khi một thứ gì đó được cho là quan trọng, cần thiết, hoặc có giá trị đặc biệt (dù thực tế có thể không phải vậy), mọi người sẽ đổ xô đi tìm kiếm và sở hữu nó. Sự khan hiếm nguồn cung càng làm tăng giá trị của vật phẩm đó, khiến người ta càng muốn sở hữu nó. Đó chính là lý do tại sao các chư hầu sẵn sàng bỏ ra số tiền lớn để mua bích ngọc và tinh mao, mặc dù chúng có thể không thực sự cần thiết. Trong xã hội hiện đại, nhiều người sẵn sàng chi tiền cho những món đồ xa xỉ, những khóa học đắt tiền, hay những trải nghiệm độc đáo, không phải vì chúng thực sự cần thiết, mà vì chúng mang lại cảm giác đặc biệt, thể hiện đẳng cấp, hoặc đơn giản là để "bằng bạn bằng bè." Đây chính là lúc Tụ Thân Hoán Đê phát huy tác dụng. Bằng cách tạo ra hoặc phóng đại nhu cầu, sau đó kiểm soát nguồn cung, kẻ bày cục có thể thao túng thị trường, "dồn nước về một chỗ", và thu lợi nhuận khổng lồ.

THIÊN CƠ CỤC 15: QUYÊN TƯỚC ĐOẠT SÀO CỤC

Hôm nay chúng ta hãy bắt đầu bằng một câu chuyện.

Ở Trung Quốc có một loài chim tên là đỗ quyên, còn được gọi là chim bách thanh, vì nó ăn côn trùng gây hại nên trong sách giáo khoa tự nhiên tiểu học được xếp vào loại chim có ích. Bộ lông của nó có màu sắc rất đẹp, dễ nhận biết, là vua của tranh hoa điệp. Nhưng ít ai biết rằng, bên dưới vẻ ngoài xinh đẹp đó, đỗ quyên còn ẩn chứa một tâm hồn quỷ dữ.

Đỗ quyên có bản tính gian xảo, luôn đẻ trứng vào tổ của các loài chim khác, để chim mẹ khác nuôi con mình. Để con mình sau khi nở có đủ thức ăn, nó sẽ đá vài quả trứng của chim chủ nhà ra khỏi tổ, thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn. Ngay cả đỗ quyên con cũng không ngoại lệ, dù chưa mở mắt, nó cũng sẽ dùng hết sức đẩy anh chị em khác trong tổ ra ngoài cho đến chết. Khi lớn lên, nó sẽ đuổi chim bố mẹ nuôi đi, chiếm lấy tổ chim làm của riêng. Có một thành ngữ gọi là "cruu chiếm thước sào", chính là nói về loài đỗ quyên này.

Hơn 20 năm trước, công ty Microsoft của Mỹ đã từng "đẻ một quả trứng" ở Trung Quốc, đó chính là Microsoft Office. Nếu các bạn không quen thuộc với cái tên này, thì hãy đổi thành Word, Excel và PowerPoint, chắc hẳn các bạn sẽ không còn xa lạ nữa. Khi đó, văn phòng máy tính mới bắt đầu phổ biến, phần mềm văn phòng trở thành nhu cầu thiết yếu. Office nhờ vào lợi thế mạnh mẽ của Windows đã nhanh chóng được cài đặt vào máy tính của hàng ngàn hộ gia đình. Cùng lúc đó, phần mềm văn phòng trong nước cũng đang lạng lã trôi dạt. WPS do Kingsoft phát triển nhờ giao diện tiếng Trung tốt hơn và mô hình vận hành đã nhanh chóng chiếm được một vị trí trên thị trường. Nhưng đúng lúc này, kế hoạch "săn giết chim non" của Microsoft đã bắt đầu. Chiến thuật của họ rất đơn giản và tàn nhẫn: bỏ mặc nạn sao chép lậu. Tôi có thể chịu đựng được một hai năm không kiếm tiền, thậm chí lỗ vốn, còn Kingsoft thì sao? Chiêu này đã giáng một đòn mạnh vào Kingsoft, khiến công ty phần mềm duy nhất trong nước có cơ hội phát triển bị "chết yểu".

Đó chính là Quyên Tước Đoạt Sào Cục, một trong những cục thâm độc nhất của Thiên Cơ 38 cục. Tinh túy của cục này nằm ở việc "mượn tổ đẻ trứng", sau đó "cruu chiếm thước sào". Nói đến đây, có thể nhiều bạn sẽ hỏi, tại sao những cục này, những người chơi giỏi đều là người Mỹ, còn chúng ta lại luôn là người chịu thiệt? Thực ra hiện nay, 4 ứng dụng hàng đầu trên bảng xếp hạng tải xuống của Mỹ đều là ứng dụng của Trung Quốc. Điện thoại bán chạy nhất ngoài Apple cũng đều là thương hiệu Trung Quốc. Và ngay cả iPhone, hầu hết các linh kiện cũng được sản xuất tại Trung Quốc.

Nhìn chung, mưu kế có mặt ở khắp mọi nơi trong mọi ngành nghề. Nếu bạn luôn cảm thấy mình không có mưu mẹo, thường xuyên bị lừa gạt, hãm hại, lợi dụng hoặc phản bội, không kiếm được tiền, thì đó là do bạn hoàn toàn không hiểu biết về mưu kế.

Tóm lại, logic chính của Quyên Tước Đoạt Sào nằm ở việc **khai thác điểm yếu của đối thủ và lợi dụng thời cơ để chiếm đoạt lợi thế**. Giống như con đỗ quyên, nó không tự mình xây tổ, mà lại chọn cách đẻ trứng vào tổ chim khác, lợi dụng công sức của chim mẹ khác để nuôi con mình. Microsoft cũng vậy, họ không trực tiếp cạnh tranh với Kingsoft trên mặt trận công nghệ, mà lại chọn cách "bỏ mặc nạn sao chép lậu," tức là dùng chiến thuật cạnh tranh không lành mạnh để làm suy yếu đối thủ. Đây là một cách đánh "âm," một cách đánh "bất chính," nhưng lại rất hiệu quả. Khi đối thủ đã suy yếu, việc chiếm đoạt thị phần của họ chỉ còn là vấn đề thời gian.

Thế giới này vận hành theo luật rừng, kẻ mạnh nuốt kẻ yếu, chẳng có gì là công bằng tuyệt đối. Mỹ giỏi "chơi" Quyên Tước Đoạt Sào, cũng bởi vì họ nắm trong tay quyền lực và nguồn lực. Trung Quốc giờ đây cũng đang học hỏi, đang "mượn tổ để trứng" trên chính sân nhà của Mỹ. TikTok, Huawei, BYD... đều là những ví dụ điển hình. Thương trường như chiến trường, "đạo đức" chỉ là thứ yếu, lợi ích mới là thứ quyết định tất cả. Bạn muốn sống sót, muốn thành công, thì phải học cách chơi, phải học cách "cướp tổ." Đừng than vãn, đừng oán trách, hãy học cách thích nghi, hãy học cách trở thành "đỗ quyên."

THIÊN CƠ CỤC 16: KHÁNG LONG CỐN HỒNG CỤC

Bạn có biết câu "kẻ trộm móc câu bị giết, kẻ cướp nước làm vua; giết một người là tội ác, giết vạn người là anh hùng" không?

Ví dụ, nếu bạn nợ 20.000 mà không trả được, chủ nợ và ngân hàng có cả vạn cách để đối phó với bạn, như tịch thu tài sản, đưa vào danh sách đen tín dụng, nặng thì còn có thể cho bạn đi tù vài năm, ra tù rồi thì tiếp tục trả nợ. Nhưng nếu bạn nợ không phải 20.000, mà là 20.000 tỷ, thì vấn đề sẽ đơn giản hơn nhiều. Bạn sẽ được chứng kiến mặt tốt của lòng người, chủ nợ sẽ cung phụng bạn, nâng niu bạn, hết lòng bảo vệ bạn, dù bạn có sa cơ lỡ vận thế nào, họ vẫn tin rằng bạn có thể lật ngược tình thế, vực dậy sự nghiệp. Xét cho cùng, dù là cá nhân, ngân hàng hay địa phương, ai mà chịu nổi khoản nợ lớn như vậy?

Tóm lại, nợ ít thì bạn là kẻ quỵt nợ, nợ nhiều thì bạn là doanh nhân đóng góp cho xã hội. Chỉ là nói đùa thôi, mọi người đừng suy đoán lung tung, cũng đừng áp đặt lên ai.

Hôm nay chúng ta sẽ nói về Hàng Long Cốn Hồng Cục. Những điều vừa nói không phải để khuyến khích bạn đi vay nợ, mà là để nhắc nhở mọi người cẩn thận đừng làm "người nhận lấy cục than nóng". Bạn hãy nghĩ xem, 20.000 tỷ đó đã hại bao nhiêu người dân vô tội.

Hàng Long Cốn Hồng Cục bắt nguồn từ "Sơn Hải Kinh". Truyền thuyết kể rằng, ngày xưa ở Hoàng Hà có một Long Vương trấn giữ dòng sông. Ông ta được cử đến để trị thủy, sau khi có ông ta trị thủy, hai bên bờ mưa thuận gió hòa, người dân an cư lạc nghiệp. Tuy nhiên, công việc này không phải là một công việc tốt đẹp gì. Thứ nhất, người dân sống gần Hoàng Hà thích bắt yêu quái, thường xuyên gây ra rắc rối. Thứ hai, Hoàng Hà nhiều phù sa, cá tôm tuy là thần thú, nhưng cũng cần phải ăn no. Làm việc nhiều mà không được ăn no, khó tránh khỏi việc kiếm chút đồ ăn vặt. Vì vậy, ông ta thường xuyên lên ra vào ban đêm để bắt gà vịt trâu bò của dân làng gần đó để lót dạ. Chính hành động này đã khiến người dân hai bên bờ phẫn nộ. Họ nói rằng trong sông có yêu quái, không chỉ ăn gia súc mà còn ăn thịt trẻ con, khiến lòng người hoang mang. Ban đầu, Long Vương không để ý, nghĩ rằng các người cứ nói đi, cùng lắm là ném đá xuống sông để xả giận.

Nhưng một ngày nọ, khi ông ta vừa hoàn thành công việc tuần tra sông như thường lệ, chuẩn bị tan làm về nhà, thì bỗng nhiên phát hiện trên bờ có rất đông dân làng đứng, tay cầm đuốc, giữa đám đông còn có một đạo sĩ Mao Sơn, vừa niệm chú trừ tà vừa ném một đồng bùa chú đang cháy xuống sông. Những

lá bùa này giống như những mũi tên lửa bay về phía ông ta, ngay lập tức thiêu cháy vẩy rồng, khiến ông ta đau đớn vùng vẫy trên sông, vô cùng chật vật. Đám đông vây xem vỗ tay reo hò. Sau một hồi giãy giụa, Long Vương trở về Long Cung với mùi khét lẹt trên người, càng nghĩ càng tức giận. Ta ngày ngày giúp các người trấn giữ sông ngòi, trị thủy, bảo vệ các người bình an vô sự, các người lại gọi người đến hại ta, còn vỗ tay reo hò.

Vì vậy, ngày hôm sau, Hoàng Hà cuộn cuộn trào dâng. Nước lũ nhấn chìm làng mạc, mưa bão phá hoại ruộng đồng. Chỉ trong một ngày, hai bên bờ xác người la liệt, sinh linh lầm than. Cảm thấy đã xả giận đủ rồi, Long Vương liền rút nước lũ, trong lòng vẫn còn lẩm bẩm: "Ta chỉ ăn chút trâu bò, gà vịt, các người đã phản ứng mạnh như vậy. Lần này ta làm ầm ỹ lên như thế, liệu họ có nghĩ ra chiêu trò nào tàn độc hơn để đối phó với ta không?" Nhưng ông ta không ngờ rằng, sau khi nước lũ rút, dân làng đã lập tức xây dựng bàn thờ bên bờ Hoàng Hà. Sáng sớm hôm sau, từng đàn gia súc bị dồn xuống sông để tế lễ, cuối cùng còn ném cả một cặp đồng nam đồng nữ xuống. Dân làng quỳ rạp xuống đất, vừa dập đầu vừa nhận lỗi. Long Vương hơi ngạc nhiên: "Lúc trước ta chỉ ăn chút gia súc, các người đã tức giận như vậy. Bây giờ ta phá hủy nhà cửa, ruộng vườn, nhấn chìm người thân và con cái của các người, các người lại quỳ xuống cho ta, đây là logic gì?"

Thực ra, đây chính là quy luật thép của lòng người. Thiên Cơ gọi đây là Hàng Long Cần Hồng Cúc. Sự hợp tác giữa người với người nằm ở lợi ích, còn sự thống trị và khuất phục giữa người với người nằm ở sự hủy diệt.

Bạn hãy thử nghĩ xem, tại sao bạn lại đối xử tốt và kính trọng sếp của mình hơn cả cha mình? Bởi vì sếp có khả năng hủy hoại sự nghiệp của bạn. Tại sao một câu nói, một tin nhắn của người con gái có thể khiến bạn vui hoặc buồn cả ngày? Bởi vì cô ấy có khả năng hủy hoại ảo tưởng tình cảm của bạn.

Thời đại ngày nay không còn đơn giản như thời cổ đại, chỉ là hủy diệt thể xác. Bây giờ là hủy diệt giá trị quan. Tư bản nói với những người trẻ tuổi rằng có tiền mới là thành công, không có tiền là tầng lớp thấp, đi làm đúng giờ, đóng thuế đầy đủ, chỉ cần không chấp nhận bị bóc lột, không mua nhà, không kết hôn là "nằm thẳng". Đó là giá trị quan chủ đạo, một khi bạn rơi vào hệ giá trị này, tư bản có thể dễ dàng kiểm soát sức lao động của bạn trong vài chục năm tới, khiến bạn tự nguyện cống hiến, quỳ xuống thần phục. Nhưng trớ trêu thay, bạn biết tất cả những điều này, mà cũng chỉ biết được vậy thôi.

THIÊN CƠ CỤC 17: KHÔNG TRUNG TÁC NHỊ CỤC

Trong Thiên Cơ 38 cục, có một thủ đoạn chuyên trị kẻ tiểu nhân, đưa tiểu nhân vào chỗ chết, thực hiện phản sát.

Bạn đã bao giờ gặp tiểu nhân chưa? Câu nói "thà cãi nhau với quân tử, còn hơn nói chuyện với kẻ tiểu nhân" chính là để chỉ việc trong cuộc sống thực tế, một khi bị tiểu nhân đeo bám, bạn sẽ thực sự bị đẩy vào vũng bùn, tình cảm, cuộc sống, sự nghiệp đều bị đảo lộn. Vì vậy, khi cần thiết, bạn phải sử dụng một số thủ đoạn để thoát khỏi vũng bùn đó. Hôm nay chúng ta sẽ nói về Không Trung Tác Nhị Cục.

Thời nhà Minh, có hai thương gia lớn, một người họ Trương, một người họ Vương, cả hai đều kinh doanh trà. Họ thường xuyên đến miền Nam thu mua trà từ nông dân, sau đó bán ra miền Bắc để kiếm lời. Theo quy luật thị trường, ai trả giá cao hơn thì nông dân sẽ bán cho người đó. Nhưng nếu ai đó có thể độc chiếm thị trường, thu mua toàn bộ, thì họ có thể vừa kiểm soát giá thu mua, vừa đẩy giá bán lên cao, muốn kiếm lời bao nhiêu là tùy họ. Lão Trương muốn độc chiếm thị trường nên đã dùng một thủ đoạn hèn hạ. Ông ta mua chuộc một tên côn đồ địa phương tên là Trương Hồ, đưa cho hắn ta rất nhiều tiền, bảo hắn ta dẫn người đến gây rối cửa hàng của lão Vương. Thủ đoạn của lão Trương rất nham hiểm và xảo quyệt.

Trương Hồ dẫn theo vài tên đàn em giả làm nông dân đến cửa hàng của lão Vương bán trà. Sau khi giao dịch xong, Trương Hồ bắt đầu giở trò. Hắn ta nói: "Lúc đến tôi cân là mười cân, ông lại trả tôi tiền chín cân. Ông là đồ gian thương, tôi không bán nữa, hoặc là trả lại tiền, hoặc là trả lại trà." Nhưng trà đã được đưa vào kho và trộn lẫn với các loại trà khác. Nhân viên của cửa hàng nghe vậy liền biết đây rõ ràng là đến gây sự, liền cãi nhau với họ. Trong quá trình đôi co, Trương Hồ cố tình động thủ, khiến cuộc cãi vã leo thang thành ẩu đả. Trong lúc đánh nhau, Trương Hồ và đàn em cố tình giả vờ thua, còn cố tình tự làm mình bị thương bằng cách va vào đá, cọc gỗ, khiến mình đầu chảy máu, toàn thân đầy thương tích. Sau đó, chúng giả vờ bỏ chạy tán loạn đến những nơi đông người. Trên đường chạy trốn, chúng tung tin về việc mình bị đối xử tệ bạc với những người nông dân không biết chuyện, nói rằng họ bán trà cho nhà họ Vương, nhà họ Vương không chỉ cân thiếu mà còn đánh người khi họ phản đối. Nhìn thấy họ đầu chảy máu, toàn thân đầy thương tích, những người nông dân chất phác này làm sao không tin? Vì vậy, ai còn dám bán trà cho nhà họ Vương nữa? Nhà họ Trương đã sử dụng chiêu trò "ném đá giấu tay" mà bọn tiểu nhân thường dùng. Giống như gần đây, một MC họ Ngô cũng bị "ném đá giấu tay",

rất may là sự việc đã được sáng tỏ. Chiêu này cực kỳ nham hiểm, cực kỳ độc ác, đã hủy hoại hoàn toàn danh tiếng và hình ảnh của nhà họ Vương. Trong giới này, tin đồn lan truyền rất nhanh, khiến lão Vương thân bại danh liệt.

Sau khi biết tin, lão Vương rất tức giận, nhưng ông nhanh chóng bình tĩnh lại, không chọn cách "chuồn là thượng sách", cũng không giải thích hay đối đầu trực tiếp, mà âm thầm lên kế hoạch phản công. Cục này đã khiến nhà họ Trương phá sản và phải cầu xin tha thứ.

Cục mà ông ta lên kế hoạch chính là Không Trung Tác Nhị Cục mà chúng ta đang nói đến. Lão Vương hiểu rõ trong lòng, đây chắc chắn là trò của lão Trương. Ông suy nghĩ một lúc, rồi sai người đi tìm những thương nhân buôn ngựa nhỏ lẻ ở miền Nam, bảo họ đến khu vực cách cửa hàng của nhà họ Trương khoảng 3 km để chặn thả ngựa. Khi nhà họ Trương nhìn thấy những thương nhân buôn ngựa từ phương Bắc đến, chắc chắn sẽ mời họ vào nhà uống trà. Bởi vì thời đó giao thông rất bất tiện, việc truyền tin từ Bắc vào Nam mất ít nhất vài tháng. Vì vậy, khi nhìn thấy những thương nhân buôn ngựa từ phương Bắc đến, nhà họ Trương chắc chắn sẽ hỏi về tình hình thị trường trà ở miền Bắc. Khi lão Trương hỏi những thương nhân buôn ngựa nhỏ này, vì đã được nhà họ Vương mua chuộc, họ sẽ nói: "Các ông kinh doanh trà lần này chắc chắn sẽ phát tài. Người miền Bắc chúng tôi bây giờ cũng 'đại yển thiên thu một ấm trà', người uống trà ngày càng nhiều. Lúc chúng tôi đến đã không mua được trà nữa, giá trà còn tăng rất nhiều. Ước tính số trà các ông thu mua năm nay, sang năm đến miền Bắc chắc chắn sẽ tăng giá gấp mấy lần. Trương lão bản, ông nhất định sẽ phát tài." Mục đích của lão Vương rất rõ ràng, là để nhà họ Trương nghĩ rằng thị trường miền Bắc đang rất tốt. Hơn nữa, ông ta đã làm hỏng danh tiếng của nhà họ Vương, bây giờ chỉ còn mình ông ta độc chiếm thị trường, chắc hẳn nằm mơ cũng cười.

Tiếp theo, lão Vương sai người tăng giá thu mua trà lên 30%. Nông dân thấy giá nhà họ Vương tăng 30%, dù không thích danh tiếng của nhà họ Vương, nhưng cũng không cưỡng lại được mức giá cao này, ai lại không thích tiền chứ? Thấy vậy, lão Trương nghĩ rằng lão Vương cũng đã nghe được tin tức, giấc mơ làm giàu của mình không thể bị phá hỏng. Dù sao danh tiếng của nhà họ Vương cũng không tốt, chỉ cần giá của mình bằng với nhà họ Vương, người ta sẽ không mua của nhà họ Vương. "Được rồi, xem ai sợ ai, dù sao giá ở miền Bắc cũng đã tăng gấp mấy lần rồi." Cứ như vậy, hai nhà bắt đầu cuộc chiến giá cả. Lão Trương tăng giá, lão Vương cũng tăng giá. Sau vài vòng, giá thu mua trà đã cao gấp đôi so với ban đầu. Lúc này, rõ ràng là chỉ cần giá của nhà họ Trương bằng với nhà họ Vương, người dân sẽ không chọn nhà họ Vương. Cuối cùng, giá cả ổn định ở mức gấp đôi so với ban đầu, cho đến khi kết thúc thu mua. Kết quả là nhà họ Vương thu mua chưa đến 10%, nhà họ Trương gần như độc chiếm thị trường.

Đến đây, kết quả cuối cùng của hai nhà chắc hẳn mọi người cũng đã đoán được. Cả hai đều chở trà đến miền Bắc để bán. Đến nơi, lão Trương chết đứng khi phát hiện giá thị trường không khác gì mọi năm. Nếu bán theo giá mọi năm, ông ta sẽ lỗ nặng. Nếu ông ta muốn tăng giá, nhà họ Vương vẫn bán theo giá mọi năm, chỉ khác là bán theo số lượng giới hạn. Người dân dù rất thích uống trà, nhưng cũng không muốn mua với giá cao, đều chờ đợi suất mua giới hạn của lão Vương vào ngày hôm sau, dẫn đến tình trạng cầu vượt cung ở nhà họ Vương, còn nhà họ Trương thì ế ẩm. Cuối cùng, lão Trương không có cách nào báo cáo với các cổ đông, các cổ đông lại ép ông ta trả lại vốn. Không còn cách nào khác, lão Trương đành phải bán toàn bộ số trà cho lão Vương với giá rất thấp. Nhà họ Trương vì các cổ đông rút vốn, không thể trả nợ, cuối cùng phá sản. Đó chính là nguồn gốc của Không Trung Tác Nhị Cục.

Nguyên lý cơ bản rất đơn giản, chính là lợi dụng sự ích kỷ của tiểu nhân, lợi dụng việc họ có thể bất chấp thủ đoạn để đạt được mục đích riêng của mình. Nếu bạn không thể dùng kế "chuồn là thượng sách", thì cục này cũng là một cách phản công không quá đáng.

Trong cuộc sống thực tế, ở nơi làm việc, nếu bạn gặp tiểu nhân, bạn có thể nhờ headhunter gọi điện cho hắn ta, giả vờ mời hắn ta nhảy việc. Trong kinh doanh hợp tác, nếu đối phương gây khó dễ, bạn buộc phải chia tay, bạn có thể dùng một đơn hàng lớn để dụ hắn ta chủ động rời đi. Không Trung Tác Nhị Cục chỉ có thể dùng để đối phó với tiểu nhân, đối với quân tử thì vô hiệu. Nếu dùng cục này để đối phó với quân tử, bạn sẽ tự hại mình, không những không làm hại được đối phương mà còn có thể giúp quân tử thành công.

THIÊN CƠ CỤC 18: LÃNG DỪNG ĐÔI NGẠN CỤC

Lãng dừng đôi ngạn, sóng vỗ bờ, lớp lớp sóng liên tục xô vào bờ, hình dung sự quấy nhiễu không ngừng. Áp dụng vào mưu kế, nó chính là liên hoàn kế, sử dụng liên tiếp nhiều mưu kế. Áp dụng vào tranh giành quyền lực, nó là việc liên tục gây khó khăn cho đối thủ, khiến đối thủ không kịp trở tay, cuối cùng đánh bại đối phương.

Liên hoàn kế nổi tiếng nhờ việc Bàng Thống hiến kế liên hoàn thuyền cho Tào Tháo. Nó là việc sử dụng hai hoặc nhiều mưu kế liên tiếp với nhau, "một kế không thành lại sinh một kế khác".

Trong lịch sử, nhiều trận chiến không phải chỉ hoàn thành bằng một mưu kế. Tùy theo sự phát triển của tình hình, các giai đoạn khác nhau sử dụng các mưu kế khác nhau. Cùng một giai đoạn, tùy theo các cấp độ khác nhau cũng sử dụng các mưu kế khác nhau. Như vậy, kế trong kế, cục trong cục, biến đổi theo sự thay đổi của hoàn cảnh, cuối cùng mới thành công.

Giống như việc đánh trận không phải chỉ là một người dũng mãnh, mà là nhiều người đối đầu với nhiều người. Vì vậy, ở cấp độ lớn có một mưu, ở cấp độ chính diện có một mưu, ở cấp độ nhỏ có một mưu, ở cấp độ cá nhân cũng có một mưu, mỗi người đều có mưu lược riêng. Sau đó là mưu lược đấu với mưu lược, kế sách đấu với kế sách, xem ai có trình độ mưu lược cao hơn, xem mưu lược của ai hiệu quả hơn, phù hợp với thực tế hơn, người đó sẽ chiến thắng!

Lãng Dừng Đôi Ngạn Cục là việc đối thủ tấn công bạn toàn diện, bao gồm chiến tranh gián điệp, chiến tranh công trình, chiến tranh tâm lý, chiến tranh kinh tế, chiến tranh ngoại giao. Các cấp độ từ quốc gia đến quân đội, đến doanh nghiệp, thậm chí cả người dân đều sử dụng các chiến lược khác nhau, mục tiêu cuối cùng chỉ có một, đó là đánh bại quốc gia, khiến quốc gia khốn khổ.

Trong công việc, càng có nhiều nguồn lực thì khả năng phát động tấn công toàn diện càng lớn. Như vụ việc Giám đốc chi nhánh Nam Kinh của công ty "Tôi yêu nhà tôi" từ chức gần đây, nếu có thể trưởng thành trong lĩnh vực thương mại, thì ở các lĩnh vực khác cũng sẽ có năng lực tương tự.

Về Lãng Dừng Đôi Ngạn Cục, có những kinh nghiệm lịch sử nào? Những trường hợp sử dụng liên hoàn kế nổi tiếng trong lịch sử bao gồm: Vương Doãn sử dụng mỹ nhân kế, ly gián kế, mượn dao giết người với Đồng Trác, cuối cùng Đồng Trác bị Lã Bố giết chết. Một ví dụ khác là trận Xích Bích, Chu Du sử

dụng liên hoàn thuyền, ly gián kế, phản gián kế, khổ nhục kế, hỏa công, thừa cơ cướp bóc với Tào Tháo, mỗi kế sách đều hơn Tào Tháo một bậc. Liên hoàn kế có hai hướng lớn: thứ nhất là làm suy yếu lực lượng của đối phương, thứ hai là tấn công đối phương. Chỉ khi lực lượng của đối phương suy yếu, chúng ta mới có cơ hội, tấn công đối phương mới có thể giành được thắng lợi.

Vậy làm thế nào để bố trí Lãng Dũng Đồi Ngạn Cục? Ai bố trí cục cho ai? Trong quá trình chiến tranh, có tư duy chiến lược tổng thể, đó là một mưu kế lớn, mỗi giai đoạn đều có một mưu kế nhỏ để đạt được mục tiêu chiến thuật tương ứng. Mỗi trận đánh lớn đều là một ví dụ về liên hoàn kế.

Trong cạnh tranh thương mại, mỗi giai đoạn đều có một mục tiêu chiến lược lớn, hàng năm đều có nhiều dự án nhỏ được thực hiện, mỗi dự án đều có một kế hoạch chiến lược nhỏ, cũng là một dạng liên hoàn kế. Mỗi người hàng ngày đều phải đối mặt với những việc khác nhau, xử lý và hoàn thành những việc khác nhau bằng những góc độ khác nhau, đó cũng là một quá trình liên hoàn. Mưu kế liên hoàn thể hiện trí tuệ.

Bài viết này lấy cốt truyện của bộ phim "Mặt đối mặt, lưng tựa lưng" làm ví dụ để nói về cách bố trí Lãng Dũng Đồi Ngạn Cục. Phó Cục trưởng đã bày mưu cho Cục trưởng, mục tiêu là để Cục trưởng nhường chức. Bước 1: Con gái Cục trưởng cần xin việc. Cục trưởng nhờ Phó Giám đốc nhà văn hóa là lão Vương sắp xếp một vị trí, nhưng lão Vương không sắp xếp ổn thỏa, còn để lại tiếng xấu, khiến Cục trưởng không hài lòng. Khi thay Giám đốc nhà văn hóa, Cục trưởng bổ nhiệm một cán bộ xã là lão Mã làm Giám đốc, lão Vương không hài lòng. Bước 2: Lão Mã lên chức nhưng năng lực không đủ, không đầu lại lão Vương, nên không lâu sau đã bị điều chuyển. Bước 3: Cục trưởng lại bổ nhiệm thư ký của mình làm Giám đốc nhà văn hóa, lão Vương vẫn không được làm. Lão Vương càng tức giận, sai người tìm lỗi của Cục trưởng, cố tình gây khó dễ cho thư ký. Sau đó, thư ký và một cô gái ở văn phòng bỏ trốn, Cục trưởng vì "dụng nhân bất minh" cũng bị cách chức. Bước 4: Phó Cục trưởng thuận lợi lên làm Cục trưởng, lão Vương cũng được làm Giám đốc nhà văn hóa. Trong suốt quá trình này, Phó Cục trưởng chỉ nói "lãnh đạo sắp xếp", "nghe theo lãnh đạo", không nói thêm lời nào. Thực chất, toàn bộ quá trình, bao gồm cả việc nhân viên nhà văn hóa sau này viết đơn tố cáo, việc thư ký bỏ trốn, đều do Phó Cục trưởng sắp đặt.

Bước 1: Con gái Cục trưởng xin việc, Phó Cục trưởng "tặng lờ". Ông ta biết việc này không đúng quy định, nhưng ông ta không nói. Bước 2: Mâu thuẫn giữa Cục trưởng và Phó Giám đốc nhà văn hóa leo thang, ông ta cũng biết, nhưng không can thiệp, "đứng xem kịch". Bước 3: Cho người ở nhà văn hóa viết đơn tố cáo, "mượn dao giết người". Nói như vậy có vẻ hơi gượng ép, có thể sự việc diễn ra đúng như vậy, việc thăng chức, giáng chức, mâu thuẫn cũng là chuyện bình thường.

Trong cuộc sống thực tế, theo nguyên tắc "ai hưởng lợi thì người đó bày mưu", chúng ta có thể nhận ra nhiều tin tức trên thị trường là một phần của mưu kế. Trong cạnh tranh thương mại, theo nguyên tắc "ai thành công thì người đó bày mưu", dù là chủ động hay bị động bày mưu, bên bày mưu chắc chắn đã phải suy nghĩ kỹ lưỡng trong thời gian dài mới có thể từng bước đạt được thứ mình muốn. Trong cuộc sống có rất nhiều mưu kế nhỏ của Thiên Môn có thể nhìn thấu ngay, sử dụng thủ đoạn của "hạ bát tướng", lừa đảo, gạt gẫm, vô ác bất tác. Chúng ta nên tránh xa những người này. Nhưng cuộc sống rất dài, không biết ngày nào đó sẽ rơi vào bẫy của người khác. Vẫn câu nói đó, cục tốt thì bằng lòng tham gia, cục xấu thì biết nhưng không quan tâm. Mong người tốt luôn bình an. Người tốt sẽ được trời giúp đỡ, "Trời vận động mạnh mẽ, người quân tử nên tự cường không ngừng; Đất vị trí thấp, người quân tử nên lấy đức dày nâng đỡ vạn vật".

THIÊN CƠ CỤC 19: LỆ TẢ LÂM THANH CỤC

Trong Thiên Cơ 38 cục, có một cục của "tra nữ" gọi là Lệ Tả Lâm Thanh Cục.

Từ xưa đến nay, các cô gái thường sử dụng chiêu này, và bây giờ xung quanh bạn vẫn còn thấy rất nhiều. Tuy nhiên, một khi đã học được, sức mạnh của nó có thể tăng lên gấp trăm lần, không hề phóng đại. Những "tra nam", "hải vương" dựa vào thủ đoạn này để lừa tiền, lừa tình, lừa cảm xúc. Tào Tháo nhờ nó mà giữ được mạng sống. Lưu Bị nhờ nó mà lên ngôi hoàng đế. Ngay cả khi bạn là một con cừ non sắp bị làm thịt, chiêu này cũng có thể giúp bạn giữ lại mạng sống. Thật sự mà nói, chỉ cần bạn không thấy xấu hổ, phương pháp này đủ để bạn dùng cả đời.

Chuyện kể rằng, khi Tào Tháo hơn 60 tuổi, ông phải đối mặt với một lựa chọn khó khăn, đó là chọn ai làm người kế vị. Ban đầu, ông rất yêu quý con trai út là Tào Xung, chính là Tào Xung trong câu chuyện "Tào Xung càn voi" trong sách giáo khoa tiểu học. Nhưng tiếc là Tào Xung đã mất sớm. Còn lại hai người con trai khác là Tào Phi và Tào Thực. Tào Thực rất có tài, "bảy bước thành thơ" chính là nói về ông, trong vòng bảy bước đã viết ra câu thơ nổi tiếng "bản thị đồng căn sinh, tương tiên hà thái cấp". Có thể coi là một kỳ tài hiếm có. Không chỉ thơ hay, sử sách còn ghi lại rằng Tào Thực còn có võ công cao cường. Ngược lại, Tào Phi không giỏi về trí tuệ lẫn võ công, nhưng lại có EQ cao, thâm sâu, kín đáo, cẩn trọng. Tào Tháo thiên vị Tào Thực, cả nước Ngụy đều biết. Nhưng để công bằng, ông vẫn quyết định để hai con trai thi tại chỗ trước mặt các quan văn võ và binh lính. Thi gì? Thi hùng biện. Chính bài thi hùng biện tưởng chừng có lợi cho Tào Thực này lại trở thành bước ngoặt giúp Tào Phi lật ngược tình thế, trở thành người chiến thắng cuối cùng.

Trước khi đại quân của Tào Tháo xuất chinh thảo phạt Trương Tú, Tào Tháo cho quân xếp hàng trên thao trường, sau đó gọi Hứa Chử và Trương Liêu vào thành mời hai con trai Tào Phi và Tào Thực đến, nói rằng ông có chuyện muốn nói. Hứa Chử và Trương Liêu cưỡi ngựa nhanh chóng vào thành mời Tào Phi và Tào Thực đến. Sau khi đến nơi, Tào Tháo nói: "Tử Hoàn, Tử Kiến, hôm nay đại quân xuất chinh. Đáng lẽ ta nên nói vài lời, nhưng cổ họng ta không được khỏe, nên ta sẽ không nói nữa. Hai con hãy thay ta nói vài lời, trước mặt hàng vạn quân sĩ, mỗi người hãy phát biểu một bài, không cần chuẩn bị, ứng biến tại chỗ. Ta muốn xem ai nói hay hơn." Cần phải biết rằng, Tào Thực có thể viết ra những câu thơ bất hủ chỉ trong vòng bảy bước, còn lợi hại hơn cả Phạm Nhàn. Hùng biện tại chỗ chẳng phải là chuyện dễ dàng sao? Vì vậy, ông ta tự tin

bước lên bục, "tri hồ giả dã" (người hiểu biết), thao thao bất tuyệt, nói từ xưa đến nay, trên trời dưới đất, như thể từ điển thành ngữ sống vậy. Các quan văn võ nhìn đến ngây người, thầm nghĩ Tào Tháo lần này chắc chắn sẽ thắng. Tào Tháo quay sang Tào Phi nói: "Tử Hoàn, con cũng nói vài lời đi." Tào Phi bước lên bục với vẻ mặt u sầu, mọi người đều nghĩ rằng ông ta đã chuẩn bị đầu hàng. Ai ngờ, Tào Phi chậm rãi bước đến trước mặt cha mình, Tào Tháo, "bịch" một tiếng quỳ xuống, ôm chân Tào Tháo khóc lớn: "Cha ơi, lần này cha nam chinh, đường xá xa xôi, chiến trường hiểm ác. Con nghe các chú bác nói, cha còn phải dẫn theo kỵ binh Hồ Báo đích thân xung trận. Cha đã hơn 60 tuổi rồi, tóc mai đã bạc trắng, nghĩ đến việc cha phải mạo hiểm tính mạng ra trận giết địch, con cảm thấy rất đau lòng. Cha đã lớn tuổi như vậy rồi, lỡ như có mệnh hệ gì, thì phải làm sao? Nghĩ đến việc cha phải mạo hiểm tính mạng, đầu óc con trống rỗng, rối bời. Cha nhất định phải bảo trọng, bình an trở về. Con sẽ cầu nguyện cho cha mỗi ngày, chờ đợi cha khải hoàn."

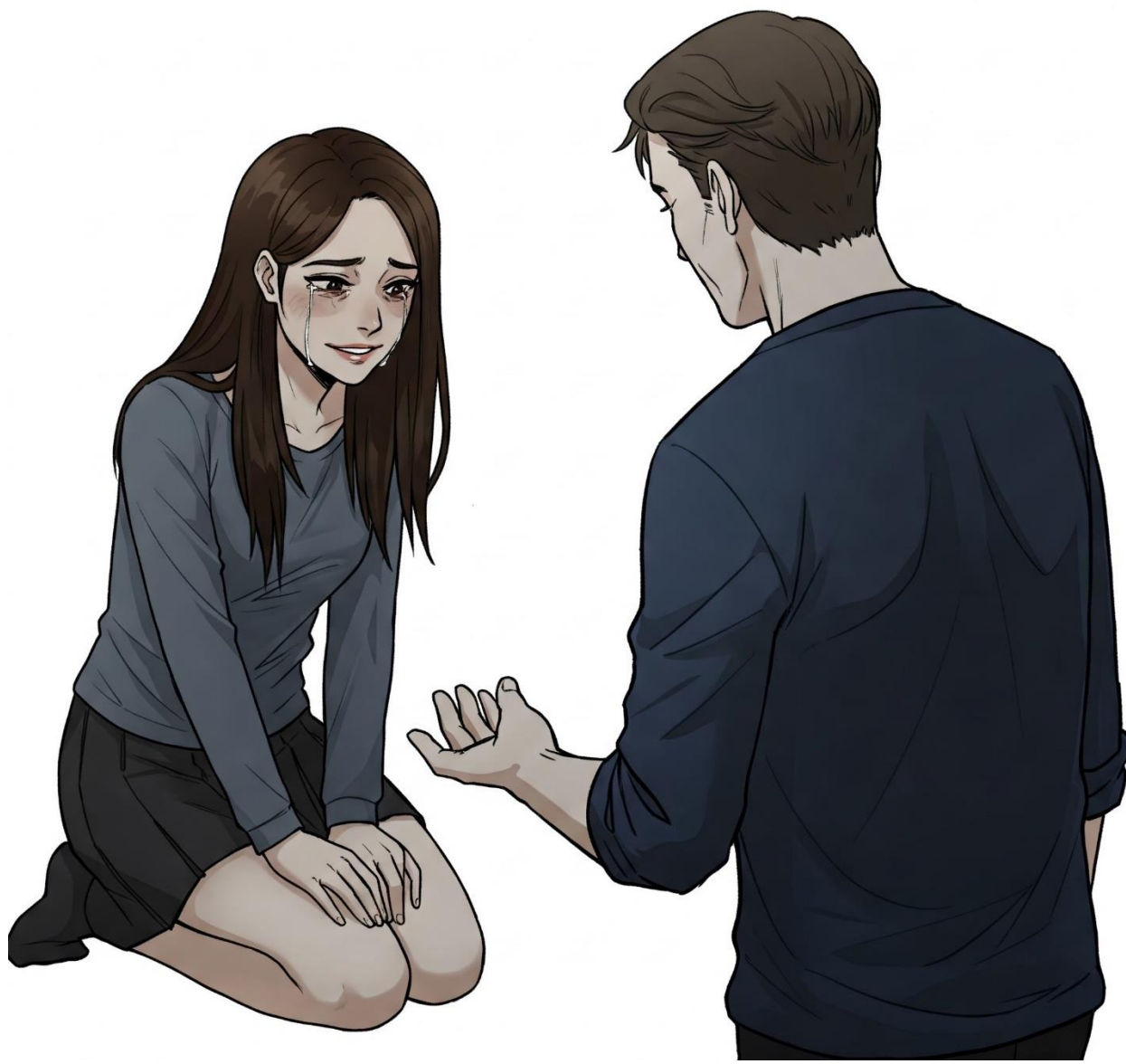
Tào Tháo cả đời chinh chiến nam bắc, đánh đông dẹp tây, đánh xong kẻ thù đánh người nhà, dẹp xong đối thủ lại dẹp đồng đội, nằm mơ cũng thấy giết người, chưa bao giờ cảm nhận được vẻ đẹp của cuộc sống, chưa bao giờ tận hưởng niềm vui gia đình. Nghe con trai bày tỏ tình cảm chân thành, ông bỗng nhiên cảm động, ôm Tào Phi khóc lớn. Cả triều văn võ đều xúc động, đây mới là con trai ruột. Hãy nhìn tình cha con của họ, còn tên kia là cái gì? Cha sắp ra trận liều mạng, hắn ta lại còn ở đây khoe khoang tài hùng biện, thật là vô nhân tính. Danh lợi phú quý thực sự quan trọng đến vậy sao? Đến cha cũng không cần nữa. Loại người vô nhân tính này tuyệt đối không thể chọn làm lãnh đạo, nếu không sau này chúng ta cũng sẽ không có kết cục tốt đẹp gì. Phải chọn người có máu có thịt, trọng tình trọng nghĩa. Tào Tháo ôm Tào Phi, thầm quyết định trong lòng, sau này sẽ không chọn những kẻ khoa trương, mà sẽ chọn người con trai biết quan tâm, có tình cảm này. Vì vậy, trong bài kiểm tra quan trọng này, Tào Phi đã áp đảo Tào Tháo, đặt nền móng vững chắc cho việc sau này lên ngôi vua nước Ngụy.

Cần phải biết rằng, nước mắt là cách thể hiện cảm xúc sinh lý duy nhất của con người. Sử dụng tốt, nó có thể trở thành vũ khí lợi hại nhất trong giao tiếp. Sức lay động của nó có thể ngay lập tức làm tan chảy phòng tuyến nội tâm của một người, đánh thức tình cảm nguyên thủy ẩn sâu trong lòng người.

Tôi nhớ trước đây có một tin tức, một ông chủ cửa hàng thịt dê khi đang chuẩn bị giết một con dê con, bỗng nhiên phát hiện con dao biến mất. Tìm một vòng, ông ta thấy dê mẹ đang dùng thân mình che con dao, không chịu di chuyển. Khi ông chủ định gọi người đến lôi nó ra, thì phát hiện dê mẹ đang khóc, liên tục quỳ lạy, van xin ông ta đừng giết con mình. Cảnh tượng này khiến người chủ cửa hàng đã giết vô số dê bỗng nhiên cảm động, sau đó không giết dê con nữa. Tôi thực sự càng ngày càng cảm thấy câu nói "con nào hay khóc con đó được bú" không chỉ đúng với trẻ con.

Bạn hãy thử tưởng tượng, nếu bạn là ông chủ của một công ty, trong buổi họp lớn, bạn kể về những khó khăn của công ty trong suốt chặng đường phát triển, dưới khán đài có người cảm động rơi nước mắt, có người thờ ơ. Bạn nghĩ sau này bạn sẽ đề bạt ai? Hoặc khi bạn ngồi đối diện với một cô gái, sau khi nghe bạn kể về những trải nghiệm buồn của mình, cô ấy cảm động khóc, bạn có cảm thấy mình đã tìm được người thấu hiểu mình không? Tất nhiên, như đã nói ở đầu bài, chiêu này đàn ông dùng còn hiệu quả hơn. Phụ nữ dùng nước mắt để chinh phục đàn ông, đàn ông dùng nước mắt để chinh phục thế giới.

Từ xưa đến nay, những vị hoàng đế xuất thân từ tầng lớp bình dân đều là cao thủ của Lệ Tả Lâm Thanh Cục. Ngày xưa, khi Chu Nguyên Chương dẫn binh đánh trận, nhìn thấy những vết phồng rộp dưới chân binh lính, ông đã rơi nước mắt. Tào Tháo chạy trốn ở Hoa Dung đạo, gặp Quan Vũ, miệng nói "Vân Trường, ta không thể đi", nhưng thân thể lại rất thành thật. Lưu Bị khóc, khóc được Kinh Châu, khóc đến cuối cùng, thành tựu bá nghiệp. Gia Cát Lượng "hồi lệ trăm Mã Tắc", v.v. Đàn ông kiên cường, đổ máu không đổ lệ, đó chỉ là tướng lĩnh. Biết cách thể hiện tình cảm đúng lúc, biết cách sử dụng nước mắt để khơi dậy tinh thần chiến đấu, thu phục lòng người, đó mới là bậc cao nhân.

THIÊN CƠ CỤC 28: MAN THIÊN QUÁ HẢI CỤC

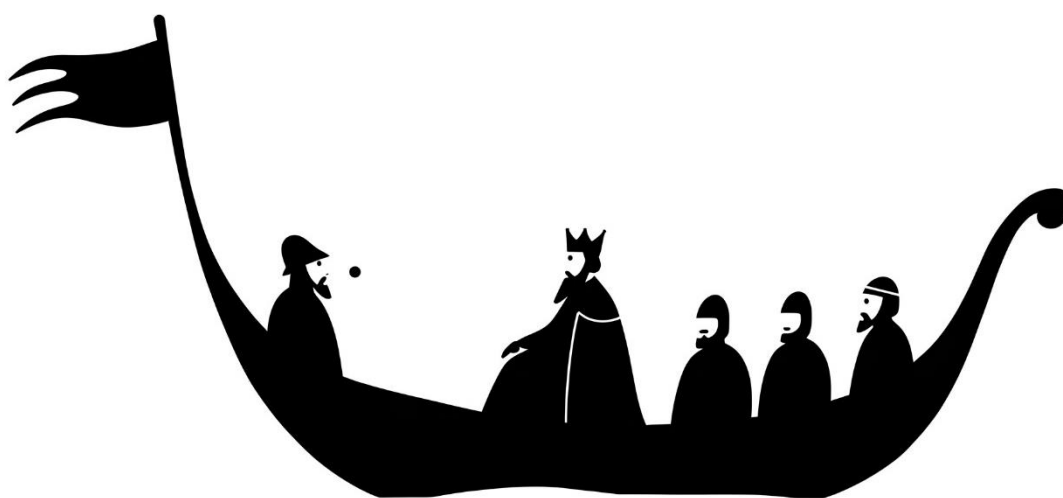
Trong Thiên Cơ 38 cục, có một dương mưu đỉnh cao. Cục này khá lớn, vì nó chơi với Thiên tử. Nhiều vị vua đã dựa vào cục này để giành lấy quốc gia. Người ta nói "tiểu cục thủ tài, trung cục thủ nhân, đại cục thủ quốc" (cục nhỏ lấy tiền, cục vừa lấy người, cục lớn lấy quốc gia).

Hôm nay chúng ta sẽ nói về Man Thiên Quá Hải Cục mà Lưu Tú, Câu Tiễn, Khổng Minh thường sử dụng. Cục này trông có vẻ đơn giản, nhưng yêu cầu diễn xuất rất cao. Chuyện kể rằng, khi Đường Thái Tông Lý Thế Dân dẫn quân viễn chinh Cao Ly đến bờ biển, nhìn thấy biển cả mênh mông, sóng gió cuộn cuộn, ông lo sợ, không dám vượt biển. Các tướng lĩnh khuyên thế nào cũng không chịu lên thuyền. Thấy vậy, đại tướng Tiết Nhân Quý mời Lý Thế Dân lên một con thuyền được nguy trang đặc biệt, dùng vải che kín toàn bộ con thuyền, giả làm thuyền đánh cá, coi con thuyền này như nhà của mình, mời Lý Thế Dân đến nhà làm khách. Trong bữa tiệc, con thuyền lặng lẽ ra khơi. Lý Thế Dân nhìn xung quanh với vẻ nghi hoặc, nhưng không hỏi gì. Tiết Nhân Quý vội vàng mời các quan văn võ vào cùng Lý Thế Dân ăn uống, vui chơi. Giữa lúc rượu ngon đang lan tỏa, Lý Thế Dân chìm đắm trong niềm vui, say sưa ngủ thiếp đi. Khi tỉnh dậy, vội vàng vén màn che lên, ông mới phát hiện mình và đại quân đang vượt biển, sắp đến bờ bên kia. Lý Thế Dân cũng không trách cứ nữa. Đó chính là nguồn gốc của Man Thiên Quá Hải.

Tiết Nhân Quý đã "chơi" với Thiên tử nhà Đường, còn có cả Hán Quang Vũ Đế Lưu Tú cũng "chơi" với Thiên tử. Chuyện kể rằng, vào cuối thời nhà Hán, hai anh em Lưu Diễn và Lưu Tú, những hào kiệt ở Nam Dương, đã chiêu mộ được một đội quân. Lưu Diễn xuất thân quý tộc, tự phụ về công lao của mình, nên đã tham gia vào cuộc đấu tranh trong triều đình, bị Canh Thủy Đế Lưu Huyền giết chết. Hay tin, Lưu Tú vô cùng đau buồn. Nhưng ông biết rõ hiện tại mình không phải là đối thủ của Lưu Huyền. Sau khi suy nghĩ rất lâu, ông nhớ đến câu chuyện Câu Tiễn ném phân để chẩn đoán bệnh tình, bỗng nhiên ngộ ra. Ông cố gắng kìm nén cảm xúc của mình, và bất ngờ từ Phụ Thành trở về Uyển Thành, đích thân đến gặp Lưu Huyền để tạ tội, cho rằng mình đã không làm tròn trách nhiệm giám sát và ngăn cản anh trai. Do Lưu Tú có công lao xuất sắc trong việc chống lại sự vây quét của Vương Mãng, lại rất khiêm tốn, không kiêu ngạo, nên Lưu Huyền đã tha thứ cho ông. Trước mặt Lưu Huyền và những người khác, Lưu Tú vẫn ăn uống, nói cười như bình thường. Hành động của Lưu Tú không chỉ khiến Lưu Huyền, người vốn có thành kiến với ông, cảm thấy xấu hổ, mà còn khiến các tướng lĩnh có công lao hiển hách khác cảm thấy Lưu Tú là người trung hậu, đáng dạy bảo. Nhờ đó, Lưu Tú đã thoát khỏi hiểm

nguy, được phong làm Phá Lỗ Đại Tướng Quân. Lý do Lưu Tú cố gắng che giấu cảm xúc của mình là vì hoàn cảnh cụ thể buộc ông phải làm như vậy, nếu không sẽ dễ dàng gặp họa sát thân. Sau khi thoát nạn, Lưu Tú không dám dễ dàng bộc lộ nỗi đau buồn của mình. Nhưng mỗi khi đêm khuya thanh vắng, trên gối ông luôn đầm nước mắt. Tình trạng của ông được chủ bạ Phùng Dị phát hiện. Lo sợ "đêm dài lắm mộng", Phùng Dị đã hiến kế cho ông, tìm cách tránh sự hãm hại của kẻ thù chính trị, dẫn theo tâm phúc đến Hà Bắc phát triển. Lưu Tú làm theo kế hoạch, cuối cùng đã thực hiện được hoài bão của mình, khôi phục nhà Hán.

Đó chính là Man Thiên Quá Hải Cự. Đúng như tên gọi, nó là việc cố tình tạo ra một giả tượng để che giấu ý đồ thực sự, lấy được lòng tin của người khác, và lợi dụng lòng tin đó để đạt được mục đích của mình. Man Thiên Quá Hải, không chỉ là việc qua mặt người khác, mà còn là nghệ thuật che giấu bản thân, chờ đợi thời cơ chín muồi. Lưu Tú, khác với Tiết Nhân Quý táo bạo, lại chọn con đường "dĩ nhu khắc cương," dùng sự mềm dẻo, khôn khéo để đối phó với tình thế nguy hiểm. Ông ta hiểu rằng, đôi khi "lùi một bước" chính là để "tiến ba bước." Nước mắt trên gối, nụ cười trước mặt Lưu Huyền, tất cả đều là một phần của vở kịch mà ông ta dày công dàn dựng. Và chính vở kịch hoàn hảo này đã giúp Lưu Tú thoát khỏi hiểm nguy, từng bước từng bước tiến lên ngai vàng. Trong xã hội hiện đại, Man Thiên Quá Hải không chỉ được áp dụng trong chính trị, quân sự, mà còn len lỏi vào cả kinh doanh, thương mại, thậm chí là cả những mối quan hệ cá nhân. Một chút giả dối, một chút che giấu, đôi khi lại là chìa khóa để mở ra cánh cửa thành công. Nhưng hãy nhớ, Man Thiên Quá Hải là con dao hai lưỡi. Nếu không đủ khôn khéo, bạn rất dễ tự đâm vào mình. Vậy nên, hãy cẩn trọng, hãy tỉnh táo, và hãy luôn nhớ rằng: trên con đường danh lợi, không có chỗ cho sự ngây thơ.

THIÊN CƠ CỤC 21: TIỀM LONG CỔN HỒNG CỤC

Trong Thiên Cơ 38 cục, có một mưu kế ẩn giấu, chưa được sử dụng rộng rãi, gọi là Tiềm Long Cổn Hồng Cục.

Ví dụ như những chủ đề nóng trên mạng xã hội, người bình thường có thể chỉ là "người xem hóng chuyện", nhưng những người làm tự truyền thông có thể dựa vào đó để viết bài, thu hút sự chú ý. Họ đều đang vô tình hoặc cố ý sử dụng cục này.

Chuyện kể rằng, vào cuối thời nhà Thanh, thương gia nổi tiếng Hồ Tuyết Nham đã lợi dụng cục này để làm giàu. Vào thời đại thông tin còn hạn chế, Hồ Tuyết Nham muốn mở rộng quy mô kinh doanh và ảnh hưởng của cửa hàng gạo của mình, nên đã cho người tung tin khắp thành rằng sắp có lũ lụt, ruộng đồng và đường sá sắp bị ngập. Các thương gia khác không chút do dự, để giảm thiểu thiệt hại, đã bán tháo số gạo dự trữ của mình. Hồ Tuyết Nham đã thu mua gần như toàn bộ số gạo trong thành chỉ trong chớp mắt. Sau đó, lũ lụt không xảy ra, trời chỉ mưa nhỏ, ngược lại hạn hán vẫn đến đúng hẹn, mùa màng thất bát. Các thương gia trong thành không còn gạo dự trữ, Hồ Tuyết Nham liền bán ra với giá cao, nhờ đó mà kiếm được rất nhiều tiền.

Trong xã hội hiện nay, nhiều tổ chức đã lợi dụng điều này để tạo ra chủ đề nóng, mượn cơ hội để quảng bá. Ví dụ như một cuộc thi ca hát nào đó hiện nay, độ hot đã không còn như xưa, sau đó nhờ những người nổi tiếng trên mạng xã hội "diễn sâu", cuộc thi ca hát lại hot trở lại, nhiều người mới biết đến sự tồn tại của nó. Gần đây, ca sĩ Dao Lang đã phát hành album mới "Nhạc Sơn từ Liêu Trai" gồm 11 bài hát, đặc biệt là bài "La Sát Hải Thị", thực sự rất được yêu thích. Bên ngoài, lời bài hát mượn câu chuyện của Bồ Tùng Linh, nhưng thực chất là "thiên nhân thiên diện" (nghìn người nghìn mặt), phản ánh những hiện tượng xã hội hiện nay mà chúng ta đang mắc kẹt trong đó.

Với rất nhiều ví dụ như vậy, người bình thường như chúng ta nên hiểu Tiềm Long Cổn Hồng Cục như thế nào? Điểm lợi hại thực sự của cục này chính là việc khéo léo mượn thế, từ đó đạt được thành công lớn trong kinh doanh hoặc các lĩnh vực khác. Nó giống như một con rồng đang ẩn mình dưới nước, chờ đợi thời cơ thích hợp để vươn lên.

Hồ Tuyết Nham, với đầu óc nhạy bén và một chút "máu lạnh", đã nhìn thấy cơ hội trong tai họa, biến "nguy" thành "cơ." Ông ta không chỉ đơn thuần là tung tin đồn, mà còn khéo léo lợi dụng tâm lý đám đông, tạo ra một làn sóng bán tháo, sau đó "ôm hàng" với giá rẻ mạt. Chiêu thức này, tuy có phần tàn

nhấn, nhưng lại cực kỳ hiệu quả, giúp ông ta một bước lên mây, trở thành bá chủ thị trường gạo. Ngày nay, “con rồng” Tiềm Long Cồn Hồng vẫn đang ẩn mình dưới muôn hình vạn trạng. Từ những “drama” được dàn dựng công phu trên mạng xã hội, đến những tin đồn thất thiệt được lan truyền với tốc độ chóng mặt, tất cả đều là những “con sóng ngầm” có thể cuốn phăng bất kỳ ai không đủ tỉnh táo. Thậm chí, ngay cả những sự kiện tưởng chừng như ngẫu nhiên, cũng có thể là sản phẩm của những “bàn tay vô hình” đang âm thầm thao túng. Vậy nên, đừng vội tin vào những gì bạn thấy, bạn nghe. Hãy luôn đặt câu hỏi, hãy luôn nghi ngờ, và hãy luôn giữ cho mình một cái đầu lạnh. Biết đâu, chính bạn cũng đang vô tình hoặc cố ý trở thành “con tốt” trong tay kẻ khác, bị họ lợi dụng để đạt được mục đích riêng của họ. Trong thế giới này, không có gì là ngẫu nhiên tuyệt đối. Mọi sự việc, dù lớn hay nhỏ, đều có nguyên nhân của nó. Và nhiệm vụ của bạn là phải tìm ra nguyên nhân đó, trước khi bị nó cuốn phăng vào vòng xoáy của “Tiềm Long Cồn Hồng.”

THIÊN CƠ CỤC 22: NHIỆP HÀNH HẠI THỊ CỤC

Cách chơi đỉnh cao của giới gian thương, hôm nay chúng ta sẽ nói về Khiếu Hành Hoại Thị Cục trong Thiên Cơ 38 cục.

Cục này sẽ cho bạn biết rằng lương tâm có thể đổi ra tiền, và càng không có lương tâm thì càng kiếm được nhiều tiền. Tất nhiên, các bạn đừng nghĩ rằng chuyện này không liên quan đến mình. Chúng ta không bày mưu hại người, nhưng phải đề phòng người khác bày mưu tính kế hãm hại mình.

Thời Càn Long, có một thương nhân từ Nam Dương tiến cống một loại hương liệu đặc biệt gọi là Ô Hương. Loại hương liệu này cho vào canh, xào vào rau, có tác dụng tăng hương vị rất rõ rệt, còn hiệu quả hơn cả bột ngọt, mì chính ngày nay. Ngay lập tức, nó đã lan truyền khắp hoàng cung. Là sủng thần của hoàng đế, Hòa Thân đương nhiên cũng nghe nói đến. Ông ta nghiên cứu kỹ lưỡng và phát hiện ra rằng Ô Hương không chỉ làm món ăn ngon hơn, mà còn có tính gây nghiện. Ăn quen món ăn được chế biến bằng Ô Hương, bạn sẽ thấy các món ăn khác nhạt nhẽo. Các bạn chắc đã đoán ra đây là gì rồi chứ? Nói trắng ra, nó chính là vỏ và hạt cây thuốc phiện, sau khi tinh chế sẽ trở thành thuốc phiện khét tiếng.

Có thứ này, một kế hoạch kiếm tiền hèn hạ đã dần hình thành trong đầu Hòa Thân. Đầu tiên, ông ta cho người tìm thương nhân Nam Dương kia, hứa hẹn trả giá cao, yêu cầu ông ta vận chuyển tất cả Ô Hương có thể kiếm được ở Nam Dương đến. Tuy nhiên, nếu bạn nghĩ Hòa Thân chỉ muốn kiếm lời bằng cách đẩy giá lên cao, thì bạn đã đánh giá thấp vị đại phú hào này rồi. Thời Càn Long, mặc dù nội loạn và ngoại xâm liên miên, nhưng kinh thành vẫn rất phồn hoa, nhà hàng, quán rượu, kỹ viện đều đông nghịt khách, lối sống xa hoa lãng phí thịnh hành. Hòa Thân bán Ô Hương ra thị trường với giá cực thấp. Trong chốc lát, loại hương liệu quý giá từ Nam Dương này nổi tiếng khắp nơi, thậm chí còn xuất hiện các món ăn đặc trưng như gà Ô Hương, cá Ô Hương, cơm hấp Ô Hương. Đến khi thời cơ chín muồi, Hòa Thân ra lệnh tăng giá Ô Hương lên gấp nhiều lần, lúc cao điểm thì hai lạng vàng cũng không đổi được một lạng Ô Hương. Các chủ nhà hàng bắt đầu lo lắng, nếu tiếp tục sử dụng thì không thể kham nổi, mà không dùng thì khách hàng lại không đến, tiến thoái lưỡng nan. Ngược lại, nhà hàng của Hòa Thân lại đông khách nườm nượp. Các chủ nhà hàng lúc này mới phát hiện mình đã trúng kế. Nhưng lúc này, thói quen của khách hàng đã hình thành, chính họ đã vô tình góp phần vào việc này, ai ngờ lại tự hại mình. Bất lực, những nhà hàng không thể tiếp tục kinh doanh đành phải bán lại cho Hòa Thân với giá rất thấp. Nhờ thủ đoạn này, Hòa Thân đã độc

chiếm thị trường ẩm thực cao cấp ở kinh thành, trở thành bá chủ ẩm thực thực sự.

Nhưng ông ta nằm mơ cũng không ngờ rằng, cách chơi này của mình lại được một nền tảng giao đồ ăn phát huy 400 năm sau. Tôi nhớ khi nền tảng này mời các nhà hàng tham gia, họ đã dùng mọi cách, nói lời hay ý đẹp, không thu phí, không chiết khấu, còn cung cấp các dịch vụ khác nhau, xếp hạng nhà hàng dựa trên hương vị món ăn và đánh giá của khách hàng. Các nhà hàng đều rất biết ơn, tự dung có thêm một kênh bán hàng, chẳng khác nào "trời cho". Nhưng sau đó, họ dần phát hiện ra rằng "chiếc bánh" này có mùi vị lạ. Từ chiết khấu 0% lên 6%, 12%, thậm chí 30%. Để tăng số lượng đơn hàng trên nền tảng, họ còn yêu cầu nhà hàng tự bỏ tiền tham gia các chương trình khuyến mãi, nếu không tham gia thì sẽ bị hạ thứ hạng. Nền tảng này sau khi "vật lông" nhà hàng xong lại bắt đầu "vật lông" shipper, thường xuyên trừ tiền, phạt tiền. Chưa kể, để giảm thiểu trách nhiệm, họ còn thay đổi chế độ tuyển dụng thành chế độ hợp tác. Tại sao họ có thể làm như vậy?

Thực ra, câu chuyện đầu tiên đã có câu trả lời. Giống như việc thực khách đã quen với món ăn được chế biến bằng Ô Hương, khi người dùng đã quen với việc mở ứng dụng giao đồ ăn khi đói bụng, thì nền tảng này đã có tiếng nói tuyệt đối trong lĩnh vực này.

Tư duy của Khiếu Hành Hoại Thị Cục được chia làm hai giai đoạn: giai đoạn đầu là để bạn hưởng lợi trước, vô hình trung giúp họ nuôi dưỡng thói quen của người dùng, gọi là "khiếu hành". Đến khi thời cơ chín muồi, thói quen đã được hình thành, họ bắt đầu "vật lông" không giới hạn, gọi là "hoại thị". Thực ra, không chỉ nền tảng giao đồ ăn, mà cả nền tảng gọi xe, nền tảng mua sắm trực tuyến, bất kỳ nền tảng nào cũng đều chơi trò này, bao gồm cả một chương trình âm nhạc nào đó của đài truyền hình gần đây rất hot. Vậy có cách nào để phá giải chiêu này không?

Tất nhiên là có. Tôi sẽ cung cấp cho các bạn một chút gợi ý, còn lại các bạn hãy tự suy nghĩ. Hãy coi thị trường là một cái ao cá khổng lồ, có người rắc thính, có người thả câu, có người kéo lưới. Ai quy định rằng tôi ăn thính của bạn thì nhất định phải cắn câu của bạn? Ai "khiếu hành", tôi sẽ chơi trò "rẻ hơn" với người đó, chiếm được lợi ích rồi lập tức bỏ đi. Sau đó lại xem ai đang "khiếu hành", tôi tiếp tục "chiếm lợi" rồi lại bỏ đi. Điều kiện tiên quyết là không đầu tư quá nhiều, không sa lầy, địch tiến tôi lui, địch lui tôi tiến. Khi bạn rắc thính, tôi sẽ ăn vài miếng, nhưng khi thấy bạn thả câu, xin lỗi, tôi phải đi đây.

THIÊN CƠ CỤC 23: NHIỀU LƯƠNG HOÀN ĐIỀN CỤC

Trong Thiên Cơ 38 cục, có một thủ đoạn bày mưu rất hèn hạ, gọi là Nhiều Lương Hoàn Điền Cục.

Bọn tư bản Mỹ hiện nay đang dựa vào thủ đoạn này để bòn rút của cải trên toàn thế giới. Thủ phủ nhà Minh, Thảm Vạn Tam năm xưa cũng dựa vào thủ đoạn bản thủ này để làm giàu từ hai bàn tay trắng, trong vòng mười năm đã trở nên giàu có tột bậc.

Cái tên Nhiều Lương Hoàn Điền được đặt theo chiến lược làm giàu của Thảm Vạn Tam, giống như ngày nay trên các nền tảng mạng xã hội, đủ loại "ma quỷ" đều muốn dạy bạn kiếm tiền, nhưng những người dạy bạn kiếm tiền đều muốn kiếm tiền của bạn. Nguồn gốc của câu nói này chính là từ Nhiều Lương Hoàn Điền Cục mà chúng ta sẽ nói đến hôm nay.

Vào cuối thời Nguyên, đầu thời Minh, chiến tranh liên miên, hai cha con nhà họ Thảm đã chạy đến vùng Giang Nam ngày nay để tránh loạn. Nhà họ Thảm làm nông mấy đời, cũng coi như là những người thợ lành nghề trên đồng ruộng, biết cách khai hoang, đào mương, dẫn nước, gieo hạt. Lúc đó, vì chiến tranh, khắp nơi đều là nạn dân, ruộng hoang không ai nhận cũng rất nhiều. Hai cha con nhà họ Thảm đã nghĩ ra một cách kiếm sống, họ khai hoang ruộng đất, nhưng không tự canh tác, mà cho những người tị nạn thuê để trồng trọt, đồng thời dạy họ các kỹ thuật canh tác, đổi lấy tiền và lương thực. Chẳng bao lâu sau, Chu Nguyên Chương lên ngôi, chiến tranh kết thúc, nhà họ Thảm nghiễm nhiên trở thành địa chủ lớn nhất vùng Giang Nam. Cách làm Nhiều Lương Hoàn Điền đã trở thành câu chuyện làm giàu kinh điển thời bấy giờ, được lưu truyền rộng rãi.

Ngày cả ngày nay, chuyển giao công nghệ, cho thuê tư liệu sản xuất, cung cấp nền tảng giao dịch vẫn là những cách làm giàu nhanh nhất. Sau đó, Thảm Vạn Tam chuyển sang kinh doanh, mở ngân hàng, cho vay nặng lãi, trong vòng mười năm đã tích lũy được hàng trăm triệu lượng bạc trắng. Tốc độ kiếm tiền của ông thậm chí còn khiến Chu Nguyên Chương giật mình. Từ đầu đến cuối, Thảm Vạn Tam chưa từng gieo một hạt lúa, chưa từng sản xuất một cái cốc, nhưng lại thu được phần lớn lợi nhuận từ nông nghiệp, công nghiệp và thương mại. Lần đầu tiên cho người đời thấy sức mạnh của vận hành tư bản. Lúc đó, Chu Nguyên Chương cũng nhận ra điều bất ổn, tiền đều bị ông ta kiếm hết, vậy những người nông dân, công nhân thực sự làm việc thì ăn gì? Nếu thương nhân quá giàu có, tiếp theo chắc chắn sẽ là câu kết quan thương, tham ô,

khiến dân chúng lầm than. Nghĩ đến đây, Chu Nguyên Chương không khỏi rùng mình, liền sai người tịch thu tài sản của Thẩm Vạn Tam.

Quay trở lại chủ đề hôm nay, logic cốt lõi của Nhiều Lương Hoàn Điền, nói trắng ra là bán tương lai, bán khả năng. Rất nhiều mô hình kinh doanh, hình thức kinh doanh ngày nay đều được xây dựng trên cơ sở này, ví dụ như bảo hiểm, nhà ở hình thành trong tương lai, các khóa học làm giàu trên mạng, và cả việc donate cho các streamer để được kết bạn. Đều là dùng tiền của bạn bây giờ để đổi lấy khả năng trong tương lai. Bạn đưa lúa cho tôi, tôi cho bạn thuê đất, sau này toàn bộ thu hoạch trên đất đều là của bạn. Chỉ cần mua khóa học của tôi, sau này bạn có thể làm giàu. Chỉ cần donate cho tôi, bạn sẽ có được thông tin liên lạc của tôi, còn sau đó thì bạn cứ tha hồ tưởng tượng. Kể cả vị đại gia nợ 20.000 tỷ mà vẫn có thể làm ô tô ở nước ngoài, bạn có biết những người làm bất động sản thời đó làm giàu bằng cách nào không? Nói ra bạn có tin không? Đây là lời của một đại gia bất động sản. Lúc đó, ông ta chỉ cần vay mượn bạn bè, gom góp được hơn 1 triệu tệ là đã bắt đầu làm bất động sản rồi. Tức là chỉ với 1 triệu tệ đã có thể "cầm trịch" dự án hàng tỷ đồng, chẳng khác nào "tay không bắt giặc". Quan trọng là thời đó, làm gì cũng trúng. Chỉ đến khi thị trường bình ổn, ngành nghề ngày càng được quy định chặt chẽ hơn, tôi mới dám kể cho các bạn nghe những chiêu trò này.

Giả sử chúng ta góp vốn 1 triệu tệ, mở một công ty bất động sản, dùng số tiền này làm tiền đặt cọc để đầu giá đất. Có người sẽ hỏi, trong túi không có tiền, lấy gì mà đầu giá đất? Đừng vội, nếu không thì sao gọi là Nhiều Lương Hoàn Điền? Tiền để kiểm tra vốn và đầu giá đất có thể vay từ các nguồn vốn tư nhân địa phương, họ cũng gần như không có rủi ro, sau khi trúng thầu, mảnh đất đó chính là tài sản thế chấp. Thời đó, thị trường bất động sản bùng nổ, đất là "vàng ròng". Có thể có bạn lại thắc mắc, vay được tiền, mua được đất rồi, lấy gì mà xây nhà? Đây hoàn toàn không phải là vấn đề. Sau khi có được đất, không cần vội vàng thi công, trước tiên tìm người vẽ bản thiết kế, quảng cáo, tiếp thị, sau đó bán luôn, đó chính là nhà ở hình thành trong tương lai mà mọi người vừa yêu vừa ghét. Đợi bán hết nhà, tiền quay trở lại túi, trả tiền đất, trừ đi chi phí xây dựng, chi phí bàn giao, có thể còn lại vài tỷ, chúng ta chia nhau, phải không? Tất nhiên, bây giờ chiêu này không còn hiệu quả nữa, nhà không còn khan hiếm, tiền mua nhà cũng được chuyển vào tài khoản giám sát chuyên dụng, chỉ khi nào nhà xây xong mới được rút ra. Vì vậy, bạn biết tại sao bây giờ có nhiều dự án xây xong rồi mới bỏ hoang, lý do là ở chỗ đó, kiếm được chút nào hay chút đó. Mặc dù Nhiều Lương Hoàn Điền là một mưu kế nổi tiếng, nhưng tôi vẫn phải nhắc nhở các bạn, "hoàn điền" có rủi ro, "nhiều lương" cần thận trọng.

THIÊN CƠ CỤC 24: TAM TIÊN HIỂN ĐỈNH CỤC

Trong Thiên Cơ 38 cục, có một dương mưu đỉnh cao mà Hán Vũ Đế, Tào Tháo, và cả Đinh Nguyên Anh trong phim "Thiên Đạo" đều từng sử dụng, nhưng hiện nay những người chơi giỏi nhất lại là các chính trị gia Mỹ.

Điều đáng ghét của dương mưu là mọi thứ đều diễn ra công khai, bạn biết đó là một cái bẫy, nhưng bạn không thể phá giải được.

Hôm nay chúng ta sẽ nói về Tam Tiên Hiến Đỉnh Cục, một mưu kế nổi tiếng trong Thiên Môn, được cho là có thể thay đổi thiên hạ. Các bạn đã xem Tây Du Ký chưa? "Đỉnh" trong Tam Tiên Hiến Đỉnh chính là ba bảo vật của tiên giới: đào tiên, tiên đan và nhân sâm quả. Ba bảo vật này lần lượt do Vương Mẫu Nương Nương, Thái Thượng Lão Quân và Trần Nguyên Đại Tiên quản lý.

Các bạn đã bao giờ nghĩ tại sao sư phụ của Ngô Không không phải là Đường Tăng, mà là chùm nho? Tại sao sư phụ lại không cho Ngô Không nói mình là đồ đệ của ông? "Từ nay về sau, không được nói người là đồ đệ của ta." Tại sao lại có một con khỉ tự nhiên sinh ra từ đá? Tại sao khi Ngô Không đại náo thiên cung, Ngọc Hoàng không tự mình ra tay mà lại sai Phật Tổ Như Lai đến hàng phục Ngô Không? Thực chất, Tam Tiên Hiến Đỉnh Cục là một ván cờ lớn do Ngọc Hoàng bày ra, mục đích là để ba vị tiên này giao nộp nguồn lực cốt lõi trong tay cho Ngọc Hoàng quản lý. Có người hỏi, tại sao Ngọc Hoàng không trực tiếp ra lệnh cho họ? Chỉ cần Ngọc Hoàng ra lệnh, họ sẽ phải giao nộp nguồn lực, tại sao phải làm phức tạp như vậy?

Hãy thử tưởng tượng, nếu bạn là ông chủ của một công ty, dưới quyền có ba nhân viên bán hàng giỏi, nắm giữ ba khách hàng lớn nhất của công ty, hàng tháng họ đều kiếm được rất nhiều tiền hoa hồng từ ba khách hàng này. Nếu bạn yêu cầu họ giao nộp khách hàng lớn để bạn phân bổ và quản lý, chẳng phải là trực tiếp động chạm đến lợi ích cốt lõi của họ sao? Làm sao bạn có thể đảm bảo rằng họ sẽ không mang khách hàng đến công ty khác? Ngọc Hoàng cũng lo lắng rằng các vị tiên này sẽ lợi dụng nguồn lực trong tay để tạo phản, hoặc không tuân theo quản lý. Vì vậy, một con khỉ tự nhiên sinh ra từ đá, đại náo thiên cung, phá hoại vườn đào tiên của Vương Mẫu Nương Nương, phá hủy lò luyện đan của Thái Thượng Lão Quân, trên đường đi Tây Thiên còn phá hủy cả cây nhân sâm quả của Trần Nguyên Đại Tiên. Khi Ngô Không đại náo thiên cung, các vị thần tiên đều bó tay, Ngọc Hoàng mới sai Phật Tổ Như Lai dùng núi Ngũ Hành Sơn để trấn áp Ngô Không. Sau khi cây nhân sâm quả bị đổ, lại nhờ Quan Âm Bồ Tát dùng nước thánh để cứu sống cây nhân sâm quả. Làm như vậy, việc yêu cầu giao nộp nguồn lực sẽ dễ dàng hơn nhiều, phải không?

Các bạn đã xem phim "Thiên Đạo" chưa? Trong phim, Đinh Nguyên Anh đã hướng dẫn Hàn Sở Phong dùng chiến thuật "lùi một bước để tiến ba bước" để cạnh tranh chức chủ tịch, và lên kế hoạch giúp công ty Cách Luật Tư dùng mưu kế "lấy nhỏ thắng lớn" để đánh bại tập đoàn Lạc Thịnh. Thực chất, đó đều là những thủ đoạn bày mưu. Hàn Sở Phong trong "Thiên Đạo" được chủ tịch cũ tiến cử làm chủ tịch tiếp theo trước khi qua đời, nhưng điều này không phù hợp với quy định của hội đồng quản trị. Hai phó chủ tịch có thâm niên hơn không phục, muốn cạnh tranh. Lúc này, Đinh Nguyên Anh khuyên Hàn Sở Phong rút lui, thể hiện thái độ cao thượng, thực chất là để hai phó chủ tịch tranh đấu với nhau. Mục đích của doanh nghiệp là lợi nhuận, sau một thời gian dài đấu đá nội bộ, lợi nhuận của công ty giảm sút, Hàn Sở Phong được mời ra làm chủ tịch một cách hợp lý, hơn nữa còn là tiếp quản với tư thế "cứu tinh". Đó chính là Tam Tiên Hiến Đỉnh Cục.

Nếu bạn hiểu được nguyên lý này, bạn sẽ hiểu tại sao sau khi trọng dụng Thương Ưởng, Tần Vương vẫn kiên quyết thực hiện cải cách của Thương Ưởng. Thời đó, nước Tần đầy rẫy các thế lực quý tộc và ngoại thích, sự tồn tại của họ khiến nước Tần khó phát triển, chứ đừng nói đến việc thống nhất sáu nước sau này.

Lúc đó, có một chàng trai trẻ tên là Thương Ưởng, chủ động đề xuất cải cách. Tần Vương rất vui mừng. Một mặt, ông có thể nhân cơ hội này để làm suy yếu thế lực ngoại thích, mặt khác có thể đổ hết mọi oán hận của quý tộc và ngoại thích lên đầu Thương Ưởng. Đến khi mâu thuẫn lên đến đỉnh điểm, Tần Vương chỉ cần hy sinh Thương Ưởng, thể hiện thái độ bất lực, thực chất mục tiêu của ông đã đạt được.

Còn rất nhiều ví dụ tương tự, như "Thôi Ân Lệnh" của Hán Vũ Đế, "Tiểu Hồ Phân Lương" của Tào Tháo, đều là ứng dụng khéo léo của Tam Tiên Hiến Đỉnh Cục. Ví dụ, bạn là ông chủ của một công ty bán hàng, nhân viên bán hàng của bạn rất giỏi, nhưng vì nắm giữ nguồn lực cốt lõi nên không nghe lời bạn, bạn phải làm sao? Những ông chủ biết bày mưu sẽ tìm một "lính mới", đưa ra mức giá thấp hơn, để anh ta cạnh tranh với những nhân viên bán hàng giỏi kia, gây rối, khiến khách hàng nghi ngờ, sau đó để các nhân viên bán hàng trút giận lên "lính mới" này. Đến lúc đó, bạn sẽ ra mặt giải quyết, đuổi việc "lính mới" trước mặt mọi người, như vậy ai cũng hài lòng. Cuối cùng, để xoa dịu khách hàng, với tư cách là ông chủ, bạn sẽ đích thân đến gặp khách hàng, đưa ra một số ưu đãi. Đó chính là Tam Tiên Hiến Đỉnh Cục.

Logic cốt lõi là chuyển giao mâu thuẫn, biến mâu thuẫn giữa các chủ thể thành mâu thuẫn giữa chủ thể và "con rối", cuối cùng công khai giải quyết "con rối". Nói đến đây, có một sự kiện gần đây khá nóng, tôi không tiện nói rõ, ai hiểu thì tự hiểu nhé.

THIÊN CƠ CỤC 25: THẠCH TRUNG TỄ DU CỤC

Trong Thiên Cơ 38 cục, có một cục gọi là Thạch Trung Tễ Du Cục, "đãi tinh kiệt lực", nghĩa là suy nghĩ cho cấp trên, chu đáo hơn cả cấp trên. Hình ảnh này miêu tả thái độ nỗ lực giải quyết vấn đề cho cấp trên, suy nghĩ chu toàn.

Vào những năm cuối đời Khang Hi, quốc khó trống rỗng, ông phái người đi đòi nợ, nhưng không ai muốn nhận nhiệm vụ có thể đắc tội với người khác này. Lúc này, Dận Chân, con trai thứ tư của Khang Hi, đã dũng cảm đứng ra, bày tỏ quyết tâm của mình: "Con nguyện làm một cô thần." Câu nói này khiến Khang Hi rất hài lòng. "Cô thần" ở đây chỉ người đứng ngoài các phe phái.

Trong lịch sử, bề tôi thường lấy lòng vua chúa bằng hai cách: một là làm trung thần, hai là làm năng thần. Cảnh giới cao nhất của "cô thần" là vừa trung thành vừa có năng lực. Dận Chân không màng danh lợi cá nhân, toàn tâm toàn ý vì triều đình, vì hoàng thượng, nên rất được Khang Hi tin tưởng.

Một ví dụ khác là Nhâm Bá An, một tiểu lại ở bộ Lại. Ông ta lợi dụng chức vụ của mình ở bộ Lại để ghi chép lại những lỗi lầm của các quan lại, gọi là "Bách quan hành thuật", sau đó dùng nó để uy hiếp, ép buộc các quan lại lớn nhỏ trong sáu bộ phải nghe theo mình, khiến trăm quan lo sợ, bất an. Khi Dận Tự và Dận Đường có được "Bách quan hành thuật", họ coi nó như bảo vật, định dùng nó để khống chế trăm quan. Tuy nhiên, Dận Chân và Dận Tự đã lấy được tài liệu này, và trước mặt các hoàng tử và đại thần khác, đã đốt nó đi. Khang Hi biết chuyện, ban đầu rất tức giận, hỏi Dận Chân tại sao lại tự ý đốt tài liệu. Dận Chân trả lời: "Để ổn định lòng người, con đã suy nghĩ kỹ lưỡng, trăn trở ngày đêm. Việc này cần phải xử lý thận trọng, vừa không làm tổn hại đến thể diện của hoàng gia, vừa không làm rối loạn triều chính. Chỉ có cách trưng trị kẻ cầm đầu để răn đe bọn gian thần, thiêu hủy bằng chứng để ổn định lòng người. Như vậy, lòng người sẽ tự nhiên ổn định, các phe phái sẽ không nổi lên, vua tôi hòa thuận, tiểu nhân cũng không có cơ hội làm bậy. Nếu phụ hoàng cho rằng con sai, con nguyện tự chịu trách nhiệm." Những lời này nói rất mạch lạc, lý lẽ đầy đủ, vừa kín đáo vừa rõ ràng, thể hiện lòng trung thành của Dận Chân đối với đất nước và bách tính. Khang Hi không khỏi gật đầu đồng ý, nhìn Dận Chân với con mắt khác.

Câu chuyện này thể hiện hai cách sử dụng Thạch Trung Tễ Du khác nhau. Trong ví dụ đầu tiên, Dận Chân với tư cách là một trung thần, vì đất nước, đã chủ động đảm nhận nhiệm vụ khó khăn, giành được sự đánh giá cao và tôn trọng của Khang Hi. Còn trong ví dụ thứ hai, Dận Chân thông qua việc đốt tài liệu, lấy việc duy trì sự ổn định của triều đình và uy nghiêm của hoàng gia làm

điểm xuất phát, thể hiện phẩm chất cao quý, suy nghĩ thấu đáo, vì lợi ích lâu dài của đất nước.

Suy nghĩ cho cấp trên và tích cực giải quyết vấn đề không chỉ là nghe lời răm rắp, mà còn cần có trách nhiệm và trí tuệ. Thông qua việc suy nghĩ kỹ lưỡng, cân nhắc hợp lý, và lấy lợi ích của quốc gia và tập thể làm điểm xuất phát, chúng ta có thể ứng phó tốt hơn với những thách thức, giành được sự công nhận và tin tưởng của cấp trên. Đồng thời, điều này cũng nhắc nhở chúng ta rằng chỉ có những người thực sự đặt lợi ích chung lên hàng đầu, vừa có lòng trung thành vừa có năng lực, mới có thể giành được sự tôn trọng và đánh giá cao thực sự.

Dận Chân, bằng hành động tưởng chừng như “phản nghịch” – đốt “Bách quan hành thuật,” lại đạt được mục đích cuối cùng: chiếm trọn niềm tin của Khang Hi. Ông ta đã khéo léo “ép dầu từ trong đá,” biến một tình huống bất lợi thành một cơ hội để thể hiện lòng trung thành và trí tuệ của mình. Thạch Trung Tễ Du, nó không chỉ đơn thuần là xu nịnh, lấy lòng cấp trên, mà còn là một nghệ thuật tinh vi, đòi hỏi sự tính toán, sắp đặt, và diễn xuất tài tình.

Nhâm Bá An, tuy nắm trong tay “Bách quan hành thuật,” một thứ vũ khí lợi hại có thể khống chế cả triều đình, nhưng lại thiếu tầm nhìn chiến lược. Ông ta chỉ nhìn thấy lợi ích trước mắt, mà không lường trước được hậu quả lâu dài. So với Dận Chân, Nhâm Bá An chỉ là một kẻ tiểu nhân, tầm thường, “cầm đèn chạy trước ô tô.” Chính sự hạn hẹp trong tư duy, sự thiên cận trong hành động đã khiến ông ta tự chuốc lấy thất bại.

Thạch Trung Tễ Du Cục, cái tên này hàm chứa một ý nghĩa sâu xa. “Thạch” (đá) tượng trưng cho những khó khăn, thử thách, những tình huống “cứng rắn” tưởng chừng như không thể lay chuyển. “Trung” (trong) ngụ ý sự thâm sâu, kín đáo, không dễ dàng bị phát hiện. “Tễ” (ép) thể hiện sự khéo léo, tinh vi trong cách thức hành động. “Du” (dầu) tượng trưng cho lợi ích, thành quả mà người ta mong muốn đạt được.

Nói cách khác, Thạch Trung Tễ Du Cục là nghệ thuật biến những khó khăn, thử thách thành cơ hội để đạt được lợi ích, là khả năng “ép dầu từ trong đá,” biến những điều bất lợi thành có lợi. Nó đòi hỏi người sử dụng phải có tầm nhìn chiến lược, sự nhạy bén trong phán đoán, và khả năng diễn xuất tài tình. Chỉ có như vậy, mới có thể “đãi tinh kiệt lực,” suy nghĩ cho cấp trên, chu đáo hơn cả cấp trên, và cuối cùng đạt được mục đích của mình.

THIÊN CƠ CỤC 26: THỦY MẠN KIM SON CỤC

Trong Thiên Cơ 38 cục, có một thủ đoạn bày mưu vô cùng đáng sợ, gọi là Thủy Mạn Kim Sơn Cục.

Cục này cực kỳ nguy hiểm, người rơi vào bẫy không những không thể thoát ra, mà còn có kết cục vô cùng bi thảm.

Tương truyền, vào năm Khang Hi thứ 47, Lĩnh Phu, đại thần tổng quản nội vụ, mang theo thánh chỉ điều binh có ấn tín của Thái tử, dẫn theo 2.000 kỵ binh xông vào hành cung của Khang Hi. May mắn là thị vệ Trương Ngũ ca phát hiện kịp thời, mới tránh được một cuộc binh biến kinh hoàng. Sau khi điều tra, thánh chỉ điều binh đó không phải do Thái tử Dận Chân tự tay viết, mà là có người muốn hãm hại Thái tử, giả mạo chữ viết của Thái tử, ra lệnh cho Lĩnh Phu điều binh bao vây hành cung, tạo ra giả tượng Thái tử tạo phản. Hoàng đế Khang Hi nổi giận, ra lệnh truy tìm kẻ giả mạo chữ viết. Mọi người cẩn trọng nhìn chữ viết trên thánh chỉ, thấy nó rất giống chữ của Thái tử, nhưng từ nét chữ nhỏ kiểu Vương thể cổ tình bắt chước chữ của Thái tử, lại thấy giống chữ của Dận Tường, tức Thập Tam a ca. Khang Hi kinh hoàng và tức giận, phê truất Thái tử, giam cầm Dận Tường. Nhưng người thực sự tạo ra thánh chỉ giả mạo này lại là Dận Trinh, tức Thập Tứ a ca. Hắn ta muốn hãm hại Thái tử, nhưng lại sợ bị liên lụy, nên đã bắt chước chữ viết của Dận Tường để tạo ra thánh chỉ điều binh này, vừa hãm hại Thái tử, vừa đổ tội cho Dận Tường, "một mũi tên trúng hai đích", vô cùng tàn nhẫn.

Thủy Mạn Kim Sơn, nghe qua đã thấy hiểm ác, tàn nhẫn. Nó không chỉ đơn thuần là hãm hại, mà còn là sự tính toán thâm độc, mượn đao giết người, đẩy đối thủ vào chỗ chết mà không để lại dấu vết. Dận Trinh, một kẻ mưu mô xảo quyệt, đã vận dụng cục này một cách “xuất quỷ nhập thần”, khiến cả Thái tử lẫn Dận Tường đều rơi vào bẫy của hắn, bản thân lại đứng ngoài, ung dung hưởng lợi. Đúng là "gậy ông đập lưng ông", nhưng "ông" ở đây lại là hai người khác nhau.

Trong xã hội hiện đại, Thủy Mạn Kim Sơn không còn chỉ là chuyện trong cung cấm, mà nó đã len lỏi vào từng ngõ ngách của cuộc sống. Nơi công sở, bạn có thể thấy đồng nghiệp “ném đá giấu tay,” đổ lỗi cho bạn những sai lầm mà họ gây ra. Trong kinh doanh, đối thủ có thể dùng chiêu trò bản thủ, tung tin đồn thất thiệt để hạ bệ uy tín của bạn. Thậm chí, ngay cả trong các mối quan hệ cá nhân, cũng không tránh khỏi những kẻ “hai mặt,” sẵn sàng “đâm sau lưng” bạn bất cứ lúc nào.

Cái đáng sợ của Thủy Mạn Kim Sơn không chỉ nằm ở sự tàn nhẫn, mà còn ở sự tinh vi, khó lường. Kẻ bày cục thường ẩn mình trong bóng tối, giật dây, thao túng, khiến nạn nhân không thể nào tìm ra được bằng chứng để minh oan cho mình. Họ giống như những con “cá sấu” ẩn mình dưới nước, lặng lẽ chờ đợi con mồi sập bẫy. Và một khi đã rơi vào bẫy, bạn sẽ khó lòng thoát ra được, giống như bị cuốn vào một dòng nước xoáy, càng vùng vẫy càng lún sâu.

Vậy làm sao để phòng tránh Thủy Mạn Kim Sơn? Không có cách nào chắc chắn tuyệt đối, nhưng có một điều bạn cần phải luôn ghi nhớ: "Cẩn tắc vô áy náy." Hãy luôn cân trọng trong lời nói, hành động của mình. Đừng để lại bất kỳ sơ hở nào cho kẻ khác lợi dụng. Và quan trọng nhất, hãy luôn tỉnh táo, sáng suốt, để có thể nhận ra những dấu hiệu bất thường, những âm mưu đang được giăng ra xung quanh mình. Đừng để mình trở thành "con tốt thí mạng" trong ván cờ của kẻ khác.

THIÊN CƠ CỤC 27: THUẬN TRẠI CỐC QUÁN CỤC

Trong Thiên Cơ 38 cục, có một thủ đoạn bày mưu đỉnh cao gọi là Thuận Tái Cốc Quán Cục.

Năm xưa, Mỹ đã dùng chiêu này khiến Nhật Bản suy yếu suốt nửa thế kỷ. Thời Xuân Thu Chiến Quốc, Quân Trọng của nước Tề cũng dựa vào thủ đoạn này để tiêu diệt nước Lỗ mà không tốn một binh lính nào. Cho đến ngày nay, vẫn còn không ít kẻ "tra nam" và gian thương sử dụng chiêu trò hèn hạ này. Tiếp theo, chúng ta sẽ cùng tìm hiểu về những mảnh khóc trong Thuận Tái Cốc Quán Cục.

Năm xưa, nước Tề muốn tiêu diệt nước Lỗ, nhưng nước Lỗ binh hùng tướng mạnh, dân số đông đúc, đánh nhau chưa chắc đã thắng. Vì vậy, thừa tướng nước Tề là Quản Trọng đã nghĩ ra một kế. Lúc đó, nước Lỗ nổi tiếng với một loại vải gọi là Lỗ Cảo, dùng để may quần áo rất đẹp. Quản Trọng liền cho nước Tề nhập khẩu Lỗ Cảo với số lượng lớn, nhanh chóng đẩy giá Lỗ Cảo lên cao ngất ngưỡng. Người dân thấy làm Lỗ Cảo kiếm tiền nhanh, ai còn muốn làm ruộng nữa? Cứ có tiền là mua lương thực thôi. Đột nhiên một ngày, nước Tề ngừng mua Lỗ Cảo của nước Lỗ, cũng không bán lương thực cho họ nữa. Vải của nước Lỗ không bán được, ruộng đất bỏ hoang, trong chốc lát, dân chúng lâm than, nước Tề không tốn sức đã tiêu diệt được nước Lỗ. Nhưng Quản Trọng nằm mơ cũng không ngờ rằng, chiêu này của mình lại trở thành "át chủ bài" của Mỹ 2000 năm sau.

Những năm 1980, Mỹ liên tục hạ lãi suất, thực hiện chính sách nói lỏng tiền tệ, một lượng lớn đô la Mỹ chảy vào Nhật Bản, khiến bong bóng bất động sản và chứng khoán của Nhật Bản phình to, giá đất ở Tokyo tương đương với hơn nửa nước Mỹ. Những người trẻ tuổi không còn đi làm nữa, đều đổ xô đi đầu cơ chứng khoán và bất động sản. Chẳng bao lâu sau, Mỹ tuyên bố tăng lãi suất. Nhật Bản bị ràng buộc bởi Hiệp định Plaza, buộc phải tăng lãi suất theo. Đô la Mỹ hồi hương khiến bong bóng bất động sản của Nhật Bản vỡ tung, nhà cửa trong tay người trẻ trở thành đồ bỏ đi, cổ phiếu trở thành giấy lộn. Nhật Bản, nền kinh tế lớn thứ hai thế giới lúc bấy giờ, rơi vào cảnh khốn cùng, và im hơi lặng tiếng trong suốt hai ba mươi năm sau đó.

Nhiều bạn có thể đã nghe qua hai ví dụ trên, có thể có người sẽ nói, đây chẳng phải là lợi dụng lòng tham của mỗi người để thao túng sao? Bí mật công khai này có gì mà phải làm âm ỉ lên? Nhưng nếu thực sự như vậy, thì Thuận Tái Cốc Quán Cục không xứng đáng nằm trong Thiên Cơ 38 cục.

Sự thật có đúng như vậy không? Thuận Tái Cốc Quán thực chất không phải lợi dụng lòng tham, mà là lợi dụng quán tính tư duy. "Thất tình lục dục" và lòng tham là những điểm yếu mà hầu hết mọi người đều nhận thức được, nhưng quán tính tư duy lại là lỗ hổng mà hầu hết mọi người không nhận ra.

Người nước Lỗ năm xưa chắc chắn nghĩ rằng Lỗ Cảo sẽ luôn được ưa chuộng. Người Nhật năm xưa cũng nghĩ rằng thị trường bất động sản và chứng khoán sẽ luôn tăng. Cho đến ngày nay, vẫn có người nghĩ rằng mua nhà sẽ không lỗ, "đu đỉnh" vẫn là "bài ca muôn thuở" của các nhà đầu tư nhỏ lẻ trên thị trường chứng khoán. Đó chính là quán tính tư duy. Một khi quán tính tư duy của bạn hình thành, bạn sẽ bị thao túng để làm bất cứ điều gì. Bạn đã bao giờ thấy những người bị hai cảnh sát kẹp giữa, nhưng vẫn tìm cách chuyển tiền cho kẻ lừa đảo chưa? Không cần phải nghĩ, chắc chắn kẻ lừa đảo đã cho họ "ném mùi" lợi nhuận đầu tư không chỉ một lần. Đó chính là quán tính của P2P khét tiếng năm xưa. Một khi quán tính hình thành, lý trí sẽ không còn tác dụng.

Tôi sẽ kể cho các bạn nghe một ví dụ trong giới "tra nam", nghe xong các bạn sẽ biết rằng tất cả các chiêu trò tình cảm trên thị trường đều chỉ là "học trò" trước mặt Thuận Tái Cốc Quán.

Một người bạn "hải vương- cao thủ tình trường" đã dạy tôi một chiêu, đó là khi bạn thêm WeChat của một cô gái mà bạn thích, đừng suy nghĩ quá nhiều về cách mở lời, cứ hỏi thẳng: *"Số điện thoại của em là gì?"* Khả năng cao là cô ấy sẽ cho bạn biết. Sau đó, bạn gọi điện thoại cho cô ấy, nói chuyện vài câu là được. Đó là lần giao tiếp đầu tiên của các bạn. Tiếp theo, mỗi ngày bạn đều đưa ra một yêu cầu nhỏ, ví dụ như thêm QQ, follow nhau trên Weibo, follow TikTok, Kuaishou, Xiaohongshu, v.v. Nếu cô ấy đồng ý tất cả những yêu cầu trên, thì những yêu cầu sau đó bạn có thể "nâng cấp", ví dụ như: "Mời anh một ly trà sữa được không?", "Mình đi ăn kem đi" v.v. Tất nhiên, trong quá trình này, bạn cũng cần phải bỏ ra một chút công sức, không thể chỉ "xin xỏ" suông. Nếu đối phương đều đáp ứng yêu cầu của bạn, nghĩa là cô ấy đã hình thành thói quen không từ chối yêu cầu của bạn. Một khi quán tính tư duy đã hình thành, bạn đã có thể kiểm soát cô ấy. Phần còn lại thì không cần tôi nói nữa.

Tất nhiên, ngoài quán tính tư duy, các thủ đoạn bày mưu khác trong Thiên Cơ còn lợi dụng các lỗ hổng như tính xu hướng bầy đàn, tính cân bằng, thậm chí cả lỗ hổng giới tính, v.v.

THIÊN CƠ CỤC 28: THUẦN CÂU ĐÌNH HOA CỤC

Trong Thiên Cơ 38 cục, có một tuyệt chiêu gọi là "Hạnh Lâm Hồi Xuân Pháp", nhưng vì nó đã gây ra một thảm họa chưa từng có trong lịch sử nhân loại cách đây 400 năm, nên sau này được đổi tên thành Thuần Câu Đình Hoa Cục.

Các "cá mập" tài chính như George Soros, Warren Buffett, và cả tỷ phú Elon Musk hiện nay đều là "fan trung thành" của cục này. Nhưng bạn chắc chắn không ngờ rằng, người sáng tạo ra thủ đoạn này lại là một danh y thời Đông Hán của Trung Quốc.

Cuối thời Đông Hán, dịch bệnh hoành hành, trong 30 năm đã có 12 trận đại dịch, xác người la liệt, nhà cửa trống rỗng. Nhưng "đại dịch sinh ra danh y", thời Đông Hán có ba người được gọi là danh y, một là Hoa Đà, hai là Trương Trọng Cảnh, và ba là Đồng Phụng. Đối mặt với dịch bệnh, Hoa Đà nghiên cứu cách chữa trị, Trương Trọng Cảnh tập trung vào phòng ngừa, còn Đồng Phụng, với tư cách là một "trừ tướng" trong Thiên Môn, lại nghĩ cách diệt trừ tận gốc dịch bệnh.

Đồng Phụng từ nhỏ đã học y, y thuật cao siêu, thường xuất hiện trong các câu chuyện dân gian về việc chữa bệnh cứu người, đặc biệt là câu chuyện ông cứu một nàng công chúa. Ông được ban thưởng ruộng đất, sau đó ở ẩn tại đó, ngày ngày chữa bệnh cho người nghèo, không lấy tiền. Sau khi chữa khỏi bệnh, người bệnh sẽ trồng một cây mơ bên cạnh nhà ông, bệnh nặng thì trồng năm cây, bệnh nhẹ thì trồng một cây. Vài năm sau, ruộng bên ngoài đã trồng đầy mơ, tạo thành một khu rừng mơ (Hạnh Lâm). Mùa thu, cây mơ kết trái, ông liền xây một kho thóc, nói với người dân xung quanh rằng họ có thể mang lương thực đến đổi mơ. Hạt mơ và quả mơ đều có tác dụng thanh phế, trừ đờm, cộng thêm danh tiếng của danh y Đồng Phụng, mọi người đều đồn rằng ăn mơ có thể phòng chống dịch bệnh. Chẳng mấy chốc, mơ đã bị đẩy giá lên cao ngất ngưởng, đến mức lương thực cũng không đổi được một quả mơ. Người dân bình thường tất nhiên không mua nổi, nhưng các quan lại giàu có từ khắp nơi đổ về, dùng rất nhiều lương thực để đổi mơ, nhanh chóng lấp đầy kho thóc. Nói đến đây, nhiều người sẽ cho rằng Đồng Phụng không có ý đức, đẩy giá lên cao. Nhưng mọi người không biết rằng, nguồn gốc của dịch bệnh thực chất là do nạn đói liên miên. "Tam Quốc Chí" ghi chép về tình hình lúc bấy giờ chỉ bằng sáu chữ: "Năm đói kém lớn, người ăn thịt lẫn nhau". Người chết nhiều, xác chết không được xử lý đúng cách, thậm chí còn xuất hiện tình trạng người ăn thịt người, nên dịch bệnh tất nhiên sẽ hoành hành. Vì vậy, muốn giải quyết tận gốc dịch

bệnh, thực chất là phải giải quyết nạn đói. Quả nhiên, khi nạn đói xảy ra, Đồng Phụng lập tức mở kho cứu đói, cứu sống vô số người dân địa phương.

Vì vậy, danh tiếng "thánh y" của ông ngày càng vang xa. Điều này không chỉ thể hiện y thuật cao siêu và y đức cao cả của ông, mà quan trọng hơn là trí tuệ phi thường của ông khi đối mặt với thiên tai. Nhưng Đồng Phụng nằm mơ cũng không ngờ rằng, trí tuệ của ông lại được truyền ra nước ngoài. Những người nước ngoài này đã thay thế cây mơ cứu người bằng hoa tulip, và kết quả không phải là "Hạnh Lâm Xuân Nhuận" (rừng mơ mùa xuân ấm áp), mà là một thảm họa chưa từng có.

Cuối thế kỷ 16, Đế chế Ottoman (Thổ Nhĩ Kỳ) đã xuất khẩu một loại hoa sang Hà Lan, gọi là hoa tulip. Người Hà Lan, với tư cách là "người vận chuyển trên biển", tất nhiên chưa từng thấy loại hoa kỳ lạ này, cả nước đều xôn xao. Giới quý tộc vô cùng thích thú, cài hoa lên đầu, cài lên người, thậm chí còn nhét vào trong tất. Sau một làn sóng "trồng cỏ", hoa tulip đã trở thành biểu tượng địa vị mạnh mẽ nhất lúc bấy giờ. Từ hoàng gia, quý tộc đến thường dân đều tranh nhau mua, khiến giá hoa tulip tăng vọt. Nhưng loại hoa này có một vấn đề, đó là thời gian trồng rất dài, nên mọi người chuyển sang đầu cơ củ tulip. Thị trường lúc đó điên cuồng đến mức, người ta nói rằng một bông hoa tulip đắt nhất có thể mua được cả một căn biệt thự bên bờ kênh đào Amsterdam. Nói một cách dễ hiểu, một bông hoa có thể đổi được một căn hộ cao cấp ở khu Thang Thần Nhất Phẩm hay Thâm Quyển Vịnh Nhất Hào. Trong tình hình này, ai còn muốn đi làm? Người nghèo, người giàu, quý tộc, hầu như đều dốc hết tài sản, đổ xô đầu tư. Không ngờ, sự sụp đổ đến nhanh chóng. Chưa đầy một tháng, giá hoa tulip đã giảm xuống gần bằng giá củ hành tây. Người ta nói rằng những kẻ đầu cơ lớn đã rút lui, khiến vô số người bán nhỏ lẻ phải bán tháo, thị trường sụp đổ. Một bông hoa đã "rửa tiền" cho cả một quốc gia, khiến vô số người tán gia bại sản. Mọi người bỗng nhiên tỉnh ngộ, hóa ra đây là cái bẫy do bọn quý tộc bày ra, sau này được gọi là "đỉnh hoa".

Gần đây, có một vị đại gia nói rằng xe điện của công ty ông có thể mua bằng Bitcoin, đã từng gây ra một làn sóng sốt ảo trên toàn cầu, sau đó thì không còn gì nữa. Bông hoa trên đầu con ngựa chắc chắn sẽ rơi xuống trong quá trình phi nước đại, cuối cùng trở thành "một đồng lông gà" dưới bánh xe lịch sử. Bạn đã ngộ ra chưa?

THIÊN CƠ CỤC 29: TỎA THÚ KHỐN THIÊN CỤC

Nếu bạn về nhà và bị người ta dí dao vào cổ, bạn sẽ làm gì?

Một cặp vợ chồng mới cưới bị bốn tên cướp có dao xông vào nhà cướp bóc. Vợ chồng khá giả, cô dâu trẻ đẹp, kết cục sẽ như thế nào? Hôm nay chúng ta sẽ nói về Tỏa Thú Khốn Thiên Cục trong Thiên Cơ 38 cục.

Bạn và vợ vừa về đến nhà, mở cửa, một luồng khí lạnh ập vào mặt, một con dao lạnh lẽo kề vào cổ bạn. Giọng nói hung dữ và tiếng thở hổn hển khiến bạn lạnh sống lưng. "Muốn sống thì đừng động đây!" Trước mặt bạn là bốn thanh niên hung hãn, vợ bạn cũng sợ hãi, định hét lên nhưng bị một tên bịt miệng, kẹp cổ, ngay lập tức im bật. Hai người bị trói chặt và bị nhốt vào hai phòng riêng biệt. Tên béo cầm đầu đến trước mặt bạn, đánh đập bạn một trận, ép bạn khai ra tiền bạc và mật khẩu thẻ ngân hàng. Ba tên còn lại vào phòng vợ bạn. Ban đầu, bạn nghĩ rằng chúng chỉ cướp tiền, cho đến khi nghe thấy tiếng hét thảm thiết của vợ từ phòng bên cạnh, bạn như chết lặng. Nhưng bạn biết rằng nếu khai hết ra cũng chưa chắc đã thoát nạn, không biết bốn tên này sẽ làm gì tiếp theo. Vì vậy, bạn khai ra số tài sản trong nhà, đưa ra hai thẻ ngân hàng, nói với tên cầm đầu rằng một thẻ không có nhiều tiền, thẻ còn lại có hơn 10.000 tệ tiền lương vừa nhận được. "Tha cho vợ tôi, tôi sẽ đi rút tiền với các anh." Bạn vẫn đang thăm dò đối phương. Nghe xong, bạn lại bị đánh một trận nữa, cho đến khi bạn nói ra mật khẩu thẻ ngân hàng. Tên béo cầm đầu cầm thẻ đi rút tiền, gọi một tên đàn em khác vào trông coi bạn. Tên này là người trẻ nhất trong nhóm. Bạn cố gắng khuyên nhủ hãn ta, nhưng không có tác dụng. Bạn quyết định đánh cược một phen, nói với tên này: "Đại ca của các anh có phải nói với các anh rằng trong thẻ chỉ có hơn 10.000 tệ không?" Hãn ta không trả lời bạn, mà tát bạn vài cái. "Hãn ta cũng dặn tôi như vậy, không cho tôi nói với các anh số tiền thực sự, nếu không sẽ giết tôi." "Thực ra trong thẻ có hơn 200.000 tệ." Bạn tiếp tục nói. Tên này vẫn im lặng. Bạn nói tiếp: "Các anh làm việc phi pháp, bán mạng cho đại ca của các anh, hãn ta lại nuốt trọn số tiền đó, đáng không? Chỉ cần anh đảm bảo an toàn cho tôi, trong tài khoản chứng khoán của tôi còn hơn 500.000 tệ, tôi sẽ cho riêng anh, chỉ cần đừng làm hại tôi và vợ tôi, để đồng bọn của anh đi đi." Chưa nói xong, bạn lại bị đánh một trận nữa, và bị hãn ta gằn giọng bảo chuyển tiền cho hãn ta. Đây là hy vọng cuối cùng của bạn. Bạn nói với hãn ta: "Nếu anh không hợp tác với tôi, dù có giết tôi, tôi cũng sẽ không nói." Bạn lại bị đánh một trận nữa, thậm chí chúng còn dùng túi ni lông trùm đầu bạn, khiến bạn ngạt thở, sống dở chết dở. Bạn biết rõ nếu khai hết ra thì không biết hậu quả sẽ như thế nào. Tuy nhiên, những lời bạn nói giống như một hạt giống xấu xa, dần dần nảy mầm trong lòng hai tên kia. Hai tên ngồi trên

giường nói chuyện khe khẽ một lúc. Mặc dù không biết nội dung, nhưng bạn dường như đã nhìn thấy hy vọng. Cuối cùng, hai tên đồng ý với bạn, hứa sẽ không làm hại bạn và vợ bạn, và sẽ khuyên tên cầm đầu rời đi. Lúc này, tên béo cầm đầu quay lại, trên tay cầm 10.000 tệ, khoe khoang và nói sẽ lấy 5.000 tệ, số còn lại chia cho ba tên kia. Về mặt của hai tên đàn em rất phức tạp, chỉ có tên canh gác ở phòng khách là vui mừng. Sau khi chia tiền, tên cầm đầu vẫn không có ý định rời đi, điều này chứng tỏ suy đoán của bạn là đúng. Bọn này thật sự rất "mặt dày", thấy trong tủ lạnh nhà bạn có thịt ba chỉ, chúng nói đòi bụng, bắt bạn nấu thịt kho tàu cho chúng ăn. Tên đàn em ở phòng khách dí dao vào cổ bạn, bạn tuyệt vọng thái thịt. Tên cầm đầu và hai tên kia vào phòng vợ bạn. Vợ bạn lầm bầm: "Hơn 500.000 tệ, bốn người chia nhau mỗi người cũng được hơn 100.000 tệ, lấy ít tiền làm việc gì đó đảng hoàng đi, chỉ cần không giết chúng tôi, chúng tôi tuyệt đối sẽ không báo cảnh sát." Tên đàn em nghe vậy liền hỏi: "500.000 tệ gì? Không phải chỉ có 10.000 tệ sao?" Bạn tiếp tục nói: "Ba tên kia vào đó là để bàn bạc xem có nên nói cho anh biết hay không, bảo tôi đừng nhắc đến chuyện tiền bạc với anh." Tên này càng nghe càng thấy sai sai, cầm dao đánh bạn vài cái, rồi quay người đi vào phòng ngủ để hỏi cho ra nhẽ. Bạn cảm thấy cơ hội đã đến, cầm dao bếp chém về phía tên đàn em. Dao rơi xuống, tên đó ngã gục xuống đất. Bạn lấy điện thoại của hắn ta, nhanh chóng báo cảnh sát, sau đó chạy đến cửa phòng vợ bạn. Cửa phòng đóng kín, bên trong vang lên tiếng hét của vợ bạn. Bạn cầm dao bếp đập cửa xông vào. Tên béo sợ hãi lăn xuống giường. Nhìn thấy tình trạng của vợ, bạn không nói nhiều, dùng dao chỉ vào hai tên kia: "Tên ngoài kia, tôi đã xử lý thay các anh rồi, bây giờ chỉ còn hắn ta thôi. Đưa điện thoại cho tôi, tôi chuyển 500.000 tệ cho hai anh, hai anh xử lý hắn ta, lấy tiền rồi đi nhanh đi. Nếu không được, tôi chỉ còn cách liều mạng với các anh thôi." Bạn vung dao bếp dính máu, chỉ vào tên béo. Ba tên ngây người, nhìn nhau, bắt đầu chửi bới. Bạn liên tục giục: "Đưa điện thoại cho tôi, tôi chuyển tiền ngay." Một tên đàn em lấy điện thoại từ trong túi áo tên béo ra, nhưng chưa kịp đưa cho bạn, tên béo đã lao đến. Bốn người vật lộn với nhau. Bạn ra hiệu cho vợ, vợ bạn nhân lúc hỗn loạn chạy ra khỏi phòng. Không biết bao lâu sau, cảnh sát cuối cùng cũng đến, bắt giữ lũ ác quỷ này. Đó là một ví dụ về Tòa Thủ Khốn Thiên Cục.

Nếu bạn chưa hiểu, tôi sẽ kể cho bạn nghe một câu chuyện ngụ ngôn. Trong rừng có một con tê giác trăm tuổi, sức mạnh vô địch. Tương truyền, ai chiến thắng được nó sẽ trở thành chúa tể rừng xanh. Hồ vương liền phái bốn con trai của mình đi. Khi nhìn thấy tê giác, những con hổ đều kinh ngạc. Tê giác đã già yếu, gầy gò, không giống như trong truyền thuyết. Bốn con hổ dễ dàng chế ngự được tê giác. Ngay khi chúng định ra tay giết chết tê giác, tê giác bỗng ngẩng đầu gầm lên: "Các ngươi thực sự nghĩ rằng các ngươi phải chiến thắng ta sao? Trong rừng chỉ có một vị vua. Ở đây có bốn người các ngươi, các ngươi thực sự nghĩ rằng cha các ngươi đã đánh bại ta rồi mới lên làm vua sao? Thực ra, ông ta đã giết chết những người anh em khác của mình. Nếu không, trước khi

cha các người lên ngôi, ta đã chết rồi, phải không?" Đó chính là Tỏa Thù Khốn Thiên. Logic của cục này là tạo ra mâu thuẫn nội bộ, chuyển hướng mâu thuẫn.

Bạn đã bao giờ nghĩ rằng, nếu có người công khai theo đuổi bạn gái của bạn, dù bạn gái bạn không quan tâm, thì giữa hai người vẫn sẽ nảy sinh mâu thuẫn. Mọi quan hệ vốn cân bằng bắt đầu mất cân bằng. Nếu có người công khai lôi kéo nhân viên của bạn, dù anh ta từ chối, thì sau này bạn cũng không dám trọng dụng anh ta nữa. Một khi đã có nghi ngờ, mọi quan hệ chắc chắn sẽ tan vỡ.

THIÊN CƠ CỤC 30: ĐĂNG LONG HỦY HUYỆT CỤC

Đăng Long Hủy Huyệt Cục, còn được gọi là Vây Ngụy Cứu Triệu. Câu chuyện lịch sử "Vây Ngụy Cứu Triệu" chắc hẳn ai cũng biết. Đây là chiến thuật dùng việc vây đánh nước Ngụy để giải vây cho nước Triệu, một dạng chiến thuật "giương đông kích tây", tấn công vào hậu phương của kẻ địch để buộc chúng phải rút lui.

Hai nhân vật chính trong câu chuyện này là Tôn Tần và Bàng Quyên, đều là học trò của Quỷ Cốc Tử. Tôn Tần được cho là hậu duệ của Tôn Vũ. Sau này, như mọi người đều biết, Tôn Tần bị Bàng Quyên hãm hại trở thành người tàn tật. Hai huynh đệ đồng môn trở mặt thành thù. Bàng Quyên lúc đó nắm giữ chức vụ cao, còn Tôn Tần sống lay lắt, cơ cực. Một người tàn tật làm sao có thể trả thù kẻ thù mạnh như vậy? Điều này không thể không nhắc đến hai trận chiến nổi tiếng thời Chiến Quốc: Trận Quế Lăng và trận Mã Lăng. Cả hai trận, Tôn Tần đều sử dụng cùng một chiến lược.

"Ngươi, Bàng Quyên, muốn tấn công nước Triệu sao? Vậy ta sẽ đánh thẳng vào sào huyệt nước Ngụy của ngươi. Xem ngươi muốn chiếm nước khác hay muốn bị đánh úp?" Diễn biến lịch sử cho thấy, Bàng Quyên không muốn bị đánh úp, nên cả hai lần đều phải từ bỏ chiến thắng sắp tới, quay về bảo vệ sào huyệt. Trong suốt quá trình tác chiến, tâm lý của Bàng Quyên hoàn toàn bị Tôn Tần nắm bắt. Có lẽ vì cùng là học trò của Quỷ Cốc Tử, cũng có lẽ vì nỗi đau bị Bàng Quyên hãm hại, Tôn Tần đã rất tinh táo, từng bước đưa người sư huynh năm xưa vào bẫy tử do chính mình bày ra, cuối cùng đã trả thù thành công.

Cần phải nói rõ rằng, trước trận Quế Lăng, thành Hàm Đan đã bị Bàng Quyên công phá. Vì vậy, nói một cách chính xác, "Vây Ngụy Cứu Triệu" thực chất không cứu được nước Triệu, nhưng mục tiêu chiến lược của nước Tề đã đạt được. Quân Ngụy vì phải gấp rút quay về cứu viện Đại Lương nên không thể chiếm đóng hiệu quả vùng đất mới chiếm được. Nước Ngụy vất vả ba năm, cuối cùng chẳng được gì. Ngược lại, sau khi nhận được tin nước Tề đến cứu viện, quân Triệu phấn chấn tinh thần, chiến đấu ngoan cường, tiêu hao tối đa sức mạnh của quân Ngụy, biến quân Ngụy thành một đội quân kiệt quệ.

Bàng Quyên không phải là kẻ ngốc, nhưng ông ta hai lần đều bị Tôn Tần dùng chiến lược "Vây Ngụy Cứu Triệu" để khống chế. Tại sao lại như vậy? Vì vậy, trong trận Mã Lăng, có một số chi tiết đáng chú ý. Trên đường rút lui, Tôn Tần yêu cầu binh lính giảm số lượng bếp nấu quân sự mỗi khi đóng quân. Sử sách ghi lại rằng, quân Ngụy phát hiện số lượng bếp của quân Tề giảm từ 100.000 xuống còn 50.000, rồi lại giảm xuống còn 30.000, từ đó càng khiến

Bàng Quyên tin rằng quân Tề đang tháo chạy. Tôn Tần dùng chi tiết "giảm bếp" để khiến Bàng Quyên nghĩ rằng mình đã nắm chắc phần thắng, mục đích vẫn là dụ địch vào sào. Tôn Tần nắm bắt được quán tính tư duy của Ngụy Vương và Bàng Quyên, sử dụng nguyên tắc "chỉ công không thủ" để đánh bại nước Ngụy. Kẻ địch càng xa sào huyết, khả năng cứu viện càng thấp, và khả năng bị tiêu diệt càng cao. Tôn Tần linh hoạt thay đổi giữa giả tấn công và giả rút lui, dùng kế "điệu hổ ly sơn", khiến Bàng Quyên trúng kế mà chết. Khi kẻ địch ở trong sào huyết, không có cách nào dễ dàng tiêu diệt hẳn ta. Cách tốt nhất là dụ hẳn ta rời khỏi sào huyết, sau đó tiêu diệt. Như vậy, bản chất của "Vây Ngụy Cứu Triệu" là "tránh thực đánh hư", đánh úp bất ngờ. Nghĩa đen của "Đăng Long Hủy Huyết" cũng là khiến con rồng mạnh mẽ không kịp trở tay, buộc nó phải bay đi, sau đó phá hủy sào huyết của nó.

Cốt lõi của cục này là nguyên tắc "chỉ công không thủ", điều này thể hiện rõ ràng trong việc "chiếu tướng" trong cờ tướng. Cách chơi "Đăng Long Hủy Huyết" này trong các trò chơi điện tử đồng đội như Liên Minh Huyền Thoại hay Vương Giả Vinh Quang có phải là chiến thuật "kite" (thả điều) không?

Nhưng "Đăng Long Hủy Huyết Cục" không chỉ giới hạn trong binh pháp hay game. Nó len lỏi vào xã hội hiện đại, ẩn mình dưới những hình thức tinh vi hơn nhiều. Hãy nhìn vào thị trường chứng khoán, nơi những "cá mập" thao túng cổ phiếu, tạo ra những đợt sóng ảo, những "bẫy tăng giá" (bull trap) dụ dỗ những nhà đầu tư nhỏ lẻ. Họ bơm thổi tin tức, tạo ra sự hưng phấn giả tạo, khiến con mồi "mất cảnh giác" mà lao vào. Rồi đột ngột, khi con mồi đã "cắn câu", họ rút vốn, đẩy giá cổ phiếu lao dốc không phanh. Đó chính là "hủy huyết", là "vây Ngụy cứu Triệu" phiên bản kinh tế.

Cục này còn xuất hiện trong chính trị. Các thế lực ngầm, bằng cách tung tin giả, bôi nhọ, kích động, tạo ra những "điểm nóng" dư luận, đánh lạc hướng sự chú ý của công chúng khỏi những vấn đề cốt lõi. Họ "giương đông kích tây", tấn công vào những mục tiêu thứ yếu để che giấu những hành động mờ ám ở "hậu phương". Khi sự thật được phơi bày, thường là đã quá muộn. Mục tiêu đã đạt được, "sào huyết" đã bị phá hủy, mà không ai kịp trở tay. "Đăng Long Hủy Huyết Cục", trong thời đại thông tin, càng trở nên nguy hiểm, bởi tốc độ lan truyền và khả năng thao túng dư luận đã đạt đến mức độ chưa từng có. Chỉ có sự tỉnh táo, khả năng phân tích đa chiều, và một chút hoài nghi, mới có thể giúp ta thoát khỏi nanh vuốt của những "Tôn Tần" thời hiện đại.

THIÊN CƠ CỤC 31: KHIÊU QUAN VI CÔNG CỤC

Trong Thiên Cơ 38 cục, có một cục rất kỳ lạ, nghe nói mỗi người chỉ có thể dùng một lần trong đời. Năm xưa, Lã Bố, vị tướng dũng mãnh nhất thời Tam Quốc, vì dùng nhiều lần nên không chỉ bị chém đầu mà còn bị người đời nguyên rửa. Cục này gọi là Khiêu Quan Vi Công Cục.

Nhưng sau khi tìm hiểu, tôi thấy một cái tên khác phù hợp hơn, đó là "Nhân Danh Người Cha" mà chúng ta đều từng nghe đến. Hồi nhỏ xem Tam Quốc, có một điều tôi luôn thắc mắc, tại sao nhiều anh hùng hào kiệt lại thích theo Lưu Bị? Ông ta chỉ là một người bán dế rom, tại sao lại có thể tập hợp được Ngũ Hồ Tướng cộng thêm cả "Ngọa Long Phụng Sồ"? Hồi nhỏ tôi ăn mì gói cũng không suu tập đủ được như vậy. Ông ta dựa vào cái gì? Nói trắng ra, ông ta dựa vào danh nghĩa là hậu duệ của hoàng tộc nhà Hán. Ông ta cứ khẳng định rằng cha mình là hoàng thân quốc thích nhà Hán. Vào thời đại chưa có chứng minh nhân dân và xét nghiệm ADN, chỉ cần có một người tin, sẽ có người thứ hai tin. Quan Vũ, Trương Phi cũng không ngốc, thừa nhận đại ca là hậu duệ nhà Hán, vậy là chúng ta có danh nghĩa để "dẹp loạn", hình tượng anh hùng thời loạn lạc cũng được thiết lập. Càng ngày càng có nhiều người đi theo ông ta. Một ngày nọ, Lưu Bị "lương tâm trời dậy", muốn thừa nhận mình đã "chém gió", nhưng e rằng không còn cơ hội nữa. Nói cách khác, những người thông minh như Gia Cát Lượng, Bàng Thống chẳng lẽ không nhận ra thân phận này không đáng tin sao? Nhưng nói thật, lúc đó thật hay giả cũng không còn quan trọng nữa.

Tương tự, thời nhà Thanh, có một người đàn ông trung niên tên là Hồng Tú Toàn, cứ khẳng định rằng mình là con trai thứ hai của Chúa Trời, còn lập ra một giáo phái "nhái" theo Thiên Chúa giáo, gọi là "Bái Thượng Đế Giáo". Lời nói dối bịa đặt rất lộ bịch, nhưng lại có người tin, và số người tin ngày càng nhiều. Phong trào Thái Bình Thiên Quốc đã khiến Trung Quốc thiệt hại gần 100 triệu dân, tương đương với tổng số thương vong của Thế chiến thứ nhất và thứ hai. Một thảm họa nhân loại như vậy lại do một trò hề lộ bịch gây ra, thật khiến hậu thế cười ra nước mắt.

Logic của Khiêu Quan Vi Công Cục rất đơn giản, có thể tóm gọn trong hai chữ: "nhận cha". "Nhận cha" lại chia làm hai loại: một loại là đơn phương, ví dụ như Lưu Bị tự xưng là hậu duệ nhà Hán, Hồng Tú Toàn tự xưng là con trai thứ hai của Chúa Trời, đây là kiểu đơn phương, "ta nhận người làm cha, không liên quan đến người". Loại thứ hai là song phương, ví dụ như Lã Bố nhận Đổng Trác làm cha nuôi, Cao Khải Cường nhận Thái Thúc làm cha nuôi, kiểu

"song phương cùng có lợi" này cần phải "lì xì", thực ra phù hợp hơn với thể hệ chúng ta.

Tôi biết nói như vậy, nhiều bạn trẻ kiêu ngạo sẽ không chịu ngồi yên. Thế hệ chúng ta làm việc bằng năng lực, thành công dựa vào bản thân, không thể nào "quỳ gối", "nhận giặc làm cha". Đừng "nhồi nhét" cho chúng tôi những "trí tuệ giang hồ cũ kỹ" này, chúng tôi không cần. Nhưng các bạn đã bao giờ nghĩ rằng, nguồn lực cốt lõi của xã hội hiện nay vẫn nằm trong tay thế hệ 6x, 7x? Tôi hỏi bạn, nếu Nhạc Vân Bằng không nhận Quách Đức Cường làm sư phụ, liệu anh ta có được thành công như ngày hôm nay không? Nếu Tiểu Trâm Dương không được sự nâng đỡ của "cây đại thụ" Triệu Bản Sơn, liệu anh ta có thể lên sân khấu Gala mùa xuân không? Nếu Cao Khải Cường không quỳ gối ở công trường, liệu anh ta có thể "hô mưa gọi gió" dưới trướng Từ Giang không? Từ xưa đến nay, "bình bộ thanh vân" ắt có quý nhân phù trợ, "phi hoàng đăng đạt" ắt có người âm thầm nhắc nhở. Nhưng vẫn là câu nói ban đầu, cục này mỗi người chỉ có thể dùng một lần trong đời. Hãy thử tưởng tượng, nếu Nhạc Vân Bằng rời khỏi Đức Vân Xã thì sao? Nếu Cao Khải Cường sau này nhận Triệu Lệ Xuân làm cha nuôi thì sao? Nếu Michael Jordan rời khỏi Chicago Bulls ở thời kỳ đỉnh cao, liệu ông có còn là "huyền thoại bóng rổ" không? Nếu Quan Vũ năm xưa đầu hàng Tào Tháo, liệu ông có còn là Quan Vũ "nghĩa bạc vân thiên" của ngày hôm nay không? Trên con đường thành công, "bái kiến bến tàu", "nhận cha" không có gì đáng xấu hổ, nhưng điều kiện tiên quyết là phải trung thành. Đó chính là Khiêu Quan Vi Công Cục, bạn đã ngộ ra chưa?

THIÊN CƠ CỤC 32: THẬU THIÊN HOÁN NHẬT CỤC

Bạn chắc chắn đã từng nghe đến, nhưng lại không biết đó là một cái bẫy. Hôm nay chúng ta sẽ nói về Thâu Thiên Hoán Nhật Cục đầy mưu mô tính toán này.

Truyền thuyết kể rằng, câu chuyện này xảy ra vào thời nhà Hán. Bạn là một thương nhân kinh doanh giáo dục. Những đứa trẻ học ở trường của bạn đều có tỷ lệ đỗ đạt cao trong các kỳ thi khoa cử. Công việc kinh doanh này đã từng khiến bạn vô cùng thành công, kiếm được rất nhiều tiền. Trường học của bạn có mặt khắp cả nước, xung quanh bạn toàn là quan lại quyền quý, ai cũng phải nể bạn ba phần. Nhưng vì sự nghiệp to lớn của bạn đã ảnh hưởng đến sự công bằng của khoa cử, trong triều hiềm có người nào chưa từng học ở trường của bạn. Dần dần, Quốc Tử Giám cũng phát hiện ra vấn đề này: "Không được, như vậy chẳng phải là người giàu có cơ hội đỗ đạt cao hơn, người dân bình thường càng ngày càng ít cơ hội, khoảng cách giàu nghèo ngày càng lớn, hậu quả khó lường." Vì vậy, ba năm trước, triều đình đã giáng một đòn mạnh, đột ngột kéo bạn xuống khỏi "bệ thần". Hàng loạt trường học của bạn trên khắp cả nước bị đóng cửa, số ít còn lại cũng chỉ dám hoạt động lén lút. Bạn thiệt hại nặng nề, âm thầm than thở mình xui xẻo. Nhưng những điều này làm sao có thể làm khó được bạn? Bạn có học trò khắp thiên hạ, nguồn lực dồi dào.

Sau đó, bạn chuyển sang kinh doanh chợ nông sản, nhưng vẫn không từ bỏ sự nghiệp giáo dục của mình, chỉ là lần này bạn không dám hoạt động công khai nữa. Không ngờ chỉ trong vài năm, bạn lại một lần nữa chứng minh bản thân, đạt đến đỉnh cao mới trong cuộc đời, trở thành "ông trùm" trong ngành chợ nông sản. Chưa hết, trong những năm này, bạn vẫn âm thầm phát triển sự nghiệp cũ của mình, quy mô còn lớn hơn trước. Vì bạn không cam tâm, bạn không chịu thua, bạn sẵn sàng mạo hiểm, bạn nhớ nhung thời kỳ huy hoàng trước đây. Ngành nghề đó là nhu cầu thiết yếu, lợi nhuận cao, nhưng hoạt động lén lút trong thời gian dài cũng không được. Vì vậy, bạn nghĩ ra một kế. Bạn tìm một "hiệp khách" được yêu mến và công nhận nhất hiện nay, người này chính trực, trung ác dương thiện, hầu như ai cũng biết đến anh ta, để anh ta dùng chiêu "mãnh hổ xuống núi" để vạch trần sự nghiệp cũ đang hoạt động ngầm của bạn. Cú đánh này có thể nói là "chấn động thiên hạ". Vì trong những năm qua, trường học của bạn đã đào tạo ra vô số học sinh, cũng ảnh hưởng đến vô số người, nên việc "hiệp khách" này vạch trần bạn đã khơi dậy cảm xúc của toàn dân, vì nó động chạm đến lợi ích của rất nhiều người. Lần này, một nửa người dân đứng về phía bạn, chỉ trích "hiệp khách" kia, nhưng cũng có một nửa chỉ trích bạn. Nhưng hiệu quả không đạt được như mong đợi của bạn, đáng lẽ

những người ủng hộ bạn phải áp đảo chứ? Trong chốc lát, bạn lại bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió. Nếu cứ tiếp tục như vậy, bạn sẽ "gây ông đập lưng ông", công cốc, thiệt hại nặng nề. Vì vậy, bạn lập tức khởi động kế hoạch B.

Bạn để "hiệp khách" "lật mặt", tự hủy hoại hình tượng chính trực của mình, tạo dựng hình ảnh một kẻ vì lợi ích mà hãm hại người dân, hãm hại những người ủng hộ mình, kiếm tiền vô độ, để lộ bộ mặt xấu xa đằng sau lớp vỏ bọc chính nghĩa. Rõ ràng, lần này bạn đã đúng. Bạn đã thành công chuyển hướng dư luận, và theo thời gian, những tiếng nói ủng hộ bạn ngày càng nhiều, tình thế ngày càng có lợi cho bạn. Bạn không chỉ lấy lại được danh tiếng, thu hút hàng triệu người hâm mộ, mà còn dựa vào danh tiếng đó để gây áp lực lên những người đã từng kéo bạn xuống khỏi "bệ thần", dường như đang chuẩn bị cho một cuộc "thỏa hiệp quyền lực" hoàn hảo.

Còn tên "hiệp khách" kia lúc này chỉ biết cúi đầu nhận lỗi, nịnh bợ để "ăn theo" sức nóng của bạn. Đó chính là Thâu Thiên Hoán Nhật Cục. Nó không chỉ sử dụng Tam Tiên Hiến Đỉnh để chuyển hướng mâu thuẫn, biến mâu thuẫn giữa các chủ thể thành mâu thuẫn giữa chủ thể và "con rối", cuối cùng loại bỏ "con rối" là xong chuyện, mà còn sử dụng "mượn cò đòi cò", mượn mong muốn con cái thành đạt, có cuộc sống tốt đẹp của người dân để lấy lòng người. Thực chất, kết quả đã được định sẵn, mọi người chỉ là những quân cò mà thôi. Con cái của bạn có thành đạt hay không, trong mắt họ cũng chỉ là một món hàng.

Thâu Thiên Hoán Nhật Cục không chỉ là tráo đổi khái niệm, mà là tráo đổi cả một hệ thống giá trị, một xã hội. Nó len lỏi vào từng ngóc ngách của cuộc sống, từ trường học, chợ búa, đến truyền thông, chính trị. Nó tạo ra một ảo ảnh về sự công bằng, về cơ hội, nhưng thực chất, tất cả chỉ là một vở kịch được dàn dựng công phu, mà ở đó, bạn, kẻ đạo diễn tài ba, nắm giữ mọi quân cò trong tay. Và những kẻ chống đối? Họ sẽ bị loại bỏ, một cách êm thấm, hoặc bị biến thành những "hiệp khách" mới, sẵn sàng hy sinh để phục vụ cho một ván cờ lớn hơn, tàn khốc hơn. Bởi lẽ, trong thế giới này, sự thật không quan trọng, **kẻ nắm giữ quyền lực mới là kẻ định nghĩa sự thật.**

THIÊN CƠ CỤC 33: NGUY NHAI LOAN CUNG CỤC

Trong Thiên Cơ 38 cục, có một sát nhân cục (cục giết người) "Mời ngài đi chết", cũng là một sự kiện khá hot gần đây, về việc một người đàn ông bị vợ tố cáo hiếp dâm ngay trong đêm tân hôn, đến nay đã bị giam giữ hơn 100 ngày. Đây chính là hình ảnh thu nhỏ của cục này.

Hôm nay chúng ta sẽ nói về Nguy Nhai Loan Cung Cục, một mưu kế vô cùng tàn độc. Thời xưa, một khi đã trúng phải cục này, chắc chắn sẽ chết, thần tiên cũng không cứu được. Ngày nay, nhẹ thì thân bại danh liệt, nặng thì mất mạng.

Cách đây 1000 năm, ở Đế chế Ottoman, có một vị vua rất tàn bạo tên là Mehmed II. Ông ta có hai người con trai, con trai cả từ nhỏ đã ốm yếu, giỏi văn chương nhưng không giỏi võ nghệ, con trai thứ hai thì trời sinh thần lực, giỏi võ nghệ nhưng không giỏi văn chương. Cả hai người con trai đều có cơ hội kế vị ngai vàng. Lúc bấy giờ, Đế chế Ottoman có một luật lệ rất kỳ lạ, gọi là "kế vị sát huynh", nghĩa là hoặc là bạn giết hết anh chị em của mình rồi lên ngôi, hoặc là sau khi lên ngôi bạn giết hết anh chị em của mình. Nếu bạn có thể giết cả cha mình, thì bạn càng được người đời kính trọng. Tức là, họ công khai khuyến khích các hoàng tử, công chúa tranh giành ngôi vua. Điều này cũng không có gì lạ, thời đại đó, toàn bộ nền văn minh nhân loại vẫn còn ở giai đoạn "ai mạnh người đó làm vua". Không chỉ Đế chế Ottoman, mà cả La Mã cổ đại, Hy Lạp cổ đại, Ai Cập cổ đại đều sùng bái vũ lực. Nhưng dù vậy, người con trai cả yếu ớt vẫn dựa vào vài câu nói để loại bỏ người em trai, mối đe dọa lớn nhất của mình, cuối cùng đã kế vị thành công. Anh ta đã sử dụng Nguy Nhai Loan Cung Cục mà chúng ta sẽ nói đến hôm nay.

Tình hình lúc đó là, người con trai thứ hai là chiến binh số một của Đế chế Ottoman, kiêm huấn luyện viên của 300.000 quân đội, còn người con trai cả chỉ là một mưu sĩ bình thường. Vì vậy, dù là uy tín, danh tiếng hay địa vị trong lòng người dân, người em trai đều vượt trội hơn anh trai. Hơn nữa, người em trai còn rất được lòng vua cha. Mỗi buổi sáng, anh ta đều dẫn binh lính luyện tập trên vách núi bên ngoài tầm cung của vua cha. Khi vua cha thức dậy, mở cửa sổ ra là có thể nhìn thấy bóng dáng oai hùng của con trai và binh lính, trong lòng rất hài lòng. Tất nhiên, người anh trai cũng không chịu ngồi yên. Một ngày nọ, anh ta tặng vua cha một cây cung tên tinh xảo, rồi nói với vua cha rằng ở phương Đông xa xôi, có một thiếu niên tên là Thành Cát Tư Hãn đang cưỡi ngựa bắn cung, mở mang bờ cõi, tung hoành bốn phương. Vua cha rất thích, liền treo cây cung đó trên bàn làm việc. Người con trai thứ hai nhìn thấy, bắt

đầu suy đoán ý của vua cha: "Chắc là cha muốn ta luyện tập bắn cung, sau này chinh chiến cho cha." Vì vậy, mỗi buổi sáng, anh ta cho binh lính tập bắn cung trên vách núi. Anh ta không biết rằng mình đã rơi vào bẫy của anh trai.

Một buổi sáng nọ, Mehmed II đang đứng bên cửa sổ xem con trai thứ hai luyện binh, người con trai cả đột nhiên chạy vào, kéo vua cha ra khỏi cửa sổ, thở hồng hển nói: "Cha đứng ở cửa sổ nguy hiểm quá, lỡ như em trai bắn nhầm tên vào cha thì sao? Cho dù cha tránh được mũi tên này, nếu tất cả binh lính cùng bắn tên, cha có tránh được không?" Chỉ với một câu nói đó, Mehmed II, vốn đa nghi và tàn bạo, đã xử tử người con trai thứ hai cùng tất cả binh lính đang luyện tập với tội danh mưu phản. Trước khi hành hình, người con trai thứ hai không thể nào thanh minh cho mình, anh ta không biết làm thế nào để chứng minh mình không có ý đồ xấu, không biết làm thế nào để chứng minh mình chỉ đang luyện tập binh mã trên vách núi.

Đó chính là nguồn gốc của Ngụy Nhai Loan Cung Cục. Một khi đã rơi vào cục này, bạn sẽ không thể nào thanh minh cho mình, vì đây là một cái bẫy không có bằng chứng. Trên đời này, có bằng chứng thì dễ, không có bằng chứng thì vô cùng khó khăn. Ví dụ, bạn có thể chứng minh mình đã đến Bắc Kinh bằng vé máy bay, hóa đơn khách sạn, vé vào Cố Cung, ảnh chụp trên Vạn Lý Trường Thành. Nhưng làm sao bạn có thể chứng minh mình chưa từng đến Bắc Kinh? Không có cách nào cả. Trong lịch sử, rất nhiều người nổi tiếng như Hàn Tín, Nhạc Phi, Thái Mạo, Trương Uẩn, Lam Ngọc, Hồ Duy Dung thời nhà Minh đều chết vì cục này, không ai thoát được.

Tất nhiên, cục giết người này vẫn còn phổ biến trong thời đại ngày nay. Cách đây không lâu, có một cặp vợ chồng mới cưới, ngay trong đêm tân hôn, vì người chồng chưa thêm tên vợ vào sổ đỏ, nên người vợ đã tố cáo chồng hiếp dâm, đưa anh ta vào tù. Đến nay đã hơn 100 ngày, không biết kết cục sẽ như thế nào. Nhưng câu nói "mời ngài đi chết" này thực sự rất đáng sợ. Bạn biết mình vô tội, mọi người xung quanh biết bạn vô tội, người hãm hại bạn càng biết bạn vô tội, thậm chí cả người xét xử bạn cũng biết bạn vô tội, nhưng bạn không thể làm gì được. Chỉ có một cơ hội duy nhất, đó là để kẻ bày mưu đưa ra bằng chứng cho bạn, trả lại sự trong sạch cho bạn, tức là để kẻ hãm hại bạn cứu bạn.

Vì vậy, chúng ta phải luôn ghi nhớ: "Quân tử không đứng dưới bức tường sắp đổ".

THIÊN CƠ CỤC 34: NHẤT TIỂU KHUYNH THÀNH CỤC

Trong Thiên Cơ 38 cục, có một mỹ nhân cục (cục sắc đẹp) gọi là Nhất Tiểu Khuynh Thành Cục. Năm xưa, Mỹ cũng đã sử dụng chiêu này với Nhật Bản và Hàn Quốc.

Thời cổ đại, vô số bậc đế vương, anh hùng hào kiệt đã vì cục này mà mất mạng, mất nước. Chiêu này đã từng khiến đàn ông Nhật Bản và Hàn Quốc mất đi sự mạnh mẽ và khả năng chiến đấu, ảnh hưởng sâu rộng, thậm chí còn lan sang cả chúng ta. Dù là người đàn ông mạnh mẽ đến đâu, một khi rơi vào cục này, phần lớn cũng sẽ có kết cục bi thảm.

Không biết các bạn đã từng nghe nói về "Kế hoạch G", hôm nay tôi sẽ kể cho các bạn nghe về "con dao của phụ nữ" giết người không thấy máu này, Nhất Tiểu Khuynh Thành Cục. Cục này có rất nhiều điển tích trong lịch sử, ví dụ như Chu U Vương vì nụ cười của Bao Tự mà "phóng hỏa hí chư hầu", gián tiếp dẫn đến sự diệt vong của nhà Tây Chu. Lã Bố, vị tướng dũng mãnh nhất thời Tam Quốc, vì thường xuyên vui đùa với Điêu Thuyền mà suy nhược cơ thể, ảnh hưởng đến chiến tích, bị Tào Tháo bắt sống, cuối cùng mất mạng. "Nhất ky hồng trần phi tử tiểu, vô nhân tri thị lệ chi lai" (Một ngựa phi nhanh bụi bay mù mịt, phi tử cười, nào ai hay là lệ chi đến), sự si mê sắc đẹp của Đường Huyền Tông Lý Long Cơ cuối cùng đã dẫn đến loạn An Sử, nhà Đường từ thịnh chuyển suy. Nhà Hạ diệt vong vì Muội Hỉ, nhà Thương diệt vong vì Đát Kỷ, nhà Tây Chu diệt vong vì Bao Tự. Sử sách gọi mỹ nhân là "hồng nhan họa thủy" (mỹ nhân là tai họa). Từ xưa đến nay, sở thích của phụ nữ quyết định sự lựa chọn của đàn ông, gu thẩm mỹ của phụ nữ quyết định giá trị quan của đàn ông. Tôi nhớ gần đây, thầy giáo nổi tiếng Viên Minh Hùng đã nói một câu: "Nếu tiêu chuẩn chọn bạn đời của phụ nữ là người đàn ông có biết đọc thơ Đường hay không, thì tất cả đàn ông trên cả nước sẽ học thuộc thơ Đường. Nhưng nếu tiêu chuẩn chọn bạn đời của phụ nữ là người đàn ông có tiền hay không, thì tất cả đàn ông sẽ bắt chấp thủ đoạn để kiếm tiền." Dù bạn là quan chức cấp cao hay là người buôn bán nhỏ, chỉ cần bạn là đàn ông, bạn sẽ không thoát khỏi số phận bị giá trị quan của phụ nữ chi phối. Đó chính là tư duy của Nhất Tiểu Khuynh Thành Cục.

Vì vậy, các chính trị gia Mỹ đã nghĩ ra một "chiêu trò": nếu tiêu chuẩn đánh giá đàn ông của phụ nữ ở một quốc gia là người đàn ông đó có giống phụ nữ hay không, thì đàn ông ở quốc gia đó có trở nên "ẻo lả" hết không? Sau Thế chiến thứ hai, mặc dù Nhật Bản đã bị Mỹ đánh bại, cam tâm tình nguyện làm "đệ tử", nhưng Mỹ vẫn không yên tâm. Đàn ông Nhật Bản sùng bái tinh thần võ

sĩ đạo, sẵn sàng rút kiếm liều mạng, thua trận còn mổ bụng tự sát, thật đáng sợ. Làm thế nào để những người đàn ông này trở nên nhu mì, hiền lành hơn, bớt hung hăng hơn? Vì vậy, Mỹ đã nghĩ ra một chiêu trò. Họ kiểm soát một công ty giải trí của Nhật Bản, tên là Johnny & Associates, sau đó thông qua các phương tiện truyền thông, báo chí, tạp chí để "tẩy não" phụ nữ Nhật Bản, lăng xê những nam thần tượng tóc dài, ngoại hình trung tính, trắng trẻo, gầy gò. Trong chốc lát, gu thẩm mỹ "ẻo lả", bệnh hoạn này đã trở thành xu hướng chủ đạo trên thị trường. Như đã nói ở trên, gu thẩm mỹ của phụ nữ quyết định giá trị quan của đàn ông. Vì vậy, nam thanh niên Nhật Bản bắt đầu bắt chước, để tóc dài, trang điểm, mặc quần bó sát. Nền văn hóa "ẻo lả" này dần lan sang Hàn Quốc và cả Đông Nam Á. Cho đến ngày nay, hãy nhìn những nam ngôi sao mà Mỹ lăng xê, vẫn là hình tượng mảnh mẽ, nam tính. Còn những "thực tập sinh thần tượng" của chúng ta, xin lỗi, tôi phải nói thẳng, hàng ngàn năm qua, đàn ông phương Đông chúng ta đã rơi vào một sai lầm, đó là chủ động chiều theo tiêu chuẩn đánh giá của phụ nữ, nội tâm hóa giá trị quan của họ để yêu cầu bản thân. Đây là cách làm tốn công vô ích nhất. Cần phải biết rằng, phụ nữ có bản năng "sùng bái kẻ mạnh", còn sự chiều theo bản chất là thể hiện sự yếu đuối. Vì vậy, bạn sẽ thấy những "chiến binh tình yêu thuần khiết" dù có vắt óc, móc túi cũng không đổi được trái tim của "nữ thần", còn những "tra nam", "hải vương" dù có làm gì, vẫn có vô số người theo đuổi.

Tôi đã từng đọc một khảo sát, hầu hết phụ nữ đều không thể quên được người đàn ông mà mình từng "say đắm", dù người đó không cao, không đẹp trai, thậm chí còn xấu xí và nghèo khó. Và hầu hết phụ nữ cuối cùng đều kết hôn với người đàn ông không phù hợp với tiêu chuẩn chọn bạn đời ban đầu của mình.

Nhất Tiểu Khuynh Thành Cục, thực chất là một trò lừa đảo. Giống như việc tôi hào hứng đi mua nhà, đăng ký, xếp hàng, làm thẻ, cuối cùng cũng không mua được, có nơi còn hạn chế mua, phải đóng bảo hiểm xã hội 5 năm, phải có hộ khẩu địa phương, đủ loại hạn chế. Nhưng gần đây, các cuộc gọi bán nhà thực sự quá nhiều, chỗ này giảm giá 30%, chỗ kia giảm giá 50%, chỗ này không cần trả trước, chỗ kia hỗ trợ trả trước, bạn không cần trả trước, chỉ cần vay ngân hàng, tôi còn trả tiền cho bạn.

THIÊN CƠ CỤC 35: DI TINH HOÁN ĐẦU CỤC

Trong Thiên Cơ 38 cục, có một cục mà sau khi Tàn Thủy Hoàng sử dụng đã đặt nền móng cho việc thống nhất thiên hạ sau này. Nước Mỹ ở bên kia đại dương cũng rất thích thú với cục này. Cấp trên của bạn, anh em của bạn có thể cũng đã từng sử dụng nó với bạn. Hôm nay chúng ta sẽ nói về Di Tinh Hoán Đầu Cục trong Thiên Cơ 38 cục.

Di Tinh Hoán Đầu, còn được gọi là Đầu Chuyển Tinh Di, thường được sử dụng trong bói toán của Đạo giáo, bao gồm cả chuyển cung pháp, phá trận pháp, bổ sung pháp. Về cơ bản, nguyên lý của chúng đều giống nhau. Có ai biết Lã Bất Vi trong lịch sử chết như thế nào không? Sử sách chỉ ghi lại cái chết của Lã Bất Vi bằng vài câu ngắn gọn, chết quá đơn giản. Tàn Thủy Hoàng chỉ cần một bức thư, Lã Bất Vi đã sợ hãi tự sát. Lã Bất Vi có nhát gan như vậy không? Rõ ràng là không. Sử sách ghi chép, Lã Bất Vi là một thương nhân lớn thời bấy giờ, ông ta đi khắp nơi, mua rẻ bán đắt, tích lũy được khối tài sản khổng lồ. Lã Bất Vi dùng cách "tích trữ chờ thời" để tích lũy của cải, giàu có ngang ngửa với quốc gia, nhưng ông ta vẫn chưa thỏa mãn. Vì đã đạt đến giới hạn trong lĩnh vực kiếm tiền, ông ta bắt đầu có ý định "săn tìm quốc gia", đưa Tích Thủy Côn Châu Cục lên đến đỉnh cao từ 2000 năm trước. Ông ta cũng chỉ dùng bốn bước để đưa cha của Tàn Thủy Hoàng lên ngôi vua.

Ai đã xem phim "Thiên Đạo" thì sẽ hiểu. Lã Bất Vi là một kỳ nhân trong lịch sử Trung Quốc, mưu lược và tài hùng biện của ông ta đều thuộc hàng top trong số các nhân vật lịch sử. Ông ta chỉ bằng một mình và "ba tác lược không xương" đã có được phú quý cả đời. Một người như vậy có thể là người nhát gan sao? Ngược lại, nói ông ta "gan to bằng trời" cũng không ngoa. Vậy thì Tàn Thủy Hoàng, khi đó mới hơn 20 tuổi, đã làm thế nào để từng bước đưa Lã Bất Vi, người nắm giữ quyền lực tối cao, đồng thời cũng là "trọng phụ" của mình vào chỗ chết?

Qua quá trình hành động của Lã Bất Vi, có thể thấy Tàn Thủy Hoàng cũng chia kế hoạch của mình thành bốn bước.

Bước 1: Lấy cuộc nổi loạn do Lạo Ái cầm đầu làm cái cớ, nhân đó bãi bỏ chức tể tướng của Lã Bất Vi.

Bước 2: Đuổi Lã Bất Vi ra khỏi kinh thành, để ông ta "trở về nơi xuất phát".

Bước 3: Hạ lệnh "trục xuất khách", đuổi tất cả khách khứa của Lã Bất Vi ra khỏi nước, đẩy toàn bộ gia tộc của Lã Bất Vi đến đất Thục, đầu độc Lã Bất Vi.

Bước 4: Sau khi Lã Bất Vi chết, lại mượn dư luận từ bài "Tiễn Trục Khách Thục" của Lý Tư, triệu hồi tất cả khách khứa của Lão Ái và Lã Bất Vi trở về kinh thành.

Đó chính là nguồn gốc của Di Tinh Hoán Đầu Cục, khiến Lã Bất Vi, người có công lao lớn, từ trung tâm quyền lực, thông qua các kế sách như chuyển hướng tấn công, phá vỡ căn cứ, từng bước bị đẩy ra ngoài lề quyền lực, cuối cùng bị "nhỏ cỏ tận gốc". Đến đây, "thiên hạ đều tin Lã thị" đã trở thành "thiên hạ đều tin Tần Thủy Hoàng". Tần Thủy Hoàng chính thức nắm quyền kiểm soát tuyệt đối nước Tần, loại bỏ nguy cơ trở thành "con rối", đồng thời mở màn cho việc thống nhất thiên hạ của nước Tần.

Nếu nói bản chất của Tích Thủy Côn Châu Cục là "đào hồ", bản chất của Tam Tiên Hoàn Đỉnh là "ly gián", thì bản chất của Di Tinh Hoán Đầu Cục là cô lập, tách rời, khiến cá thể mạnh mẽ bị cô lập thành "kẻ yếu". Nước Mỹ bên kia đại dương cũng đã nhiều lần sử dụng thủ đoạn này khiến đối thủ "gãi đầu gãi tai", ngày càng suy yếu. Cuộc chiến đang diễn ra ác liệt ở Ukraine dường như cũng có bóng dáng của cục này. Vì chủ đề nhạy cảm, nên tôi sẽ không nói thêm.

THIÊN CƠ CỤC 36: ÂM XÂM DƯƠNG ĐẠO CỤC

Trong Thiên Cơ 38 cục, có một thủ đoạn kiếm tiền rất nham hiểm, gọi là Âm Xâm Dương Đạo Cục. Cục này âm hiểm đến mức nào?

Chiến dịch chống tham nhũng trong ngành y tế gần đây, Apple, Microsoft của Mỹ, Mercedes-Benz, BMW của Đức, Sony của Nhật Bản, Samsung của Hàn Quốc đều dựa vào thủ đoạn này để "phất lên", kiếm tiền trên toàn cầu. Cho đến ngày nay, vẫn còn vô số "tra nam", gian thương sử dụng chiêu trò này.

Cái tên Âm Xâm Dương Đạo Cục xuất phát từ một tiểu thuyết thần thoại thời Đông Tấn của Trung Quốc, có tên là "Sưu Thần Ký". Truyền thuyết kể rằng, trên các con đường lớn thời xưa thường có ma quỷ quấy phá, một đám yêu ma quỷ quái thường xuyên ra quấy rối người dân sống gần đó và những thư sinh đi ngang qua. Vì vậy, người dân đã mời Lâm Chánh Anh và đồ đệ của ông, một nhóm chuyên bắt ma trừ tà, đến giúp đỡ. Hai thầy trò mặc đạo bào, đeo kiếm gỗ, đi dép tổ ong, trông rất chuyên nghiệp. Đến nơi, người thầy dùng "thiên nhãn" nhìn xung quanh, phát hiện ra những con ma gây rối đều là ma mới, pháp lực yếu ớt, liền ra hiệu cho đồ đệ. Ý là mấy con "tép riu" này để cho người luyện tập. Người đồ đệ hiểu ý, lập tức rút kiếm niệm chú trừ tà. Nói về đám ma này, chúng thực sự không chịu được đánh, chưa đầy một chén trà đã bị người đồ đệ tiêu diệt hết. Con ma duy nhất chạy thoát được trên đường còn gặp một thiếu niên tên là Tống Định Bá, bị lừa bán như con dê ở chợ. Đoạn này chính là câu chuyện "Tống Định Bá bắt ma" nổi tiếng trong sách giáo khoa cấp hai của chúng ta. Sau khi xong việc, hai thầy trò trở về chỗ ở. Người thầy hỏi: "Hôm nay ngươi đã tiêu diệt bao nhiêu yêu ma quỷ quái?" Người đồ đệ trả lời: "Bảy bảy bốn mươi chín con." Người thầy lại hỏi: "Sau đó thì sao?" Người đồ đệ trả lời: "Sau khi tiêu diệt đám ma đó, con đã dán bùa chú ở bốn hướng, rắc máu gà trống và nước tiểu trẻ con. Trong vòng một trăm năm nữa, chúng sẽ không thể ra ngoài quấy phá nữa." Người thầy thở dài: "Ngươi đã tiêu diệt hết chúng rồi, vậy sau này chúng ta ăn gì?" Người đồ đệ ngơ ngác. Người thầy nói tiếp: "Ngươi có biết tại sao ngươi không thể trở thành bậc thầy trừ tà hàng đầu không? Trong nghề của chúng ta có một quy tắc, nếu có mười con ma, ngươi chỉ được diệt hai ba con, nếu có năm con ma, ngươi chỉ được diệt một hai con, nếu chỉ có một con ma, ngươi chỉ cần đuổi nó đi là được. Ngươi tiêu diệt hết chúng như vậy, chúng không còn ra ngoài quấy phá nữa, chẳng phải là chúng ta sẽ thất nghiệp sao?"

Tôi nhớ Phạm Lãi, đại phu nước Việt, trước khi chết đã nói một câu: "Chim bay hết, cung tốt bị cất đi; thỏ khôn chết, chó săn bị nấu." Đại khái là

như vậy. Về chiến dịch chống tham nhũng trong ngành y tế gần đây, cá nhân tôi cho rằng Tây y là người thầy, còn Đông y là người đồ đệ. Các bạn có ý kiến gì không? Ở Livermore, California, Mỹ, có một trạm cứu hỏa, trong đó có một bóng đèn. Bóng đèn này đã sáng liên tục từ năm 1901 đến nay, đã sáng suốt 120 năm. Công ty Shelby Electric, nhà sản xuất bóng đèn này, đã phá sản vào năm 1925 vì bóng đèn của họ quá bền. Sau đó, năm nhà sản xuất bóng đèn lớn nhất của Mỹ đã thành lập một liên minh giá cả, gọi là Phoebus cartel. Một trong những quy định quan trọng nhất là tuổi thọ của bóng đèn của tất cả các nhà sản xuất không được vượt quá 1000 giờ. Người tiêu dùng buộc phải thay bóng đèn thường xuyên, như vậy năm nhà sản xuất này sẽ có nguồn thu nhập liên tục.

Nói đến đây, bạn sẽ hiểu tại sao một số hãng điện thoại, ngay khi ra mắt mẫu mới, mẫu cũ liền bắt đầu bị lag, tại sao pin điện thoại của bạn sau một hai năm sử dụng lại nhanh hết pin, tại sao dây sạc bạn mua với giá cao lại nhanh hỏng, tại sao ô tô lại thay thế hệ thống treo bằng nhôm hợp kim có độ bền cao bằng sắt, tại sao bugi xe của bạn lại hay hỏng, chạy một thời gian lại bắt đầu tốn dầu. Nếu có khán giả nữ trước màn hình, chắc hẳn sẽ hiểu rõ hơn. Mỹ phẩm dưỡng da của bạn, chỉ cần ngừng sử dụng, da sẽ lập tức gặp vấn đề. Dầu xả của bạn, chỉ cần ngừng sử dụng, tóc sẽ lập tức khô xơ, chẻ ngọn. Tôi nhớ có một ông chủ công ty dược phẩm đã nói: "Thuốc tốt không phải là hàng hóa tốt, loại thuốc uống vào là khỏi, ngừng uống là tái phát mới là hàng hóa tốt." Nhưng người này hình như đã bị bắt nhiều năm rồi.

Logic của Âm Xâm Dương Đạo Cực là vừa giúp bạn giải quyết nhu cầu, vừa tạo ra nhu cầu mới. Cần phải biết rằng, trong hoạt động kinh doanh, có vấn đề mới có nhu cầu, có nhu cầu mới có lợi nhuận. Những người thích làm mọi việc đến mức hoàn hảo phần lớn là các nhà khoa học. Những người thích làm mọi việc đến mức 60 điểm phần lớn là thương nhân. Tôi nhớ gần đây có một câu nói: "Tiền của 'tra nam' là để cho con gái xem, tiền của 'kẻ si tình' mới là để cho con gái tiêu." Người trước là đang tạo ra nhu cầu, chỉ cần nhu cầu còn đó, mối quan hệ sẽ còn đó. Còn người sau, ngay từ đầu đã cố gắng hết sức để đáp ứng nhu cầu. Một khi nhu cầu đã được đáp ứng, vậy thì ý nghĩa tồn tại của bạn là gì?

THIÊN CƠ CỤC 37: ẨM TÁO DIỆC TÚY CỤC

Một khi đã rơi vào cục này, rất ít người có thể sống sót trở ra. Cục này gọi là Ẩm Tào Diệt Túy Cục, cái tên nghe có vẻ bình thường, nhưng sức sát thương lại cực kỳ mạnh mẽ.

Giang Ca bị bạn thân hãm hại đến chết ở Nhật Bản, Chương Dĩnh Oánh bị đàn anh biến thái giết hại và phân xác ở Mỹ, và gần đây là vài tỷ phú cùng tàu Titan chìm xuống đáy biển, đều là do rơi vào cục này mà mất mạng. Hôm nay tôi sẽ nói về logic của cục này, không phải để dạy các bạn cách hại người, mà là để cảnh báo mọi người, phòng ngừa tai họa trước khi nó xảy ra.

Thời xưa, có một thợ săn sống ẩn dật cùng vợ con trong một ngôi làng nhỏ trên núi. Anh ta có tài bắn cung tuyệt vời, thân thủ nhanh nhẹn, mỗi lần vào rừng đều săn được rất nhiều thú. Dân làng rất chất phác, giúp đỡ lẫn nhau, sống hòa thuận, vui vẻ, giống như một chốn bồng lai tiên cảnh. Người thợ săn thường dẫn thanh niên trong làng vào rừng săn bắn, còn dạy họ làm nghề thuộc da, mọi người ngày càng giàu có. Nhưng tai họa đến bất ngờ. Một đêm nọ, một nhóm thổ phỉ xông vào làng, cướp bóc từng nhà. Bọn chúng đập cửa xông vào nhà người thợ săn, đúng lúc cả nhà đang ăn cơm. Tên cầm đầu nhìn thấy vợ của người thợ săn, liền nổi lòng tà dâm. Ngay khi bọn chúng đang tiến lại gần với vẻ mặt dâm ô, người thợ săn đột nhiên gục xuống bàn ngủ thiếp đi, mặc cho bọn chúng làm nhục vợ mình, cướp bóc tài sản. Bên ngoài, rất đông dân làng đứng xem náo nhiệt. Những người này đều là những người từng được người thợ săn giúp đỡ, nhưng lúc này không ai dám đứng ra giúp đỡ, họ chỉ đứng nhìn. Chỉ có con trai của người thợ săn là khóc không ngừng. Một tên thổ phỉ thấy vậy, liền rút dao chém chết đứa trẻ. Người thợ săn vẫn nằm im trên bàn, không hề nhúc nhích. Dân làng bên ngoài đều nghĩ rằng anh ta say rượu, nếu không thì một người đàn ông bình thường sao có thể nhìn kẻ ác làm nhục vợ mình, giết con mình? Nhưng chỉ có người vợ tuyệt vọng của anh ta mới biết, hôm nay anh ta không hề uống rượu, chỉ uống một bát cháo loãng trong bữa cơm. Đó chính là điển tích của Ẩm Tào Diệt Túy Cục.

Có người hỏi, sau đó thì sao? Sau đó, người vợ đã bỏ thuốc độc vào giếng nước, khiến một nửa dân làng bị trúng độc mà chết. Vào một đêm khuya, cô ta phóng hỏa đốt nhà, hai vợ chồng cùng chết trong biển lửa. Chốn bồng lai tiên cảnh bỗng chốc biến thành địa ngục trần gian.

Ẩm Tào Diệt Túy Cục chính là để nói cho bạn biết rằng, vào thời khắc sinh tử, ngay cả những người bạn tin tưởng nhất cũng có thể "đứng nhìn". Trong môi trường xa lạ, bất kỳ ai cũng có thể trở thành "kẻ gây ra tai họa". Mấy ngày

trước, sau khi cấu trúc bên trong của tàu Titan được công bố, nhiều người rất ngạc nhiên, một chiếc tàu lặn đơn sơ như vậy, thiết bị kém chất lượng như vậy, lại được điều khiển bằng một chiếc tay cầm chơi game 30 đô la. Những tỷ phú này chẳng lẽ không nhận thức được sự nguy hiểm sao? Đó chính là "giết người không dao". Trong số những người thiệt mạng, tôi nhớ có một người Anh kinh doanh máy bay. Ông ta có lẽ nghĩ rằng ai cũng sẽ giống như mình, đặt sự an toàn lên hàng đầu khi thiết kế máy bay, không ai lại coi thường mạng sống của nhiều người như vậy, không thể nào vé 250.000 USD lại là thiết bị kém chất lượng, ông chủ đã đích thân tham gia, chắc chắn sẽ không có vấn đề gì. Nhưng chiếc tàu lặn vẫn nổ tung, giống như vợ của người thợ săn luôn nghĩ rằng người chồng đầu ấp tay gối của mình không thể nào "thấy chết mà không cứu", những người hàng xóm tốt bụng không thể nào "đứng nhìn", nhưng sự thật lại tàn khốc như vậy. Khi bạn nghĩ rằng điều gì đó là không thể xảy ra, thì khoảnh khắc đó rất có thể không phải là phép màu, mà là thảm họa.

Hãy nhớ những điều tôi nói sau đây: khi bạn đến một môi trường mới, hoặc môi trường sống của bạn đột ngột thay đổi, nhất thiết phải đánh giá lại đạo đức, hành vi và ý đồ xấu của những người xung quanh. Tôi nghĩ khi Giang Ca liều mạng cứu Lưu Nhuận Tịch, cô ấy chắc chắn nghĩ rằng Lưu Nhuận Tịch cũng sẽ làm như mình, bởi vì họ từng là bạn thân, ở nơi đất khách quê người, hỗ trợ lẫn nhau, nương tựa lẫn nhau. Ai ngờ Lưu Nhuận Tịch lại nhẫn tâm đóng cửa, chặn đường sống của Giang Ca. Khi Chương Dĩnh Oánh lên chiếc xe màu đen của đàn anh, cô ấy chắc chắn nghĩ rằng bạn ngày ban mặt, lại là bạn học cùng trường, không thù không oán, đối phương không thể nào ra tay tàn độc với mình.

Kiểu suy nghĩ "không thể nào" này khiến bạn đánh giá thấp sự tàn ác của thế giới, và kiểu phán đoán sai lầm này thường dẫn đến hậu quả nghiêm trọng. Nói thêm một chút, gần đây bộ phim "Cô ấy mất tích" rất hot, cũng gây ra nhiều tranh cãi. Cốt truyện phim quá u ám, sẽ gây chia rẽ tình cảm vợ chồng, kích động mâu thuẫn nam nữ. Vẫn nên tin rằng trên đời này người tốt vẫn nhiều, tin rằng "nhân chi sơ tính bổn thiện". Thực ra, bản chất con người không có thiện và ác, đẹp và xấu hoàn toàn tách biệt. Lý do tại sao lòng người giống như mặt trời, không thể nhìn thẳng, là vì nó hay thay đổi. Phật nói: "Một niệm thành Phật, một niệm thành ma". Thiên đường và địa ngục đều nằm trong một niệm của chúng ta. Trên đời này có bao nhiêu người vừa "giết chóc cướp bóc" vừa "tâm mang thiện ý"? Vừa "phổ độ chúng sinh" vừa "lòng đầy tham lam"? Bạn thấy đúng không?

Cách phá giải Âm Tào Diệt Túy Cục là từ bỏ tâm lý "giúp đỡ người khác", đồng thời đừng mong đợi bất kỳ ai sẽ ra tay giúp đỡ bạn. Ai giúp bạn, bạn gieo nhân nào, bạn sẽ gặt quả nấy. "Thí" và "Thọ" trong Phật giáo, thực chất là nói về sự luân chuyển của số phận. Đáng lẽ người chết ở Nhật Bản phải là Lưu Nhuận Tịch, đáng lẽ người chìm xuống đáy biển phải là ông chủ của tàu

Titan. Nếu người thợ săn không dạy dân làng kinh doanh, ngôi làng nhỏ trên núi vẫn nghèo khó, có lẽ sẽ không bị thổ phi cướp bóc. Nếu Chương Đình Oánh từ chối sự giúp đỡ tưởng chừng như tốt bụng của người bạn học, cô ấy đã không lên chiếc xe dẫn đến địa ngục. Sự lạnh lùng là một lớp áo giáp. Sau này khi bạn bước vào giang hồ, "đánh nhau" với thế giới tàn khốc này, đừng quên lớp áo giáp này sẽ luôn bảo vệ bạn!

THIÊN CƠ CỤC 38: TẠO KIẾP THỪA THẾ CỤC

Hôm nay chúng ta nói về một thủ đoạn kiếm tiền rất nham hiểm. Cục này nham hiểm đến mức nào? Đó là người bày cục thì nham hiểm, sau đó người rơi vào bẫy còn phải cảm ơn người bày cục. Tuy nhiên, đó không phải là tiền sạch sẽ, và ngay cả bạn bây giờ cũng có thể đang rơi vào cục này. Cục này gọi là Tạo Kiếp Thừa Thế Cục.

Nếu các bạn không phải đang cần tiền gấp để cứu mạng, thì hãy coi nội dung hôm nay như một câu chuyện. Thời xưa, các sĩ tử lên kinh dự thi đều phải đi qua một nơi gọi là Bình An Trấn. Ở đó có một người thợ may nghèo, sống qua ngày bằng nghề vá quần áo. Cuộc sống rất khó khăn, kiếm tiền ngày càng khó, nên người thợ may này bắt đầu nghĩ ra những mảnh khoe. Anh ta đào vài cái hố sâu nửa mét xung quanh tiệm may của mình, trong hố đặt cành cây và đá vụn. Thời đó không có đèn đường, nhiều sĩ tử không quen đường, khó tránh khỏi việc rơi xuống hố. Cành cây làm rách quần áo, đá làm rách giày dép, lúc này nhìn thấy tiệm may của anh ta còn sáng đèn, chẳng phải là khách hàng tự tìm đến cửa sao? Nhờ chiêu trò này, công việc kinh doanh của người thợ may ngày càng phát đạt. Một hôm, có một lang y tìm đến người thợ may, nói với anh ta: "Anh may vá quần áo cho người ta, mỗi lần chỉ kiếm được vài đồng, dù có "hét giá" gấp đôi, một tháng cũng chẳng được bao nhiêu. Nhưng nếu anh đào cái hố sâu hơn một chút, người ta rơi xuống không chỉ bị rách quần áo, mà còn bị gãy tay, gãy chân. Tôi sẽ bó bột, chữa trị cho họ, họ lại mua thêm thuốc, mỗi người ít nhất cũng kiếm được 50 đồng, kiếm được tiền rồi chia cho anh một nửa." Nói là làm, một phòng khám "đen" ra đời. Hai người kiếm được rất nhiều tiền "bẩn". Lúc này, một thương nhân bán quan tài và làm dịch vụ tang lễ đến thị trấn, cũng tìm đến nhà người thợ may. Ông ta nói: "Anh đào cái hố sâu hơn nữa, người ta rơi xuống không chết cũng bị thương nặng. Bị thương thì các anh chữa trị, chết thì tôi bán quan tài, một cái năm lạng bạc, chia cho các anh một nửa." Cứ như vậy, một chuỗi "sản xuất đen" nhắm vào các sĩ tử đã ra đời.

Dân gian đồn rằng, rất khó để đi qua Bình An Trấn mà bình an vô sự. Vì vậy, xung quanh thị trấn xuất hiện rất nhiều người cho thuê xe ngựa, nói rằng thuê xe ngựa của họ sẽ đảm bảo an toàn trên đường đi, nhưng phải trả mười lạng bạc. Tất nhiên, ông chủ đứng sau chắc chắn vẫn là nhóm người của anh thợ may. Đó là nguồn gốc của Tạo Kiếp Thừa Thế Cục. Logic rất rõ ràng, tự tạo ra tai họa, sau đó nhân cơ hội kiếm tiền. Vì tai tiếng của Bình An Trấn, số lượng sĩ tử lên kinh dự thi giảm dần qua các năm, những người lên kinh cũng phải đi đường vòng rất xa để tránh Bình An Trấn.

Điều này khiến tôi nhớ đến một câu hỏi có hơn trăm triệu lượt xem gần đây: "Tại sao bây giờ nhiều người trẻ không muốn kết hôn, sinh con?" Một cư dân mạng đã trả lời rất "cao tay": "Kết hôn, tiền sính lễ là kiếp nạn, mua nhà là kiếp nạn, nuôi con, dạy con đều là kiếp nạn. Tôi kết hôn, cả đời sau chỉ biết vượt qua kiếp nạn." Tại sao thế hệ trước kết hôn không có nhiều yêu cầu như vậy, mà bây giờ lại có nhiều "cái hố" khiến người ta "chết" hoặc "bị thương" như vậy? Ai đã đào những cái hố này? Thực ra rất dễ nhận biết, khi bạn "bị thương", hãy xem ai là người đang "phát tài", rất có thể bạn sẽ biết.

Cách đây hai năm, khi xem tin tức quốc tế, tôi đã thấy một cảnh tượng rất đau lòng. Một chàng trai trẻ ở Ukraine, trông khoảng 18, 19 tuổi, vừa mới trưởng thành, đã bị bắt đi lính, đưa ra chiến trường. Điều gì đang chờ đợi anh ta? Không cần phải nói, ai cũng có thể tưởng tượng được. Hình ảnh anh ta vừa khóc vừa đòi về nhà, bị người ta cưỡng ép đẩy lên xe, chiếc xe lao đi, vẫn còn in đậm trong tâm trí tôi. Anh ta thậm chí còn không có thời gian để về nói với mẹ mình một tiếng. Có lẽ cho đến khi chết, anh ta cũng không biết mình chiến đấu vì cái gì, không biết rằng mạng sống của mình chỉ là "con tốt thí" để một vài kẻ có dã tâm ở bên kia đại dương kiếm lời. Bây giờ xem ra, cái gọi là "đất nước dân chủ, tự do" kia, nói trắng ra, chính là tên thợ may đào hố trên đường, sau đó lấy danh nghĩa "đảm bảo an toàn cho bạn" để cho thuê xe ngựa với giá cắt cổ.

Hành trình khép lại, Thiên Sơ Tự khép mình trong lớp sương mù dày đặc của nhân sinh. Từ kiến tử bát cữu đến tạo kiếp thừa thế, ba mươi tám Thiên Sơ Cục trải ra như một bàn cờ vây, mỗi nước đi đều ẩn chứa mưu lược thâm sâu, khôn lường. Người đời mãi mê đuổi theo giấc mộng hão huyền, nào hay mình đang bị thao túng, giật dây bởi những bàn tay vô hình. Lòng tham, sự căm hận, hay thậm chí cả lòng tự tôn, đều trở thành vũ khí lợi hại trong tay kẻ bày cục. Tội mượn gió bẻ măng, mượn dao giết người, biến những "tai nạn" thành "cơ hội", những "thảm họa" thành "lợi thế." Tần thế nhìn vào, nào hay "chiếc áo Gấm Vàng" lông lầy kia che giấu biết bao toan tính riêng tư, nào hay "giọt nước" Dịch Thủy kia đang âm thầm mài mòn ý chí, niềm tin, và cuối cùng là cả cuộc đời của biết bao người. Thiên Sơ Tự, nó không phải là sách lược để hại người, mà là tấm gương phản chiếu lòng người, là bài học đắt giá về sự tỉnh táo, sáng suốt, và cảnh giác. Tây tự mình thấp được soi đường, đừng để "nụ cười" của kẻ khác trở thành "giọt nước mắt" của chính mình. Bởi lẽ, trong ván cờ nhân sinh này, chỉ có bạn mới có thể tự cứu lấy mình.